

தேசிக வைபவ நூலாராய்ச்சி

சிறிதும் ஆத்திரங்கொள்ளாமல் பொறுமையுடன் இதை எழுதுகிறேன். சின்னவூர் முதல்கொண்டு பெரிய நகரங்கள் வரையில் எந்த ஊரிலும் எந்த நகரத்திலும் கடைகள்தோறும் தேசிகன் வைபவமென்று ஒரு புத்தகம் முணு நாலுமாத காலமாய் விற்பனையாகி வருகிறது. இதில் முதலிலிருந்து பத்தெட்டு பக்கம் வரையில் வாசிக்கும்போது உண்மையாக எழுதப்பட்ட சரித்திரம் போலவே காண்கிறது. மேலே பேரகப்போக நம்பிக்கை குறைந்தே வருகிறது. த்விதீய ப்ரம்மதந்த்ரஸ்வாமி யெழுதிய நூலாக இது வெளிவந்துள்ளது. ப்ரம்மதந்த்ரஸ்வாமி யென்று ஒருவர் இருந்ததுண்டா? ப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமிகள் இருந்ததுண்டே யொழிய ப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி யிருந்ததே கிடையாது. அவர்தான் இவர் என்று கொண்டாலும் தேசிக வைபவத்தை முதல் ப்ரம்ம தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி வடமொழியிலும் மூன்றாம் ஸ்வாமி தென்மொழியிலும் இயற்றினதாக ப்ரஸித்தியுண்டேயன்றி இரண்டாவது ஸ்வாமி ஒன்றுமே இயற்றவில்லை யென்று நிச்சயமாகத் தெரியவருகிறது. முதல்வரும் மூன்றாவரும் இயற்றின நூல்களுங்கூட வெகுகாலத்திற்கு முன்னமே லோபித்துவிட்டதாகவும் பெரியார்கள் சொல்லிவருகிறார்கள். ஆகவே இந்த நூல் உண்மையானதுதானா என்பதே சந்தேகிக்கத் தக்கதாக உள்ளது.

இதைப்பற்றி நான் பல பெரியார்களைக் கேட்டதில் அவர்கள் சொன்னவைகளையும் இங்கே தெரிவிக்கிறேன். சென்னை லிப்கோ அவர்கள் தேசிகசரித்திரம் வெளியிட்டதாகவும் அதில் தலைகா லில்லாத கதைகளை யெழுதியிருப்பதாகவும், எழுநூற்றாண்டு கொண்டாட்டக் குழுவினர் அவர்கள் வேறு தத்தகபித்தகதா லேலோ எழுதியிருப்பதாகவும் அவையெல்லாம் தலைமடிந்து

தொலைவதற்காக இந்த சரித்திரத்தை நவநீதவகுப்பினர் வெளியிட்டதாக ஒரு சமாசாரம் காதில் விழுந்தது.

மற்றொருவிதமாக உலாவிவரும் வதந்தியையும் தெரிவிக்கிறேன். துருக்கிரூமு வென்று பிரசித்திபெற்ற வொருவர் தேசிகன் அவதரிக்க காரணம் கூறுபவராய் "ராமாநுஜ மதத்தைச் சேர்ந்த சிலரே—(அதாவது) தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாய ஸ்தர்கள் அந்த ராமாநுஜருடைய திவ்யவாக்குக்களைத் திரஸ்கரித்தும் அவர் ஆசரித்த பிரபத்திமார்க்கத்தைக் கெடுத்தும் வந்தார்களென்றும், ஸூபாஷ்யம் பயனற்றதாம்படி தப்பான உபதேசங்களையும் தவறான உபந்யாஸங்களையும் செய்துவந்தார்களென்றும், அதுவுந் தவிர பிறுட்டியின் பெருமையை வெகு மோசமாக்கிப் பாழ்படுத்தி விட்டார்களென்றும், அப்படிப்பட்டவர்களை யெல்லாம் தொலைக்க வேண்டியே தேசிகன் அவதரிக்கவேண்டியதாயிற்று..... என்றும், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆசார்யபதவியை வஹித்துக்கொண்டிருந்த தென்னாசார்யர்கள் வெறுந் தமிழைமட்டும் கற்று, அதையும் கோணமானா கற்றதனால், எல்லாவற்றையும் கசடறக் கற்றவரான தேசிகன்மீது பொருமைகொண்டு இவரை வாதுக்கு அழைத்தும் இவரோடு போட்டியிட்டும் பாதரக்ஷா பரிபவாதிகள் பண்ணியும் போந்தார்கள். அன்னவர்களால் தேசிகன் அடைந்த அல்லல்களுக்கும் அவமானங்களுக்கும் அளவேயில்லை—அவர்கள் ஆராயிறப்படிக்கு மாறாக அனேகம் படிகளை யெழுதிவைத்து அனியாயம் பண்ணிவிட்டார்கள். அதை யெல்லாம் தேசிகன் நிகம பரிமலத்தால் நிர்மூலனம் செய்துவிட்டார் என்றும்..... இப்படிப்படி யெழுதி வெளியிட்டிருப்பதிலிருந்தே அச்சுக்கூடத் தார்கள் அபரிமிதமாக ஜீவிக்கும்படியான சந்தர்பம் ஏற்பட்டு விட்டதாகவும், அந்தமுறையில்தான் இந்த சரித்திரமும் தோன்றிய தென்று பிரபலமான வதந்தி யுலாவுகின்றது.

இன்னும் எவ்வளவோ சங்கதிகள் காதில் விழுகின்றன. அவை யெல்லாம் கிடக்கட்டும். இந்த தேசிக வைபவத்தின் போக்கைப் பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது அவசியமே

யாகிறது. தேசிகன் தந்தையார் அஹோராத்ரம் ஸ்வாத்யாயம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாச்சு என்றெழுதி யிருப்பதைப் பார்த்தால் இது வொரு பரிகாசப் பேச்சாகத் தோற்றுகிறது. ஆனாலும் (ருதஞ்ச ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனேச) என்கிற உபநிஷத்தின்படியே நாம் அர்த்தங் கொள்வோம். எட்டு பக்கம்வரையில் நெும்ப நன்றாகத்தா னிருக்கிறது. ஒன்பதாம்பக்கத்தில் திருக்குமார் அவதரித்தல் என்கிற கட்டம் அதிர்ச்சியை யுண்டாக்குகிறது. தேசிகன் க்ருஹஸ்தாசர்மதர்மத்தை நன்கு பரிபாலனம் செய்தவர். ஏகாதசி அமாவாசை சிரார்த்த தினங்கள் தவிர மற்ற நாள்களில் க்ருஹஸ்ததர்மத்தை விதிவழுவாமல் ஆசரித்தவர். தேசிபுத்திரர் வரதாசார்மட்டுமன்று, அவருக்கு முன்னும் பின்னும் நானேந்து குமாரத்திகள் தோன்னியிருந்து மறைந்ததாக பன்னீரூயிறப்படியில் எழுதியிருக்கிறதாம். அப்படியிருக்கச்சே, திருமாளிகையில் சயனிப்பதே கிடையாதென்றும் கோவில்களிலும் குளக்கரைகளிலும் சயனம் செய்து காலங் கழித்தாரென்றும் எழுதுவது ஆதாரமத்த செய்தி. விஹிதபோகம் ஸ்வரூபவிருத்தம் என்று சில ஆசார்யர்கள் எழுதியுள்ளதை தேசிகனும் ஆதரித்திருந்தாரென்று காட்டுவதற்காக கற்பனை செய்த கதை யிது. தேசிக தினசரியில் (குணபம் தருண்ய:) என்றது பரஸ்திரீ விஷயமேயொழிய ஸ்வஸ்திரீவிஷய மன்று. அப்படியானால் அவர் விவாஹமே செய்து கொண்டிருக்கமாட்டார்.

இதற்குமேல் தேசிகன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்படுவதை யெழுதிவரும் சந்தர்பத்தில் ஸ்ரீரங்கத்தில் சென்று சேர்ந்தபின் கோயிலாத்தான் என்றொருவர் தேசிகனிடம்வந்து ஸகல கலாவல்லவரான உமக்கு திவ்யப்பாபந்தம் தெரியுமோ. என்று தேசிகனைக் கேட்டதாகவும்; இதுவரையில் தெரியாதென்றும் அதைத் தெரிந்து கெள்வதற்காகவே இவ்விடம் வந்தேனென்றும் தேசிகன் ஸாய்ச்சதாகவும், பிறகு கோயிலாத்தான் மகனிடத்தில் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி சந்தை சொல்லிக் கொண்டதாகவும், கோயிலாத்தான் மகனைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருப்போம் என்கிறபாட்டு இதற்கு பிரமாணம் போலவுமெழுதி யிருப்பதெல்லாம் நம்பத் தகுந்த தல்ல. தேசிக

னுக்கு 50-60 வயது வரையில் திருப்பல்லாண்டுக்கூட தெரியாமலிருந்த தென்றால் இதை யாராவது நம்புவார்களா? திருவகீந்திர புரத்திற்குப் போவதற்கு முன்னமே திவ்ய ப்ரபந்தங்களைப் பெரும்பாலும் ஓதியிருந்தாரென்றும் அப்பவே ராமாநுஜ பாத்திரத் தைச் சொல்லி பலபேர்களுக்கு சந்தையும் சொல்லிவைத்தாரென்றும் ப்ரஸித்தமா யிருக்க அதற்கு விரோதமாக இப்படி யெல்லாம் எழுதுவது சரியல்ல.

மேலும் (கோயிலாத்தான் மகனைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருப்போம்) என்று பாசுர மிருப்பதாகக் காட்டியிருப்பதும் பெசக்கு. அப்படி பாடம் கிடையாது. (கோயிலாத்தான் மகளைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் தியிலார் நல்லார்திறல்) என்றே புராதன பதிப்புகளில் அச்சுபோட் டிருக்கிறது. கோயிலாத்தானுக்கு மகன் இருந்ததில்லை. ஒரு மகளை யிருந்தாள். அவள் ஸாவித்ரி மைத்ராயணி ஆத்ரேயீ முதலானவர்களைப்போல் உத்தமி. அவள் தேசிகன் திருவடிகளில் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்று ஸ்தாஸர்வதா ஸ்வரமியைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதைச் சொன்னதே யொழிய, கோயிலாத்தானுக்கு மகன் ஒருவர் இருந்ததாகவும் அவரிடத்தில் தேசிகன் திவ்யப்ரபந்த மோதினதாகவும் எழுதியிருப்பது கடைத்தெருவு புராணத்தில்தான் சேரும்.

அதற்குமேல், ஈயுண்ணியாழ்வான் திருக்குமாரரான அய்யாதுரைஸ்வாமியிடத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்த 24000ப் படியை காலகேபம் செய்தாரென் றெழுதியிருப்பதை நோம்ப ஆராயவேண்டும். அக்காலத்தில் ஆசாரியர்களுக்குள் மாச்சரிய மில்லாமையால் தேசிகனுக்கு இருபத்து நாலாயிரப்படி வாசோவிதேய மென்பதில் விவாதமில்லை. அதை ஸ்வாசார்யரும் மாதுலருமான அப்புள்ளாரிடத்தில் ஸேவித்தாரே யல்லது ஈயுண்ணியாரிடம் சேவித்தது கிடையாது. (அய்யாதுரைஸ்வாமியென்கிற டெயரும் நன்றியில்லை.) அப்புள்ளார்தாம் நேராக பகவத் விஷயம் கேட்டது பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளிலே. அவரிடத்திலேயே ஸேவித்தா ரென்கிற உண்மையை மறைத்து ஒரு கட்டுக்கதையை இட்டுக்கட்டுவது எதற்காக? ஏதுக்கு

இப்படி பொய்யான கற்பனை கட்டவேண்டும். அப்புள்ளார் ஜீவித்திருந்தவரையில் தேசிகனுக்கு திவ்யப்ரபந்த ஸம்பந்தமே ஏற்படவில்லை யென்று எழுதுபவர் பிராமானிகரா யிருப்பாரா?

இதற்குமேல், தேசிகன் ஸ்ரீரங்கத்தில் பல ஹிம்ஸைகள் பட்டதாக எழுதுவது துருக்ரஹி ருமுவின நடையைப் பின்பற்றியதே யொழிய எள்ளளவும் உண்மையா யிருக்கத் தகுதியில்லை. (குப்யச்சோலீ வசன குடிலை) என்றதைக் கொண்டு ஸ்ரீரங்க ஸ்திரீகள் அடிக்கடி தேசிகனை சீறுபா றென்றதாக எழுதியதும் கயிறு திரித்தலே யாகும். (நவிஷேண ந சஸ்த்ரேண) என்கிற கலோகம் தேசிகன் ஸாதித்ததாக எங்கும் கண்டதில்லை. இதுவும் கற்பனை. தேசிகன் தமது திருக்கையால் திருமாளிகை கட்டினது திருவேந்திபுரத்தில் தவிர வேறு இடத்தில் கேழ்வைட்டத்தில்லை பகவத்விஷய பரிமளம் கமழும் மண்ணையும் ரஹஸ்யார்த்தம் விளைந்த மண்ணையுங் கொணர்ந்து திருமாளிகை கட்டினது உண்மையா யிருந்தால் இதனால் தேசிகனுடைய ப்ராமானிகத்வமும் பரமாசாரிய பக்தியும் பிரகாசிக்கும். இது நல்லதுதானே. “ஸ்ரீரங்கவாஸிகளின் ஸர்வப்ரகாரமன அபிநந்தனம்” என்று மகுடமிட்டு ஸ்வாமி தேசிகனுடைய வித்யா வைபவத்திலும் ஆத்ம குண பூர்த்தியிலும் அனுஷ்டான ஸம்பத்திலும் திருமேனியழகிலும் பாகவதாபசார பீருத்வமஹா குணத்திலும் ஸ்ரீரங்கவாஸிகளெல்லாரும் ஈடுபட்டிருந்தார்களென்று எழுதியிருப்பது இந்த வைபவ நூலுக்குத் தனிச் சிறப்பான விஷயமாகும். கூரகுலோத்தம தாஸரிடத்திலே தேசிகன் ஆச்ரயித்தா ரென்பதற்கு முலாதார மிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. “ரங்காஸ்தானே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாசேஷ சித்தே வித்வத் ஸேவா விமலமநஸா வேங்கடே சேந” என்றும், “விசுத்த தேசிகவதா ரங்கதாம்நி” என்றும், ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதைக் கொண்டு எல்லை கடந்து எழுதிவிடுவது உசிதமாகுமா? ஒருவரிருவருடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தா ரென்னலாமே யொழிய, கண்டபேர் காலிலும் குனிந்தா ரென்கை நோம்பவும் பெசக்கு. அப்படிப்பட்ட பல மஹான்கள் அப்போது ஸ்ரீரங்கத்தில் யார் இருந்தார்கள். வெறுங் கற்பனை.)

திருவெள்ளறையில் அருளிய திருவாக்குகளென்று தொடங்கி எழுதி யிருப்பவை பெரும்பாலும் பாராட்டத்தக்கதா யிருந்தாலும் "மோகூப்ரதே பகவதி முமுகூலினம் கடகதயா ஏஷா திஷ்டதி" என்று பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வத்தைமட்டும் சொல்லி தேசிகன் விட்டிருப்பவென்று நினைக்க முடியவில்லை. அப்படியானால் தேசிக பக்தர்களான நாமெல்லாரும் தேசிக திவ்யஸூக்திக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறோமென்பதல்லவா தேறிவிடும். இப்படி எங்கையாவதுண்டா? இது ஒருகாலும் நம்பத் தகுந்ததாகாது நம் ஸம்பிரதாயத்தில் ஆயிரக் கணக்கான வித்வான்க ளல்லவா நான்கு திக்கினும் சிங்கமும் யானையும்போல் சிறப்புற்று விளங்குகிறார்கள் அவர்க ளெல்லாரும் உண்மை யறியாமல் உறங்குகிறார்களென்று அர்த்தம். (அஸ்தி கர்மாஹ பலதே) என்கிற தேசிக சுலோகத்தில் (நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷண மநுக்ரஹே—க்ருத்யத்வயம் ச்ரிய:) என்றிருப்பதனால் என்ன குடிகெட்டுப்போய்விடும். க்ருத்யத்வயமேவ அஸ்தி, நான்யத் அஸ்தி—என்று இதர வ்யவச்சேதம் பண்ணிச் சொல்லிவிட்டாரா என்ன? அநுக்தம் அந்யதோ க்ராஹ்யம் என்றதை யறியாதவர்கள் எதையெழுதினாலென்ன? என்று ஸேவகஸ்வாமி ஸாய்க்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸூக்தபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டியிருப்பதும் ஸரி. தாவதா என்ன முமுகிப்போய்விடும். லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரதத்தில் வேங்கடாத்வரி சொல்லியிருப்பதை இவர்கள் பார்த்தார்களா? அவர் சக்கை பிளக்கவன்றோ பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் சொல்லியிருக்கிறார். பட்டர்முதலானவர்களைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டாரல்லவா. திருவெள்ளறையில் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசன மாரம்பிக்கவேண்டுமென்று சிலர்கேட்டதாக வைத்து மேலே மேலே தொடுத்திருக்கிற கதைகளெல்லாம் பல்பஜம். (த்ரிம்சத்வாரம் ச்ராவித சாரீரக பாஷ்ய:) என்றதும்மட்டுமன்றே. தத்வடிகையில் (பாவசநவிதா வஷ்டாவிம்சே ஜயத்வஜபட்டிகா) என்றும்ன்றோ சாய்ச்சிருக்கிறார் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் நாற்பதாவது வயதில் சாய்ச்சதென்றும், தத்வடிகை அன்பத்தேழாவது வயதில் சாய்ச்சதென்றும் முதல்

ப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி கல் வெட்டரக சாய்ச்சிருக்க அதற்கு விரோதமாக த்விதீயர் கதையெழுதி யிருக்கவேமாட்டார்.

சந்திரபுஷ்கரிணிக் கரையிலுள்ள திருப்புன்னை யடியில் தேசிகன் அர்த்த விசேஷங்களை ஆச்சரியமாக சாய்ச்சிருக்கலாம் ஆனால் அங்கே ஒவ்வொருநாளும் உபந்யாஸம் தொடக்கத்தில் நம்பின்னையையும் பெரியவாச்சான் பின்னையையும் வடக்குத் திருவிதிப்பின்னையையும் பின்னை லோகாசாரியாரையும் ஸ்துதித்து சுலோகங்கள் விஜ்ஞாபனம் செய்துவிட்டு, அந்த ஆசாரியர்களுடைய கிருபையினால் தான் தெரிந்துகொண்ட அர்த்தங்களை உபந்யஸிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து சொற்பொழிவு ஆற்றினதாக எழுதியிருப்பது இதுவரையில் யாரும் எங்குங் கேட்டறிந்த தில்லை. அந்த சுலோகங்களைப் பார்த்தாலோ தேசிகன் தவிர யாராலும் இப்படிப்பட்ட சுலோகங்கள் பண்ணியிருக்க முடியாதென்று பிராமாணிகர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மைஸூரில் தெலுங்கெழுத்தில் அச்சிட்ட தேசிக சரித்திரத்தில் இந்த சுலோகங்களோ இந்த கதைகளோ இருக்குமென்று எலக்குத் தோன்றவேயில்லை. தேசிகன் ஸ்ரீஸுதர்சநார்யவிம்சதியும் ஸ்ரீ லோகார்ய பஞ்சாசத்தும் அருளிச் செய்ததாக இதில் எழுதியிருக்கிறது.

பெங்களூர் துளஸீதோட்டத்தில் தூப்பெல் வெங்கடாசாரிய ரென்பவர் றெம்ப நாளைக்குமுன்பு அச்சிட்டிருக்கிறார். அவர் ஒரு கர்ணாடகர். ஒரிழுவும் தெரியாதவர். ஆரோ அவர் தலையில் முளகாயரைச்சு இப்படி யெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். தேசிகன் ஸ்ரீரங்கத்தில் உபந்யாஸித்த அர்த்த விசேஷங்களை முதல் ப்ரம்ம தந்த்ரஸ்வாமி நூற்றுக் கணக்கிலும் ஆயிரக் கணக்கிலுமான சுலோகங்களினால் வெளியிட் டிருப்பதாகவும், அதிலிருந்து சில அர்த்தங்களை த்விதீயர் நிரூபிப்பதாகவும் (பக்கம் 25ல்) காண்கிறது. தேசிகன் ஒரு நாளுபந்யாஸத்தை முடிக்கிறபோது,

“இத்தம் லோகாசார்ய ஸ்ரீபதபங்கஜ பராகபரமாணு,
வேங்கடநாத: ப்ரோசே வேதாந்தார்யஸ் ஸதாம்முதேஸதஸி.”

என்று சொல்லி முடித்ததாகவும், மற்றொருநாள் உபந்யாஸ மாரம் பிக்கும்போது,

“ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி த்யாந பாவந சேதஸாம்,
லோகார்யாணாம் பதாம்போஜே சிந்தயந் ஸந் நிவேதயே.”

என்று முதலிட்டதாகவும் இப்படி கைபோன போக்கெல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறது. இப்படியா எழுதுவது? “ஸத்யம் ப்ருயாத் ப்ரியம் ப்ருயாத் ந ப்ருயாத் ஸத்யம் அப்ரியம்” என்பது கவனிக்கப் படவேண்டாமா? விஷயம் ஸத்யமா யிருந்தாலுங்கூட அப்ரியமானதை அறிவிக்கக்கூடாது என்பது இவர்களுக்குத் தெரியாதா? இதெல்லாம் ஒருவ ரிருவர்க்கு அப்ரியமானதோ? ஒரு பெரிய சமூகத்திற்கே அப்ரிய மல்லவா? நல்லுர்தட்டை தாதாசாரியர் அந்தாதிப் பஞ்சரத்னம் பாடியுள்ளார்; சிந்தை செய்மின;

“புதுத்தெய்வங் கொண்டாடு மக்காளிப்பிச்சங்கள்
மதியின்றி எதையேனு மெழுதினாலும் மாமதியோர்
சதிரான வழியைவிட்டுச் சரமாரி பொழிந்தக்கால்
கதியேது? கதியேது? காட்டிலே யழுவதுதான்.
காட்டிலே யழுவதனால் காணும் பயனுண்டோ?
நாட்டிலே யழுதாலும் நாடும்பய னென்றில்லை
வீட்டிலே கதவடைத்து வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு
கேட்டிரோ இவ்விழவைக் கேளீரோ காணீரோ.
காணீரில் வருமைபெறு கதைகளையே நாடோறும்
நீணீர் கடல்குழந்த நிலவுலகி லிந்நூலை
நாணாமே நன்பகளும் நல்லிரவும் நன்குகந்து
காணுதார் கண்ணென்றுங் கண்ணல்ல கண்டாமே.
கண்டாயே நன்னெஞ்சே! காலமெல்லாங் கண்டாலும்
உண்டோநங் கண்துஞ்ச வழியேது மில்லையப்பா!
விண்டே விரிந்திட்ட வெள்ளேரிக் கனிபோல
விண்டே விரிந்தழுது கொண்டே யிருந்திடுமின்.

இரந்திடுமி னெஞ்ஞான்று மிதுவென்ன நூலப்பா
கரும்பரச முந்தோற்கக் காண்பதெல்லாம் கற்கண்டே
விருந்துநமக் கிதுபோல வேறென்று மிலையென்றும்
மருந்துநமக் கிதுவேதா னென்றும்நீர் வாய்வெருவும்.

இந்த பஞ்சரத்னத்தை இங்கே நாமெடுத்த துரைக்கத் தகாது. ஆனாலும் அழகிய சொற் செறிவு, பலாக்கணம் பாடி யழுவதற்குப் பாங்கான பஞ்சரத்னம். கூட்டங் கூடிப்பாடியமுலோய். மேலே யென்னமுகையை யழுது முடிக்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஒவ்வொரு சந்தற்பத்தில் ஒவ்வொருவர் தேசிகனை வளைத்துக்கொண்டும் மடிபிடித்துக்கொண்டும் அவருடைய நூல்களிலே கேள்விகளைக் கேட்டதாகவும் தேசிகன் திக்கு முக்கலாடி நின்றதாகவும் சில கேள்விகளுக்கு விரஸமான பதில் சொல்லிப்போனதாகவும் சில கேள்விகளுக்கு பொறுமை வேண்டினதாகவும்.....இன்னும் அநுவதிக்கவும் தகாதபடி ஏதேதோ எழுதி யிருக்கிறது. இதை உலகம் நம்புமா? ஸ்வாமியோ கவிதார்ககிக ஸிம்ஹம். சிங்கத்தி னெதிரே வந்து நிற்கவும் நின்று கேட்கவும் வல்லரானவர்கள் முக்காலத்திலு மில்லை. ஆனால் ஸ்வாமிதாமே “தர்க்கபாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கவல்லோம்” என்று அநவஸரமாக எழுதி யிருக்கையாலே அப்படி நினைத்த தெல்லாம் எழுதியிருப்பதாக பலிஷ்டமான நிருபணங்கள் நேர்ந்தால் “ஸ்வாமி சிங்கம் புலி கறடி” என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பது நம்மிடம் சறக்கில்லை யென்பதைக் காட்டிவிடும். “தண்ணீர்ப் பாம்பானாலும் தடியெடுத்தடி” என்பது பழமொழி யல்லவா?

நான் ஒரு அற்பஞானி. அவாவர்கள் ஓங்கிச் சொல்லும்போது அதையே மெய்யென்று நம்பிவிடுகிற முர்க்கன் நான் என்கொள்ளுங்கள். மதுரரந்தகம் ஸ்வாமியை அடிக்கடி நான் நெருங்கிப் பேசுவதுண்டு. இப்படி யிப்படி மெழுதி யிருக்கிறதே, இதற்கெல்லாம் என்ன பதில்? என்று கேட்டேன். அவர், சமீபத்தில்

தான் நிக்ஷேப ரக்ஷாஸாரமென்று 6 பக்கம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அச்சிட்டுருப்பதாகச் சொல்லி அதைக் கொடுத்து “இதில் எல்லாப் பரிஹாரங்களு மிருக்கிறது. வாசித்துப் பாரும்” என்று சொல்லிவிட்டு காதிலே பூணலைச் சுற்றிக் காவேரிக்குச் சென்று விட்டார். பிறகு கண்ணில் படுவதே யில்லை. அந்த 6 பக்கத்தில் அச்சப் பிழைகள் தவிர வேறு எதுவுமே தெரியவில்லை. எதற்காக இதை யச்சிட்டாரென்று அவரைச் சுத்தியிருப்பவர்களே பேசிக் கொள்கிறார்கள். “இப்படி சாச்சாச்சுது; இப்படி சாய்க்கும்படியா யிருக்கும்” என்பது தவிர வேறென்றும் இவரிடத்தில் எதிர்பார்க்க முடியாதென்கிறார்கள் பலர். பஞ்சகச்சவேஷ்டிக்கும் பண்ணெண்டு திருமணுக்கும் கைகுழெச்சலுக்கும் தனிப்பட்ட பெருமையுண்டல்லவா? விவாத விஷயங்கள் வந்துவிட்டால் தேங்கா யுடைத தாப்போல் உடைத்துக் காட்டவேண்டாமா? அதற்கு இவர் அதிகாரி யல்லவென்று முடிந்தது.

“இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம்” என்று எழுதினதெல்லாம் “ப்ரம்மேசாதி ஸுரவாஜஸ் ஸதயிதஸ் த்வத்தாஸதாஸிகணஃ” என்றருளிச்செய்த ஆளவந்தாரைச் சேர்ந்துவிட்டதாக ஸ்வாமி பரிதபித்து அநுதபித்ததாக எழுதிவைத் திருக்கிறதே. அதைப் பார்த்து வாயடைத்துக்கொண் டிருப்பது வித்வான்களுக்கு லக்ஷணமா? “த்ருடபூர்வச்சுருதோ முர்க்கஃ” என்றதற்குமுன்னே எழுதியிருப்பதெல்லாம் ஜரத்கவாதி வாக்யார்த்தமே யென்றும். அந்த ப்ரமாணங்களினிடையில் “சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணு” “அமரா நிர்ஜரா தேவாஃ” இத்யாதிகளை யெழுதிவைத்தாலும் கேள்வியில்லை யென்றும் இப்படியெல்லா மெழுதிவைத் திருப்பதைத் தடியடி மொடா அடிபோட்டுத் தகர்க்கவேண்டாமா?

ந்யாஸ திலகத்தில் “ச்ருத்வா வரம்” என்று ஏதோ ஒருவரம் பாஷ்யகாரருக்குக் கிடைத்ததாக ஸ்வாமியே ஸாதிக்கிறார். உடனே “ததநுபந்த மதாவலிப்தே” என்கிறார். ராமாநுஜர் பெற்ற வரத் திற்கும் ததநுபந்தத்திற்கும் சேர்த்தி குறைவில்லாம லிருக்கும்படி நிர்வஹிக்க வேண்டாமா? இவைகளைச் சிறிய விஷய மென்பதா? பெரியவிஷய மென்பதா? சரித்திரப் போக்குகள் எப்படியாவ

திருக்கட்டும். அஷ்டோத்தரசதநாமாவளியும் அதற்காக நடந்த ஊர்வல மஹோத்ஸவமும் எக்கேடாவது கெட்டும். சாஸ்த்ரார்த்த விப்லவங்களுக்கு இடமறுக்க வேண்டாமா?

தேசிகன் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனம் செய்யத் தொடங்கினதாயும், அக்காலத்தில் சிலர் இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பல்லாத அர்த்தங்க ளைத் தம்முடைய நூல்களில் எழுதிவைத் திருக்கையாலே இவர் இங்கே ப்ரவசனம் செய்யத் தகாதவர் என்று சொல்லி ஆக்ஷேபிக் ததாகவும், அது தேசிகனுக்குத் தெரிந்து அந்த ஆக்ஷேபகர்களைத் தாமே தேடிச்சென்று அவர்களை வணங்கி “நான் புத்திபூர்வக மாக ஒருகாலும் அப்படி யெல்லாம் அபசாரப்பட்டிருக்கமாட்டேன் என்று சாதித்து ப்ராமாதிகமாக ஏதேனும் தவறுதலாய் எழுதி யிருந்தால் கிருபையுடன் தெரிவிக்கவேணும்” என்று கேட்டுக் கொண்டதாகவும், அவர்களில் துவராபதிக்காவலர் என்பவர் அதிகாரண ஸாராவளியில் ஒரு சுலோகத்தை யெடுத்துச் சொல்லி இது ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளுக்கு நேர் விருத்தந்தானே யென்று நிருபித் துக் காட்டி, தேவரீர் கருத்தில் கொண்ட பாஷ்யாதி க்ரந்த லேசத் தை இன்னதென்று எடுத்துக் காட்டுவீரா? என்று கேட்டதாகவும், ஸ்வாமி அதற்கு விடையிறுக்காமல் கைவல்யவிஷயத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியை அஸ்வரஸ மென்று தாம் தூஷித்திருப்பதை யெடுத்துக் காட்டி—இப்படியாகச் சில கோளாறுகள் நேர்ந்துவிடுவது ஸஹஜந்தானே யென்று ஸாதித்து, இப்படிப்பட்ட விடங்களில் அநுதாபந்தான்கதி—என்று சொல்லி மழப்பினதாகவும் 32 to 35 பக்கங்களில் ரெம்பவும் அதற்கணமாக எழுதியிருப்பதற்கு என்ன செய்வது? எங்கே போய் அழுவது?

மணிவீட்டுக்குக் காவலாளராய்க் கிடக்கு மொருவரை மணுகிக் கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ, ருபகபரிசுத்தி யென்று நின்றெழுதி தத்வ டகையில் “அத்ராஸ்தி பஹு அஸாமஞ்சஸ்யம்” என்று முணு அஸாமஞ்ஜஸ்யங்களைக் காட்டினது போதாமல் இன்னமும் முப்பது அஸாமஞ்ஜஸ்யங்களைக் காட்டி வருவர். அந்யா

யப் பட்டுக் கொள்ளப்போன விடத்தில் அழுக்கிவைத்துக் குத்தின கதையாகத்தானாகுமென்கிறார்கள். (New)நியூதேசிகரைக் கேட்டுப் பார்க்கலாமென்றாலோ, சென்ற வருஷத்துக் களேபரப் பேச்சில் தேசிகனுடைய மதம் வடகலை மதமன்று என்று பேசி கந்தர கோளமாக்கினவரைக் கேழ்ப்பதைவிட கேழ்க்காம விருப்பதே நலமென்கிறார்கள்.

துவராபதிக் காவலரென்ற அந்த ஸ்ரீரங்கவித்வானே த்வயத்தில் ஸ்ரீமச் சப்தத்தில் உபலக்ஷணத்வமா விசேஷணத்வமா என்று தேசிகன் செய்தருளின சர்ச்சை ஸர்வாத்மநா நிர்மூலமென்று உபபாதித்து தேசிகனை வாய்மாளப்பண்ணினதாக ஒரு அட்டகாசம்— அப்பப்பா, இது என்ன வக்கக்கேடு! இதற் கெல்லாம் இந்தயுகத்தில் பரஹாரமே கடையாது போலிருக்கிறதே. இந்த உபலக்ஷணத்வ-விசேஷணத்வ விசாரத்தில் இஞ்சிமோட்டழசிங்கர் தம்முடைய வியாக்கியானத்தில் பிரசங்கித் திருப்பதைப் பார்த்தாலோ தேசிகன் அஸ்தானே மருண்டு ஏதோ அர்த்த மில்லாதபடிக்கி எழுதியிருப்பதாய் அழசிங்கரே காட்டுவதாகக் காண்கிறது. இதை யெல்லாம் தெளிவுபடுத்த நிபுணரான ஒரு அதிகாரி இல்லை யா?

நடாதாரம்மானுடைய திருப்பேரனார் ஞானப்பிரானென்று ஒருவராம். அவர் தேசிகனிடம்வந்து அதனப்ரஸங்கித்தனமாக ஏதோ சொன்னதாகவும், தேசிகன் ப்ரியதாம் வாஸுதேவஃ என்று சொல்லிப்போனதாகவும் காண்கிறது. இதை யெல்லாம் தக்கபடி தகர்க்கவேண்டாமா? இதற்குமேல், (திருஸுரபியானுலும் கோத்வம் கழியாது) என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமான சர்ச்சை மிகவும் கண்ணாவி. கழியாது என்பதற்கு விரேசன முண்டாகாது என்று பொருள்கொண்டு வ்யக்தி கழியுமே யொழிய ஜாதிகழியாது என்றெல்லாம் ஏச்சாக எழுதுவது “என்று மெமர்சுள் குடிக்கு ஓர் ஏச்சுக்கொளையிடுங்கொலோ” என்கிற பெரியாழ்வார் பாசுரத்தை நினைப்பூட்டுவதாக இல்லையா? இதைப் பார்த்து எப்படித்தான் சகித்திருப்பது. (திருஸாதம்) என்கிற பிரயோக மிருக்கும்போது பூர்வபக்ஷம் தோன்றவே இடமில்லை.

யல்லவா? திரு என்கிற தமிழ்ச் சொல் ஸகாராதியான ஸம்ஸ்கிருத பதத்தோடு புணராதென்று எந்த இலக்கணத்திலுள்ளது?

“நல்குரவுமென்ற திருவாய்மொழியில் பிரபல் விசாரம்” என மகுடமிட்டு எழுதியிருப்ப தெல்லாம் பெருமோசம். தேசிகன் அருயிரப் படியை சேவிக்கவே பில்லை யென்றும் இருபத்து நாலாயிரப் படியையே சேவித்து அதன் வழியிலேயே தாத்பர்யரத்னாவளியும் ஸாரமும் சாதிச்சிருக்கிற ரென்பதும் நிர்விவாதமரன விஷயமாயிருக்க, இதற்கு ஒரு வீணான ஸம்வாதம் கற்பனை செய்வது எதற்காகவோ? ஸச்சரித்ராக்ஷையில் “கரியமேனிமிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்” என்கிற பாசுரத்திற்கு டெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்த அர்த்தத்தை யெழுதி “இதி ஆசார்யாஃ” என்று தேசிகன் ஸாய்ச்சிருப்பதை யார் இல்லையென்றார்கள். கிடாம்பியப்புள்ளாருக்கு ஆசாரியரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன உறவு? என்ன சம்பந்தம். தேசிகன் ரஹஸ்யத்யஸாரம் முதற்கொண்டு அவரைக் கொண்டாடியிருப்பது நாடறிந்ததுதானே. பிஷ்டபேஷணமும் சர்வித சர்வணமும் தவிர வேறுண்டோ? (யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே) என்கிற கீதா ச்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்த அர்த்தத்தையே தேசிகன் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் கைப்பற்றினு ரென்பது இருக்காடுமே. ஆசாரியர்களுக்குள்ளே ஸாமரஸ்யமும் ஐக்கண்டியமும் இருப்பது நல்லதுதானே. என்ன முழுக்கிப்போய்விட்டதாக இதையெல்லாம் தேசிக சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற தென்பது தெரியவில்லை.

பக்கம் 42 ல் சரணாகதி தத்வம் வினவினார்க்கு விடையிறுத்ததாக எழுதியுள்ளதில் ஸித்தஸாதனம் பிரபலமான தோஷம். சக்ராங்கனம் செய்த ஆசார்யரை விட்டுவிட்டு பரந்யாஸத்துக் கென்று வேறொரு ஆசார்யரைத் தேடியோடுவதென்பது பெசக்காக இருந்தாலும் அவரிடத்திலேயே அப்போதே பரந்யாஸம் செய்துகொள்வதில் என்ன பெசக்கு? (யதா தே தத்ர வர்த்தோந், ததா தத்ர வர்த்தேதாஃ) என்ற உபநிஷத்தின்முன்னே இந்த ஆக்ஷேபம் ஓங்குமா?

இதற்குமேல், திருமங்கலத் தாழ்வா னென்பவரா மொருவர்; இவர் தேசிகனிடம் வடைகொண்டு சமதம சப்தார்த்த விசாரம் பண்ணினதாகவும் “இதைப்பற்றி, மௌனமேவ வாம் மந்யே” என்று ஸ்வாமி ஸாதித்தாச்சுது என்றும் எழுதியிருக்கிறது. தேசிகன் திருவாக்கால் இப்படியும் வெளிவருமா? New Desiken போல்வார் சொல்லுகிற வார்த்தை யல்லவா இது. இதை ஸ்வாமி திருமுடியிலேயே பிழைவைப்பது தகுமா? மிகவும் அருவருக்கத் தக்க பேச்சல்லவா இது. பதில் சொல்லத் தோன்றாமற்போனால் ஒன்றும் சொல்லாமலோ, வாஸுதேவ! ப்ரியதா மென்று மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டோ எழுந்தருளியாகுமே யல்லது (மௌனமேவ வாம் மந்யே) என்று தம் திருவாக்கால் ஸாதிப்பவரோ கவிதார்க்கிக கேஸரி. இப்படியுமா ஒரு அநியாயம்.

இதற்குமேல் (திருவணையாத்திரை) என்று தொடங்கி, ஸ்வாமி ஆழ்வார் திருநகரி சேர்ந்து அங்கே திருப்புகளியாழ்வாரடியிலே மாருதிச் சிறியாண்டான் வம்சஸ்த ரொருவர் நாடோறும் காலை மாலைகளில் பகவத் விஷயகாலகேசபம் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், அந்த கோஷ்டியில் தேசிகன் சிஷ்யவர்க்கங்களோடுங் கூட சிஷ்ய வ்ருத்தியுடன் அந்வயித்திருந்தா அந்த ப்ரவசன கர்த்தாவிடம் ஸூபாத தீர்த்தமும் ஸ்வீகரித்து விடைபெற்றதாகவும் எழுதியிருப்பது சம்பத் தருந்ததே யன்று. அப்போது தேசிகனுக்கு 98 பிராயமென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஞானசீல வயோவ்ருத்தரான ஸ்வாமிக்கு ஸூபாததீர்த்தம் ஸாய்க்கக் கூடியவர் இருந்தாரென்பது ஸம்பாவிதமே யன்று. திருமுன்காணிக்கை ஸமர்ப்பித் திருக்கலாம்.

ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்தவிடம் இன்ன தென்று நிச்சயிக்க முடியாம லிருந்தது. அது ஸ்ரீரங்கமே யென்று நிச்சயித்துக் கொடுப்ப தொன்றே இந்த சரித்திரச் சுவடியின் உபகாரமாகும். ஆனாலும் சில விஷயங்களில் யதேஷ்டமாக மனம்போனபடியும் கை போனபடியும் எழுதியிருக்கின்ற இந்தச் சரித்திரம் பிராமாணிகர்களால் ஓலைச் சுவடிகளைக் கொண்டு பரிசீலனை செய்யத்தக்கதே.

வித்வான்களுக்கு விண்ணப்பம்

தேசிகனைப் பற்றி எப்படி யெழுதியிருந்தாலும் சரித்திரங்கள் எப்படியாவது யிருக்கட்டும். அர்த்தங்களைப் பற்றி விபரீதமாக எழுதியிருந்தால் அவற்றை நாம் தகுந்தமுறையில் கண்டிக்கா விட்டால் அது இளப்பமேயாகும். தேசிகன் காலத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ தர்சனம் நவீனமென்று ஒருவாதம் கிளம்பித்து. அதையும் ஸ்வாமி ஏத்துக்கொண்டு யதிராஜ ஸப்ததியில் (யதிக்ஷமாப்ருத் த்ருஷ்டம் மதமிஹ நவீகம், ததபி கிம்) என்று பதில் சொல்லி யிருக்க வில்லையா? சததூஷணியில் பிறருடைய பல்பஜமான வாதங்களை யும் எடுத்துக் கண்டித்திருக்கவில்லையா? ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸயூத்த்ய வாதங்களை யெல்லாம் களைந்திருக்க வில்லையா? அப்படி கண்டிக்கப்பட்ட விதம் சரியல்ல என்றும், தவறானது என்றும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டால் வித்வான்களென்று பேர்படைத்தவர்கள் சும்மாயிருந்துவிட்டால் எவ்வளவு இளப்பம் என்பதை ஒருவரும் கவனிப்பதில்லையே.

ஒரு பழங்கதையை நினைவூட்டுகிறேன். காஞ்சீபுரம் அண்ணாசாரியருடைய நூல்களுக்கு ஸ்ரீமான் பண்டிதராஜ D. T. தாதாசாரியர் என்பவர் பதில் எழுதிவந்தா ரென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. D. T. T. ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபமென்று வட மொழியில் எழுதி தேவநாகரியில் அச்சிட்டார். அதன்மேல் எத்தனையோ சதகோடிகள் எத்தனையோ பாஷைகளில் வெளிவந் திருப்பதும் உலகமறிந்ததேயாம். அதெல்லாம் கடக்கட்டும். ப்ரதீப மெழுதினவிவர் பிராமானிகமாக எழுதியிருக்கிறாரா என்பதைக் கொஞ்சம் பார்ப்போம். அதில் (பக்கம் 82-ல், 55 என்று பாரா லக்கமிட்டு D. T. ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதாவது:—“ஸூர்ய கிரணங்களுக்கு ஸூர்யனோடு ஸம்பந்த மில்லை யென்று ராஹு பந்துக்கள் சொல்வதுபோல வடகலையார்க்கு தேசிகனோடு ஸம்பந்தம் இருந்ததில்லையென்று சபதம்செய்கிற இவர் [அண்ணாசாரியர்] தேசிக க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு விபரீத

மாகவே பேசுபவர்கள் வடகலையார்கள் என்று உலகுக்குப் பரமத்தை யுண்டாக்க முயலுகிறார். வெகு காலமாகவே இந்த அண்ணாசாரியர் இப்படி சொல்லிவருகிறார். இங்கு உண்மையை நாமும் பிரதமம் நூறுதடவை நிரூபித்திருந்தும் வெட்க மில்லாமல் அதையே மென்மேலும் அச்சடித்து பாசுரஞ் செய்கிறார். ஏனிப்படி செய்திற் கொண்டு கேட்டாலோ, நீங்களும் நீங்கள் சொன்னதையே மென்மேலும் அச்சிட்டு வெளியிடுங்களே, தடுப்பாரார்? என்கிறார். தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயார்ததங்களை நினைவாட்டப் பார்ப்பதானது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கமுயல்வதோடொக்குமென்று வித்வான்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது” என்றெழுதியிருக்கிறார்.

இதைப் பார்த்துவிட்டு என்னைப்போன்ற சில அரை குறையறிவாளிகள் “D. T. T. நல்ல சாட்டையடி கொடுத்திருக்கிறார்” என்று :கோக்கரிக்கலாமே யொழிய, விவேகிகளா யிருப்பவர்கள் “அண்ணாசார் எழுதியிருப்ப தென்ன? தாதாசார் எழுதியிருப்ப தென்ன?” என்று விமர்சிக்காம விருப்பர்களா? தாதாசார் பரதீபத்தில் (பக்கம் 85 ல்) அநந்யாச் சிந்த்யந்தோமா மென்கிற கீதா சுலோகத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. அவ்விடத்து பாஷ்யத்திலும் “யஃ ஸ்மரதி தஸ்ய நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய” என்றீருன க்ரந்தத்தாலே அந்த ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் நன்றாக விளக்கப்பட்டு விட்டது. இப்படி ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரிக்கு பகவான் எவ்விதமாக எளியனாக இரு னென்பதை உபபாதிக்க வந்த பாஷ்யகாரர் “தத்வி யோகம் அஸஹமாநஃ அஹமேவ தம் வ்ருணே: மத்ப்ராப்த்யநுகுண உபாஸகவிபாகம் தத்வினோதி நிரஸநம் அத்யர்த்த மத்ப்ரியத்வாதி கஞ்ச அஹமேவ ததாமி இத்யர்த்தஃ * ” என்றருளிச் செய்தார். இங்கு அவதாரிகையிலும் ச்லோகத்திலும் அதன் பாஷ்யத்திலும் முழுக்ஷவுக்கு ஸ்வவ்யபாரம் வேண்டுமென்று திடமாகச் சொல்லி யிருப்பதை உதறிவிட்டு ச்லோகத்தின் உட்கருத்தை விளக்குவதற்காக முடிவில் பாஷ்யகாரர் எழுதியுள்ள (அஹமேவ

தம் வ்ருணே) இத்யாதி வாக்க்யத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தப்புப் பொருளுக்கு ஆதாரமாக உதாஹரிக்கிற இவருடைய [அண்ணாசாருடைய] வஞ்சனையை எல்லாரும் எளிதாக அறியலாம்—என்று. தாதாசாரி யெழுதியிருக்கிறார்,

அண்ணாசாரை மறுப்பதில் எனக்கு ஸந்தோஷந்தான். ஆனால், வழிதப்பி உலகை ஏமாத்தும் வழியில் மறுப்பதை நான் தாளமாட்டேன். அண்ணாசாருடைய வஞ்சனையை எல்லாரும் எளிதாக அறியலா மென்கிற தாதாசாரியரை நான் கேட்கிறேன்; இங்கு எவ்விதமான வஞ்சனையுள்ளது? பாஷ்யகாரர் எழுதாததை எழுதினதாகக் காட்டியிருக்கிறாரா? அல்லது பங்கத்திக்கு அர்த்த மல்லாததை அர்த்தமாக ஏறிட்டுக் காட்டியிருக்கிறாரா? அவர் எந்த பங்கத்திகளை யெடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறாரோ அவற்றை அப்படியே இவரும் தலைவீதியே யென்று எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவ்வளவோடும் நில்லாமல் ‘சுலோகத்தின் உட்கருத்தைக் காட்டுகிற பங்கத்திக ளிவை’ என்றும் எழுதிவைக்கிறார். (அஹமேவ தம் வ்ருணே) என்கிற பாஷ்ய ஸூக்திக்கு “ஸ ஏவ மாம் வ்ருணீதே” என்றுதான் அர்த்தம்—என்கிறாரா இவர். உண்மையில் D. T. T. யாரை வஞ்சக ரென்னவேணும் தெரியுமா? மூலத்திலுள்ள பதங்களினால் கிடைக்காததை தாத்பர்யமாக எழுதியுள்ள பாஷ்யகாரரை யன்றோ வஞ்சக ரென்னவேணும். மூலத்தில் (தஸ்யாஹம் ஸுலபஃ) என்றிருப்பதற்கு சங்கரபாஷ்யம் என்ன தெரியுமா? [ஸுலபஃ—ஸுகேந லப்யஃ] என்றிவ்வளவே. “தத்வியோகம் அஸஹமாநஃ” என்றும் “அஹமேவ தம் வ்ருணே” என்றும் பாஷ்யகாரரை யார் எழுதச் சொன்னது? மூலத்தில் எந்த பதம் அவரை இப்படி யெழுதத் தூண்டிற்று? பாஷ்யகாரரை வஞ்சக ரென்னமாட்டாமல் இவர் அண்ணாசாரியரை வஞ்சக ரென்கிறார். என்பதை உலக மறியாதா?

இங்கு முக்கியமாக நோக்கவேண்டியது ஒன்றே. (அதாவது) ‘யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஃ *’ என்கிற [பரகதஸ்வீகாஸ்தாபகமான] ச்ருதியை பாஷ்யகாரர் இங்கு எதற்காக எடுத்த

துக் காட்டுகிறார். இந்த ச்ருதியை நினைவூட்டும்படியான பதம் மூலத்தில் ஏதேனு முளதோ? இந்த ச்ருதியை பாஷ்யகாரர் எத்தனை யிடங்களில் உதாஹரித் தருளியுள்ளா ரென்பதையும், உதாஹரித்து என்ன நாட்டுகிறு ரென்பதையும் தாதாசார் கண்ட துண்டோ? ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (3-2-34) * உபபத்தேச்ச * என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் "ப்ராப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வஸ்யைவ உபாயத்வோபபத்தே: * நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய:.....தநாம் ஸ்வாம் * இதி அநந்யோபாயத்வ ச்ரவணாத்" என்று இந்த ஓரிடம் காட்டுவது போதாதா? ஸ்ரீபாஷ்ய மிருக்கட் டும். ப்ரக்ருத கீதாஸ்தலத்தில்—இந்த ச்ருதியைக் காட்ட என்ன ப்ரஸக்தி? இங்கு தேசிகனுடைய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை எப்படி அமைந்திருக்கிறது என்பதையாவது நோக்கவேண்டாமா?

"உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வ சங்கவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூல தாமாஹ—யமேவேதி" என்பது சந்த்ரிகாஸூக்தி. (உக்தஸ்ய) என்கிறாரே. உக்தமானது எது? என்று கேட்டால் தாதாசாரியர் என்ன ஸாதிட்பர். 'இது கேவலம் அதிவாதமாத்ரம்' என்று சிலர் மருள்வர்க ளென்று (தேசிகன்) காட்டி, இது அதிவாதமன்று என்பதை *நாயமாத்மாச்ருதியால் பாஷ்யகாரர் ஸ்தாபிக்கிறார் என்று அவதாரிகை யிட்டிருக்கிறாரே. இதை சிஷ்யர்களின் மனதில் படும் படியாக உபபாதிக்க வேண்டாமா? எல்லாருமே தலையாட்டி பொம்மைகளாகவா இருப்பார்கள்? நான் தேசிக பக்தனே யொழிய தேசிக த்வேஷியல்லேன். ஆனால் இவரைப்போலே தேசிக ஸூக்திகளுக்கு அபார்த்தம் கொள்பவனல்லேன். தேசிக னுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை நான் உள்ளபடி யறிந்து உகப்பவன். விவேக சக்திக்குப் பயன்வேண்டாமா?

பரகத ஸ்வீகார மென்பது அண்ணாசார் கொண்ட அபார்த்த மென்றும் தப்பான ஸம்ப்ரதாய மென்றும் தாதாசார் எழுதி விட்டார். இதை தானும் தமரும் நூறுதடவை யெழுதி அண்ணா சாரைக் கண்டித்து ஒழித்துவிட்டதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். ஸ்வகதஸ்வீகாரந்தான் மோஷ்ப்ரதாயகமாகுமென்பது ஒன்றே

தேசிகன் ஆதரித்த வித்தாந்த மென்றும், அந்த தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து பரகதஸ்வீகார ஸாதுத்வத்தைக் காட்டுவ தானது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து அத்வைத மதஸித்தியைக் காட்டுவது போலாகுமென்றும் குமுறிவிட்டார். தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் பரிசய லேசமாவ திருந்தால் இப்படி யெல்லா மெழுதக் கைவராது —என்பதே இங்குத் தகுந்த விடையாகும்.

ஸ்வகத ஸ்வீகாரமான வார்த்தைகள் (அதாவது) ஸ்ரீமந்நாராயண சாணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புதுந்தேனே—இத்யாதிகள் நம்முடைய வாக்கில் வராமலா இருக்கிறது. பரச்சதமும் பரன் ஸஹஸ்ரமும் வருகிறது. இவை எப்படி வருகிற தென்பதை யன்றோ தேசிகன் கண்டறிந்து ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் "நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுண:" என்றார். அதே க்ரந்தத்தில் ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ராதிகார மென்று ஒன்று வைத்து, சரீராத்ம பாவமாகிற அதனை நன்கறிந்து உபபாதிக்க வல்லவனான ஒரு பண்டிதன் முன்னே ஸகல் பஹிர்மத கோலாஹலங்களும் அரை நொடியில் தொலையுமென்று சபதம் செய்கிறார் தேசிகன். அதே ரீதியில் (நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:) என்கிற இந்த ஒருபாதத்தின் முன்னே—ஒரு தேசிக ஸூக்தியின் முன்னே ஸாநுபந்தியான நம் தாதாசாருடைய ஸகலவாதங்களும் தோலையு மென்று—தொலைந் தொழிந்ததாகவே உண்மையான தேசிகபக்தர் கள் சபதம் செய்ய முடியுமே. ஹேது: காரணம் இத்யாதிபதங் களைவிட்டு (நிதாநம்) என்கிற பதத்தை எதற்காகவையா! தேசிக னிட்டார்? இங்கே (அகிலநிர்மாண நிபுண:) என்கிற விசேஷணந் தான் ஏதுக்கையா! என்று கேட்டால் இடித்த புளிபோல்தானே பிடுக்க வேண்டும். யார்? D. T. T. போல்வார்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் சரம ச்லோகாதி காரத்தில் (மா மேகம் சரணம் வ்ரஜ) என்ற விடத்து ஏகபதார்த்த விவரணம் செய் தருளுகிற தேசிகன் ஸாதித் திருப்பவைகளை ஸேவித்தால் கல்லும் கரையுமே: ஸ்ரீமத் பரமபரி. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர்

பதிப்பான பூமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தைக் கையி லெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் பக்கம் 467 வாசியுமையா! அழகிய சிங்கருடைய வியாக்கியானத்தையும் ஸேவியுமையா! தேசிக பங்க்திகளைக் கேளும்;—“ * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் * என்கிறபடியே ஜீவனுக்கு கர்த்தருத்வம் ப்ராமாணிகமே யாகிலும் இது பராதீனமுமாய் அல்பவிஷயமுமாய் ப்ரதிஹதி யோக்யமுமாயிருக்கும். ஆகையால் இவன்தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றும் * வரத! தவ சலு ப்ரஸாதாத் ருதே சரணமீதி வசோபி மே நோதியாத் * என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் கடாஷமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரிதனாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன் கொடுத்த கரணகளே பரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின வுபாயத்தை அவன் துணைசெய்ய அநுஷ்டித்து அவன் கொடுக்கப்படுகிற பலத்துக்கு சாதகம்போலே அண்ணாந் திருக்கிற லிவனை ஸ்வாதீந ஸர்வவிஷய அப்ரதிஹத கர்த்தருத்வ முடையவனோடே துல்யமாக இரண்டாம் ஸித்தோபாயமாக வெண்ணுகை விவேகியான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்று— என்று ஏக சப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.” (மறுபடியும் பத்துவரி கடந்து மேலும் வாசியுமையா!)—“ * எண்ணுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே யென்றும் * இசைபித் தென்னையுன் தாளினைக் கீழிருத்து மம்மானே யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாய பூதனான அவன் செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜ மாத்ரத்தை அவனோ டொக்க உபாயமாக வெண்ணுகை உசித மன்றென்று ஏக சப்தத்துக்கு தாத்பர்யம் என்கிறார் தேசிகன்.

ரகுவம்சமும் ராமோதந்தமுமேபோது போக்கா யிருப்பார்க்கு இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் சுவையை யறிய விரகில்லையே. ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்தம் தின்னதென் றறியப்பெறாத ஜாட்யதிமிரம் கதிராயிர மிரவி கலந் தெரித்தாலும் கழியமாட்டாதே. ஸ்வாமி சரணாகதி தீபிகை யென்றே பெயரிட்டு ஸாதித்த சாஸ்த்ரார்த்தஸார ஸர்வஸ்வ மான ஸ்தோத்ரத்தில் (28) “கர்மஸ்வநாதி விஷமேஷு ஸமோ தயாலுஃ ஸ்வேநைவ கல்ப்தம்பதேச மவேக்ஷமாணஃ, ஸ்வப்ராப்தயே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்த! ஸ்வாபாவிகம் தவஸுஹ்ருத

த்வமிதம் க்ருணந்தி” என்பது நிதி புதைத்துவைத்த சுலோகம். இதில் (ஸ்வேநைவ கல்ப்தம் அபதேசம் அவேக்ஷமாணஃ) என்றது ஸகல துர்வாதங்களையும் ஸ்வாஸநமாகப் போக்குமது, தானாகவே கல்பித்துக்கொண்ட வ்யாஜ விசேஷத்தைக் கடாஷித் தென்றது அதிவாதமா? இதற்குமேல் (ஸ்வப்ராப்தயே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்த!) என்றது தாதாசார்யைக வர்ஜம் போலும். இதில் (த்வரஸே) என்கிற க்ரியாபதம் பேறு யாருடைய தென்பதை வெட்ட வெளிச்சமாகக் காட்டித் தருமே.

நம் தாதாசாரியர்க்கு ஸாரமாக ஒன்று உணர்த்துவோம். பகவத் கீதையில் (10-10.) “தேஷாம் ஸததயுக்தநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே.” என்ற சுலோகத்தில் “பகரபாஷ்யத்தில் “ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம்” என்று அந்வயம் காட்டப்பட்டது. ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் (ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி) என்று மேலோடே அந்வயம் காட்டப்பட்டது. சங்கராசாரியர் காட்டின யோஜனையில் ஏதாவது தவறு நினைக்க முடியுமோ? ஒருகாலும் முடியாது. ஸ்வாமி எதற்காக வேறு யோஜனை காட்டினாரென்று விமர்சிக்கவேண்டாமா? தேசிகன் விமர்சித்தார், சுவை பெருக எழுதினார். என்ன எழுதினார்? “ப்ரீதி பூர்வக மித்யஸ்ய பஜநாந்வயே ப்ரயோஜநம் மந்தம்” என்று சங்கராசார்ய யோஜனையில் குறைகாட்டிவிட்டு “ததாமீத்யநேந அந்வயே மஹத் ப்ரயோஜனம் அஸ்தி” என்றார்; அந்த மஹத் தான ப்ரயோஜனம் இன்ன தென்பதை “பரமோதாரத்வாதி பகவத்குண கணப்ரகாசநேந” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் விளக்கி யருளினார். இங்கு தாதாசாரியர்க்கு விஷயம் புரிந்ததா? எம்பெருமானை நாம் நிரதிசய கல்யாண குணநிதியாகக் கொள்ளு மவர்கள். அவனுடைய திருக்குணத்திற்கு ஏற்றம் விளங்கும் வகையை நாம் ஆதரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அப் பெருமான் தன்னுடைய பொருளான நம்மைத் தான் தேடுகிறான்; தேடிப் பிடிக்கிறான்; பிடித்து அநுபவிக்கிறான்; அநுபவித்து மகிழ்கிறான்; மகிழ்ந்து தன்னை மறக்கிறான்; தேடியுங் கிடைக்காத காலத்திலே கதறி யழுகிறான்; அழுகைக்குப் பரிஹாரம் நேர்ந்த

போது மதுவனம் புக்க வானர முதலிகள் போலே துள்ளுகிறான்என்றித்தகைய சுவைமிக்க பொருள்களை ஆழ்வார்களுடைய வும் ஆசாரியர்களுடையவும் வழியைப் பின்சென்று தேசிகள் அபரிமிதமாக அநுபவித்து நம்மையும் அநுபவிப்பித் திருக்க, ஒரிழவு மறியாதே “யானும் எமரும் அண்ணாசாரை நூறுதடவை கண்டித்திருந்தும் அவர் பாகத ஸ்வீகார மென்கிற அஸத்தான அர்த்தத்தையே திருப்பித் திருப்பி யெழுதி வெளியிட்டு வருகிறார்” என்றால் இந்த வஞ்சனை வலையில் பாமரர்களுங்கூட சிக்கமாட்டார் களே. அவரைக் கண்டிக்க எனக்கு மாசை யுண்டு; பேராசை யுண்டு. நம்முடைய ஸித்தாந்தம் இன்னது, தேசிக திவ்யஸூக்தி ரஸ்ய இத்தகைத்து என்றுணரமாட்டாமல் கீளோத்பாடிவானரத் தின் படியிலே கிடந்து திண்டாடுவதில் என்ன பயன்?

இதெல்லாம் கிடக்கட்டும்
தத்வார்த்த ரத்னாவளி யென்கிற
வஜ்ரகுடாரத்தைப்பற்றிக் கேளுங்கள்.

அண்ணாசாருடைய ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையான வைதிக மனோ ஹராவில் “தத்வார்த்த ரத்நாவலி:-ஸடிகா” என்றொரு க்ரந்தத் தை தேசிக க்ருதியாக வெளியிட்டுருக்கிறது. அதில் ஆறு அதிகா ரங்கள் வெளிவந் திருக்கின்றன. அதில் நான்காவது அதிகாரத் தின் ஆரம்பத்தில் “தத்வார்த்த ரத்நாவலி பஞ்ச சத்யாம் ஸமாப்த மாத்யம் சதகம் ஸுபோக்யம்” என்றதை நோக்கும்போது ஐநூறு சுலோகங்கள் தேசிகன் ஸாதித் திருப்பதுபோல் தெரிய வருகிறது. அதில் ஆருவது அதிகாரம்—தேசிகன் தம்முடைய அநுதாபத்தை வெளியிட்டுக் கொள்வதாக வைத்திருக்கிறது. ஸ்வாத்ம நிர்வேத நிவேத நாதிகாரமாம். அதிலிருந்து ச்லோக லக்கமிட்டுப் பொழிப்புரை காட்டிவிட்டு, முடிவில் என்னுடைய வேண்டுகோளை விளக்குகிறேன். நம் வித்வான்கள் பொறுமையுடன் வாசிக்க.

தத்வார்த்த ரத்னாவளி யநுவாதம்

ஆருவது அதிகாரம் (மொழி பெயர்ப்பு)

1—4. பிள்ளை லோகாசாரியருடைய திருவடிகளைச் சிந்தை செய்து அதனால் கல்மஷம் தீர்ந்தவரான ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்ய ரால் தமக்கு ப்ராமாதிகமாக நேர்ந்த அபசாரங்களுக்கு ப்ராயச் சித்தம் செய்துகொள்ளப்படுகிறது. அபசாரங்கள் நேர்ந்துவிட்டால் அநுதாபந்தான் அதற்கு முதல் பிராயச்சித்த மென்பது பிரசித்த மானது. ஆதலால் அநுதாபருபமான பிராயச்சித்தத்தை நாம் இப்போது செய்துகொள்ளுகிறோம். மருளினால் ஒன்றை மற்ருள் றாகப் பேசுவதும், அநவதானத்தினால் தவறிப் பேசுவதும் இவ்வுல கில் பிறந்தவர்களுக்கு ஸஹஜமானவை; தவிர்க்க முடியாதவை. அப்படிப்பட்ட தவறுகளை ப்ராமாணிகர்கள் மறைக்கலாகாது; தெளிந்த வள்ளத்தனராய் ப்ராமாணிகர்களாய் சாஸ்த்ர தத்துவங் களை யெல்லாம் உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களான ஸ்ரீரங்கவாஸி ஸதாசாரியர்களை யடிபணிந்து தெளிந்த சிந்தையரான வேதாந்த வாசிரியர் [அடியேன்] இதற்குமுன் அநவதானத்தினாலும் மருளி னாலும் எழுதியவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கு இப்போது ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளுகிறபடி.

5—7. ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் “த்ருடபூர்வ ச்ருதோ மூர்க்கஃ” இதயாதி நிந்தாவாக்யங்களை யெழுதி யிருக்கிறே னல்லவா; அவற்றுக்கு முன்னே எந்த வார்த்தைகளை யெழுதி யிருக்கிறேனோ அவை மிகவும் வெறுக்கத்தக்கவை யென்றும் பண்டித பரிஹாஸ்யங்க ளென்றும் ஐயோ ஒருவரும் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே. அவ்விடத்தில் நான் உதாஹரித்துள்ள வட மொழி தென்மொழிப் பிரமாணங்களுக்கு என்ன பொருள்? எங்கு உபயோகம்? “இப்படி மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ப்ராமாணிகார்த் தங்கள் தோற்றச் செய்தையும் பற்றினது விடா தொழியில்” என் றெழுதியிருக்கிறேனே; மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே தோற்றின

ப்ராமாணி கார்த்தங்கள் எவை? பற்றினது விடாமல் சொல்லுகிற வர்கள் யார்? என்ன சொல்லுகிறார்கள்? இத்யாதியை ஆராய்ந்து ப்ரவசனம் செய்வார் ஒருவரு மில்லையே. (த்ருடபூர்வ ச்ருதோ முர்க்க:) இத்யாதிகளை மட்டும் நான் எழுதிவைக்க வில்லையே; அப்படி மற்றும் பலவுமன்றோ எழுதிவைத் திருக்கிறேன். ரஹஸ்ய க்ரந்தமென்று பெயரிட்டு அதில் இப்படியெல்லாம் எழுதிவைக்கத் தகாதென்று கவனிக்காமல் ஏதோ மருண்டு எழுதி வைத்துவிட்டேன்; அதற்கு இப்போது அநுதபித்து என்ன பயன்? அந்த நிந்தைக் கந்தை மொழிகளெல்லாம் எனக்கே யன்றோ சேர்ந்து விட்டன.

8—9. 'தேசிகரே! நீர் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகிறீரா? மறுக்கிறீரா? சொல்லும்' என்று சில வித்வான்கள் என்னை மடிபிடித்துக் கேட்டால் திசை தொறும் விழித்து நிற்பதும் தரையைக் கீறி நிற்பதுந் தவிர வேறு என்ன செய்வேன்? பிராட்டிக்கு உபாயத்வ மில்லை யென்று நான் மறுத்துக் கூறின விடங்களோ பல பல; அப்படி யிருந்தும் அவளுக்கு உபாயத்வ முள்ளதுபோல் சிந்தித்து பேராசிரியர்களை அஸ்தானே தூஷித்தும் சில சுஷ்கப்ரமாணங்களை அடுக்கியும் வைத்தேனே! அவை காசுக் குதவும்? இந்த மருளைப்பற்றி என்ன சொல்லுவது!

10—12. விசாலமான இந்நிலவுலகில் பல சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவர்களும் விவேகிகளும் சிறந்த வித்வான்களு மானவர்கள் இல்லாமற் போகவில்லையே, அந்தோ! ஒரு வித்வான்கூட இங்குக் கவனம் செலுத்தாமலே ஏதோ விஷய மிருப்பதுபோல் ப்ரவசனம் செய்து போருகிறார்களே! வியாக்கியானமும் எழுதி வைக்கிறார்களே! 'கடர கன்று ஈன்றது' என்று கேட்டவுடனே பிரபுவானவன் வேலைக்காரனை நோக்கி உடனே பால் கறந்து கொண்டு வா என்றதாகக் கதை கேட்டதுண்டு; அது பொய்யாகத் தோன்றவில்லையே. அந்த ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்திலேயே (இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம்) என்றும் எழுதிவைத்தேனே! இந்த நிந்தைகளுக்கு ப்ரக்ருதத்தில் எள்ளளவும் இடமில்லையே.

13—15. அர்த்த விசாரத்தில் புகாமல் ப்ரயோக ஸாதுத்வ விசாரத்தில் மட்டும் தலையிட்டு "ஸ்ரீமந் நாராயண சரணம்" என்கிற ப்ரயோகம் ஸாதுவா அஸாதுவா? என்று ஆராய்ந்தால் அஸாது வென்று வாய் திறக்க வழியில்லையே. தனிப்பட்ட நாராயணன் இரண்டு திருவடிகளோடு கூடினவ னெனினும் ஸ்ரீவிசிஷ்ட நாராயணனை நான்கு திருவடிகளோடு கூடினவனாகச் சால்லுவதை எந்த சாஸ்த்ரமும் தடுக்கவில்லையே, தடுக்கமாட்டாதே. (ஸாமாத்யோ ராஜா வதத:) என்கிற ப்ரயோகத்திற்கும் (ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம்) என்கிற ப்ரயோகத்திற்கும் அந்தோ! என்ன ஸம்பந்தம்! ஒரு ஸம்பந்தமு மில்லையா யிருக்க அஸ்தானே மருண்டன்றோ நிந்தித்து விட்டேன். இது மஹாபாதக மாயிற்றே!

16—18. இவ்வளவு தெளிவான விஷயத்தில் இன்னமுங் கூடப் பலர் மருள் நீங்காமல் (ஸாமாத்யோ ராஜா வதத:) என்று எப்படி சொல்லக்கூடாதோ அப்படி (ஸ்ரீமந்நாராயண சரணம்) என்று சொல்லக் கூடாதுதான்—என்று முஷ்டிபிடித்துத் தொலைப வர்கள் தொலையட்டும். ஸ்ரீமச்சப்தவிரோதம் ஒன்று மில்லாம விருக்கவும் (ஸ்ரீமச்சப்த விரோதத:) என்று எழுதிவைத்தது மிக்க அநவதானமேயன்றோ. சிறந்த வித்வானான எனக்கு இத்தகைய மருள் எப்படி யுண்டாயிற்றோ தெரியவில்லையே! பாமுந் தெய்வம் செய்வித்த பாமும் வஞ்சனை யன்றோவிது. ஸமாநாதிகரண ஸ்தலத் தின் ப்ரக்ரீயை வேறு. ல்யதிகரண ஸ்தலத்தின் ப்ரக்ரீயை வேறு—என்பதை ஆலோசியாமலே யன்றோ நானும் (இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம்) என் றெழுதிவைத்தேன். (ஸ்ரீமாந் நாராயண: சதுச் சரணவாந்) என்று ஸமாநாதிகரண ப்ரயோகமே செய்தாலுங் கூட தவறென்று மில்லையே. காரிகை யெழுதினபோது அந்தோ! இதை நான் கவனிக்காமல் போனேனே.

19—21. (ப்ரஹ்மேசாதி ஸுரவ்ரஜஸ் ஸதயிதஸ் த்வத்தா ஸதாஸீகண:) என்கிற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்கினபின் பன்றோ என் மருள் நீங்கிற்று. நிரவத்யமான இந்த (சதுச்ச்லோகீ) ஸ்ரீஸூக்தியையு மன்றோ சில ப்ராந்தர்கள் தூஷிக்க எழுவார்கள்!

அதற்குமிதற்கும் ஸம்பந்த மில்லை என்று மன்றோ மழப்பவருவார்கள். இந்த திக்ப்ரமம் மிகவும் சோசநீயம். "சப்தஸ்வரஸதஃ ப்ராப்தம் வைசிஷ்ட்யம் ப்ரதமச்ருதம். விசேஷ்ய சாணத்வித்வம் ந ஹி பாதிதுயர்ஹதி." என் றெழுதிவைத்தேன். இது கேவலம் சுஷ்கவாக்கன்றோ. எந்த ஆசாரியரும் வைசிஷ்ட்யத்தை உபமர் திக்கப் புகவில்லையே. மதுப்புக்கு நித்யயோகம் அர்த்தம் என்பதை எந்த ஆசாரியரும் மறுக்கவில்லையே, மறக்கவில்லையே! அதில் விசாரத்தை விட்டுத் தொலைப்பது, (ஸ்ரீமந்நாராயணசரணக்) என்கிற ப்ரயோகம் தலருகமாட்டாதென்று முடிந்தபின்பு அநுதாப மொழிய வேறு கதியேது! இன்னும் எந்தெந்த விடங்களில் அநுதாபம் என்னுள்ளத்தில் விசேஷித்துத் தோன்றியதோ அவ்விடங்களை யெல்லாம் விவரித்து ஹ்ருதயசாந்திபெற விரும்புகிறேன்.

22-30, ஸச்சரீத்ர ரக்ஷையில் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் வீணாக ஒரு விசாரத்தை வளர்த்தினேன். (அதாவது) ஸ்ரீராமா. அயோ. 6-வது ஸர்க்கத்தில் "மஹதே தைவதர்யாஜ்யம் ஜஹாவ ஜ்வலிதேநலே" என்பது இரண்டாவது சுலோகம். இராமன் மஹத்தான ஒரு தெய்வத்திற்கு ஆஜ்ய ஹோமம் செய்ததாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. மஹத்தான இந்த தெய்வம் எது? என்பதை நிர்ணயிக்க இழந்த நான் வீணாக க்ரந்தவிஸ்தரம் செய்துவிட்டதற்கு வருந்தவேண்டியது தவிர வேறில்லையே. "க்ரந்தஜ்ஞை ரபஹாஸ்யம் தத்" என்று நான் அஸ்தானே எழுதினது எனக்கு ஸ்தானே ஆய்விட்டதே! "இங்கு தைவதசப்த மூளாதே யொழிய தேவ சப்தமில்லை" என்று இவ்வளவே எழுதிப்போக வெண்டியிருக்க "ஸமஸ்த ப்ரயோகத்தில்தான் சிவனுக்கு போதம்வரும், வ்யஸ்த ப்ரயோகத்தில் வராது" என்றிப்படி யெல்லாம் வீணாக எழுதினேனே!. வ்யஸ்த ப்ரயோகத்தோடு ஸமஸ்த ப்ரயோகத்தோடு வாசியில்லை யென்பதை கவனிக்காமற் போனேனே! வ்யஸ்த ப்ரயோகத்தில் ருத்ரபோதம் வாராதென்று எழுதிவைத்த நானே யன்றோ பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ருத்ரனையே குறித்து "நமதி மஹதி தேவே" என்று வ்யஸ்தப்ரயோகம் பண்ணினேன்! முன்னம்

பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தை யெழுதினேனா? ஸச்சரித்திர ரக்ஷையை எழுதினேனா? என்பது நினைவில்லாமையால் தத்தளிக்கிறேன். "ருத்ரனுக்கு மஹாதேவ னென்கிற பெயர் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறதே யொழிய மஹத் தைவதம் என்றில்லை; இங்கு (மஹதே தைவதாய) என்றிருப்பதால் சங்கைக்கு உதயமே யில்லை" என்று இரண்டே வரி யெழுதிக் கிள்ளிக் களையவேண்டியிருக்க, அந்தோ! திகைப்பூண்டை மிதித்தவன்போல ஊரைச்சுற்றி வளையவந்து (ஸ்வாத்மா ப்யேநம் விகர்ஹதே) என்னும்படியானேனே!

இப்படியெல்லாம் சுலோகங்கள் தேசிகன் ஸாதித்ததாக எழுதி அச்சிடப்பட்டுள்ளது. தேச மெல்லாம் பரவியிருக்கிறது. இது தேசிகனே ஸாதித்த க்ரந்தமா? கல்பித க்ரந்தமா? என்பது நிர்ணயிக்க முடியாம விருக்கிறது. பகவத்கீதையில் சிலவிடங்களில் யாதவ ப்ரகாசாதிகள் அதிக சுலோகங்களைச் சேர்த்திருப்பதாக தேசிகன் எடுத்துக் காட்டி "இதன் உண்மையை பகவான்தான் அறியவேணும்" என்று முடித்துப் போயிருக்கிறார். ப்ரக்ருத தத்வார்த்தரத்னாவளி விஷயத்தில் நாம் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்த தத்வார்த்தரத்னாவளியில் முதலதிகாரத்தில் 42, 43, 44 சுலோகங்களைக் கண்டார்களா? அந்த சுலோகங்களில் என்ன சொல்லப்படுகிற தென்றால்; இந்த தத்வார்த்தரத்னாவளியில் நாம் ப்ராமாணிகமாகவும் அசைக்க முடியாதபடியாகவும் விவரிக்கும் விஷயங்களுக்கு ப்ராமாணிகமாக விடைகூற ஒரு பண்டிதராலுமாகாது; 'இது தேசிக க்ருதியன்று' என்று இவ்வளவே சொல்லிக்கொண்டு திரியலாம்; நான் புது தேசிகனென்று சிலரும், நான் தேசிகனுக்கும் தேசிகனென்று சிலரும், பலபல பாஷைகளில் ப்ராவீண்யம் பெற்ற நான் ஏதோ சிலபாஷைகளில் மட்டும் பரிசயம்பெற்ற தேசிகனைவிட எவ்வளவோ மேம்பட்டவனென்று சிலரும் செருக்கு மொழிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கட்டும்; யதார்த்த தேசிகனே இஃது இயற்றியவர். இயற்றியவர் யாராகவாவது இருக்கட்டுமே; சொல் நோக்கும் பொருள் நோக்கும்

தொடை நோக்கும் நடை நோக்கும் எந் நோக்கும் அற்புதமாக அமையப் பெற்ற இந்நூலை மஹாபாக்யசாலிகள் அநுபவிக்கப் பெறுகிறார்கள்; தெளர்ப்பாக்ய தாமோதரர்கள் இழந்துபோனால் போகட்டுமே; அன்னவர்களைப் பற்றி நமக்கு என்ன விசாரம்?— என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆகவே நாம் கர்த்ரு விசாரத்தில் புகுந்து காலங் கழிப்பது வீண். 'இந்த ரத்னாவலி தேசிக க்ருதியன்று' என்றே திண்ணமாக எண்ணுவோம். தேசிகன் (நிர்விஷ்டம் யதிஸார்வபெனமவசஸாம்) என்கிற ச்லோகத்தில் (அஸதாம் கர்வோபி நிர்வாபிதஃ) என்று ஸாதித் திருக்கிறபடியாலே அவர் அஸத்கர்வ நிர்வாபணம் பண்ணினபடி இதுவென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துஷ்யது ந்யாயத்தாலே இதை இசைந்துகொண்டு இதன்மேல் சரமாரி பொழியவேண்டியதன்றோ பண்டித க்ருத்யம். மற்ற அதிகாரங்களை மறுக்காமற் போனாலும் ஸ்வாத்ம நிர்வேத நிவேதநாதிகார மென்று பெயரிட்டு தேசிகன் தானெழுதியவைகளுக்குத் தானே அநுதாபப் படுவதாய் ப்ரமாண புஷ்கலமாக எழுதியுள்ள ஆருவது அதிகாரத்திற்காவது மறுப்பு எழுதவேண்டாமா? ஆக்ரஹம் தாங்க முடியாமலும், வயிற் றெரிச்சல் உள்ளடங்காமலும் சரமாரியாக நிந்திக்கத் தோன்றும். அந்த கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களை அதில் நியமித்துவிட்டு, உண்மையான வித்வத்து படைத்தவர்கள் தேசிக பக்தர்களின் தேறுதலுக்காக, தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் காட்டப்பட்டுள்ள அநுபபத்திகளை ஸாத்விக முறையில் களைந் தொழிக்கவல்ல கல்லியாளர்கள் விரைந் தெழுந்து கர்த்தவ்யத் தைக் கவனிப்பது நலம். எனக்கு ஆஸ்தையிருக்கிறதே யொழிய சக்தியில்லை. அதனால் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

நம்ப வித்வான்களுக்கு இன்னமுமொன்று நினைவூட்டுகிறேன். சென்றவாண்டில் இந்தியா முழுதும் கொண்டாட்டமாக நடத்தின (700) தேசிகஜயந்திக்கு நினைவுமலராக (2-10-68 தேதியிட்டு) வெளியிடப்பட்டதும், "Sri Vedanta Desika 7th Centenary

Commemoration Central Committee-Madras" என்று தலை யங்கங் கொண்டதும், Madras-4. அலமேலுமங்காபுரம் Sri Ramasadanam Sri V. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் என்னும் பெரியவர் வெறுத்து விலகுவதற்கு மூலமும், திலகாஷ்ட மஹிஷ பந்தன மென்று அறிஞர்களால் பெயரிடப் பட்டதுமான ஒரு பெருஞ்சுமைப் புத்தகத்தில் மிகவும் அதர்க்கணமாக வெளியிடப் பட்டுள்ள அஸம்பத்தக் கட்டுரைகளே மேலேகண்ட சோசநீயங்க னான வெளியீடுகளுக்கு மூலகாரணமென்று நன்றாகத் தெரியவரு கிறது. அதைப்பற்றி "அந்த வகுப்பில் படித்தவர்களில்லையா" என்கிற ஒரு நீண்ட வியாஸமும் சில மாதங்களுக்கு முன் ஸ்ரீராமா நுஜன் பத்ரிகையில் வெளிவந்திருப்பதை உலகம் வாசித்திருக் கிறது. "அந்த வகுப்பில் படித்தவர்களில்லையா" என்று ஒருவர் துணிந்து உலகமெல்லா மறியக் கொச்சன் செய்யும்போது "ஏனில்லை? இதோ வேணபேர் இருக்கிறோம்" என்று விளம்பரம் செய்து வெளிவர ஆளில்லையா? விளம்பரம் செய்து வெளிவந்து விடலாம். வந்து என்ன பண்ணுவது? என்கிறார்கள்.

பாரதயுத்தக்களத்திலே அர்ஜுனன் சகுனியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான் "ந த்யூதமேதத் கிதவ! க்ரீடனம் நிசிதைச் சரைஃ" என்கிறான். அப்பா! இது சூதாட்ட மன்னுடா; வெவ்விய அம்பு களைக் கொண்டு விளையாடுவ தப்பா! என்கிறான். யுத்தத்தை சூதாட்டமென்ற அவன் நினைத்திருக்கிறான்? இல்லையே. வெளி வந்த வினாக்களுக்கு வாய் திறந்தோ கையெடுத்தோ விடையிறுக்க வேணுமே. சேவை என்று ஒருவராம். அவர் "லோகாசார்யாதி ஸச்சிஷ்யார்ப்பித சாரீர பாஷ்யகஃ" என்று தேசிகனுக்கு ஒரு திரு நாமம் பண்ணினாராம். லோகாசார்யர் முதலான ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு சாரீரக பாஷ்யத்தை அர்ப்பணம் செய்ததாக இங்கு விவகஷ்யாம். லோகாசாரியர் நிகமாந்த குருவிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்தா ரென்னவேண்டில் இதை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கக் கூடிய ஒரு நாமத்தைச் செய்துகொடுக்க இவர்களது திரளில் ஒரு படிப்பாளி இல்லையா? என்றும், "ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தோபதேசார்த்தி லோகா

சார்யாதி ஸேவித:” என்று எளிதாக நாமமியற்ற ஒரு படித்தவரில்லையா என்றும் கேட்டிருப்பதற்கு வாய்திறப்பா ரில்லையே.

இதற்குமேல் ஒன்று எழுதுகிறார்—லோகாசாரியர் தேசிகனை விட வயதில் முத்தவர்; ஆகையாலே அவர் இளையவரான தேசிகரை ஆசிரியர் திருக்கமாட்டார் என்று சிலர் சொல்ல வருவார்களாம்; அப்படியானால் கூரத்தாழ்வான் உடையவரிடம் ஆசிரியத்தாரென்பது ஏற்படாமல் போய்விடுமாம். உலக்கைக் கொழுந்தும் குந்தாணி வேருமான மேதையின் மாண்பு என்னே! வயதில் முத்தவான பிள்ளை லோகாசாரியர் தேசிகனை ஆசிரியத்தாரென்று ஒப்புக்கொண்டா லொழிய கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீராமாறுஜரை ஆசிரியத்தாரென்பது ஏற்படாமலே போய்விடுமாம். இதற்கு மேலும் ஒரு விசேஷார்த்தம் ஸாதிக்கிறார் சேர்வை, (அதாவது) தேசிகசிஷ்யர்களில் குமாரவாதாசார் முக்கியஸ்தரா யிருக்க, அவரைச் சேர்த்து “வரதார்யாதி ஸச்சிஷ்யார்ப்பித சாரீரபாஷ்யக:” என்னவேண்டி யிருக்க, அவரை விட்டுவிட்டு லோகாசாரியரைச் சேர்த்தது ஏன்? என்று கேட்டுக்கொண்டு, கோயிலாத்தான் மகன் போன்ற பலபேரிடத்தில் தேசிகன் அர்த்த விசேஷங்களை கிாஹித்திருக்கச் சேயும், மற்றவர்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு “கோயிலாத்தான் புத்ரரத்னக்ராஹிதார்த்த விசேஷக:” என்று கோயிலாத்தான் மகனைமட்டும் இட்டு சுலோகம் இயற்றியதுபோல என்று ஸமாதான முரைக்கிறார்.

இதற்கும்மேலே “க்ருதாசீதீ ஸஹஸ்ரத்ர-மிடாகம பரீமல:” என்றொரு சுலோகத்தைப் பண்ணிவிட்டு, மொட்டைஸாதானி குட்டையில் விழுந்தானென்பதை ஒருவர் சுலோகமாக்கினாரே— “மொட்டஸா பல்வலே தானி சகா பதரனம் ஹ ஹா” என்று. அதுபோலே இதுவு மிருக்கட்டுமே! என்ன ப்ரமாதம் என்கிறாராம். நிகமபரிமலம் லுப்தமாய்விட்டாலும் மிடாகமபரீமலம் லுப்தமாக வில்லை யென்கிறாராம் சேர்வை. இப்படிப்பட்ட அஸட்டாளங்க ளும் அண்ணாளங்களுமா நம்ம தேசிக தர்சனத்தைக் காப்பாத்தப்

போகிறதுகள். கீலோத்பாடி வானர கதையாகவன்றோ சேஷ்டை பண்ணி நிற்கிறதுகள். யோக்யதை யிருந்தால் பதில் எழுதி எதிரி களை வாய்மரளப்பண்ணவேணும். இல்லையானால், ஏதோ தெரியா மல் தவறுதலாக எழுதிவிட்டே னென்று தாலுதாடனம் செய்து கொள்ள வேணும். திரு ஸுரபி யென்கிற ப்ரயோகம் வாராதென்று கேஷ்பித்தவர்களுக்கு உடனே திருஸாத மென்கிற ப்ரஸித்த ப்ரயோகத்தைக் காட்டி வாய்மரளப் பண்ணினதுபோல பண்ணுவ தற்கு வழிதெரியாதவர்கள் சும்மா யிருப்பதல்லவோ நலம். அபத்தகளஞ்சியங்களை யெல்லாம் கிளப்பிவிட்டு மானக்கேடான விஷயங்களை வெளிவரச் செய்வதா புருஷத்தனம். சகுந்தலையை அரசனிடம் கொண்டுவிடவந்த கௌதமியானவள் “எக்கக்ஷ மெவ்வ சரியே பனாமி கிம் எக்க எக்கஸ்ஸ” என்றதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது. இவ்வளவோடு என் பிரலாபத்தை முடித் துக் கொள்ளுகிறேன்.

T. A. M. கோபாலஸாமி,
4/7. மல்லஜட்டி நாயக்கன் லேன்,
மதராஸ்.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி வேதவேதாந்த வைஜயந்தி
பாடசாலோபாத்யாயர்களில் ஒருவரான
கோயில் கந்தாடை

அண்ணன் ராமா நுஜாசார்யர்
எழுதிய

ஸ்ரீ மடஸௌபாக்க்யம்.

காஞ்சி ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர அச்சுக்கூடம்.

கிடைக்குமிடம் :—

ஸ்ரீ வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலை,
சின்ன காஞ்சிபுரம்.

26-11-51.

ஸ்ரீமதஸௌபாச்யம்.

மிக முக்கியமான அறிவிப்பு.

எழுபத்தினுக்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளும் ஆதிவன்சட
கோபஸ்வாமியிடத்திலேயே ஆசிரயித்தவர்களென்றும், 'தேசிக
ஸம்பிரதாயத்திற்கே பொருந்தியது நடு' என்றும் இப்படி சில
அஸம்பத்தோக்திகளை வெளியிட்டிருந்த வொரு சுவடியை
விமர்சித்தருளின அண்ணாஸ்வாமி பல பல சாஸ்திரிய விஷயங்
களை வெளியிட்டிருந்தார். அதைக் கண்டு பொருதவொரு
விதாஷகர் தான் வீண்வம்பு நிறைதகளாலே க்ருதக்ருத்யராகி
"அண்ணாஸ்வாமியின் கேள்விகளுக்குத் தக்க பாணங்களை விட
சில ஸிம்ஹங்கள் புறப்பட்டுக் டகாண்டிருக்கின்றன" என்று
வழி காட்டி நின்றார். அதற்குமேல் அண்ணாஸ்வாமி வெளி
யிட்டதென்னவென்றால், "உண்மையான ஸிம்ஹங்கள் இல்லா
மற்போகவில்லை. விசேஷமாகவுண்டு; அப்படிப்பட ஸிம்ஹங்கள்
வெளிவந்து நவீனர்களின் கொள்கைகளைப் பூர்வாசார்ய ஸூக்
திகளால் ஸ்தாபித்து விட்டால் அன்னவர்களுக்கே அடிமைப்
பட்டு விடுவதாக" சபதம் செய்து எழுதிவெளியிட்டார். இதற்கு
மேல் நடக்கவேண்டிய காரியமென்ன? அப்படிப்பட்ட உண்மை
பான ஸிம்ஹங்கள் வெளிப்பட்டுத் தங்களுடைய உக்திபாணங்
களை வெளியிட்டு அதற்குமேல் ஸ்வாமியின் ஸமாதானம் வெளி
யாது நின்றால் (அல்லது) விஷயங்களின் மேல் விஷய மெழுத
முடியாமல் எதையாவது எழுதிக்கொண்டிருந்தால் அப்போது
அந்த ஸிம்ஹபண்டிதர்கள் ஸபைகூட்டி வாதம் செய்ய அழைக்க
வேண்டும். வீணான பருஷ பாஷணங்கள் ஒரு தாப்பிலிருந்தும்
தான்ருதபடி எவ்வளவோ சட்டதிட்டங்கள் செய்யவேண்
பதுண்டு. போலீஸ் பந்தோபஸ்துகளும் செய்கிக்க அவசிய

முண்டு. இருதரப்பிலும் எத்தனை பண்டிதர்கள் சேர்ந்தாலும் பலரும் பேசாமல் ஒருவரோதான் பேசவேண்டுமென்கிற சிபந்தனை வேண்டும். இந்தத் தரப்பில் அண்ணா ஸ்வாமி யொருவர்தவிர வேறு யாரும் பேசுவதில்லையென்று திண்ணமாக எழுதிக் கொடுக்கப்படும். எதிர்த்தரப்பில் சிற்கிற வாவதுக வித்வான் இன்னொன்று முன்னம் நிர்ணயமாகவேண்டும்.. அப்படி நிர்ணயிக்கப் பெறுகிற வித்வான் முன்னம் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்றுண்டு; அதாவது, அண்ணா ஸ்வாமியால் இதுவரை சிஷா ஸமீகைகளிலும் ஸதுத்தாத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் ஒன்று விடாமல் சாஸ்திரீயமான ஸமாதானங்களெழுதி அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டும். பிறகுதான் இரண்டு தரப்பு க்ரந்தங்களையும் மத்யஸ்தர்களான வித்வான்கள் பராமர்சிக்கப் பாங்காகும்.

அப்படி வெளிவரப்போகிற ஸிம்ஹங்கள் ஒருவருமில்லை யானால் அதையாவது இவர் உலகமறியத் தெரிவித்துவிடவேண்டும். அதாவது, “நான் தவிர வேறு எந்த வித்வானும் விஷயமெழுதவோ நேரில் வாதிக்கவோ வரப்போகிறதில்லை; நான் தான் வாதிக்க ஸஜ்ஜனியிருக்கிறேன்.” என்று வெளியிட்டாகவேண்டும். இப்போது குறிப்பிட்டிருக்கிற மத்யஸ்த வித்வான்களையிருக்கலாம். அதில் விப்ரதிபத்திலேசமுயில்லை. அவர்களை மத்யஸ்தர்களாக இவர் குறிப்பிட்டானபடியால் அவர்கள் மத்யஸ்தர்களாயிருந்து முடிக்க ஸம்மதித்திருக்கிறார்களென்பதையும் அந்த மத்யஸ்த மஹான்களின் கையொப்பத்துடன் இவரே உலகில் பிரமாணிகமாகப் பிரசுரம் செய்தாகவேண்டும்.

உண்மையாக இவருடைய எண்ணம் என்னவென்றால், ஸபைகூட்டினதாகவைத்து கூட்டமாக மடமே திரண்டுவந்த எதையாவது கோஷித்துக் கைதட்டிப் போகலாமென்பதே இவருடைய எண்ணம். இப்படிப்பட்ட அதர்க்கணச் செயல் ஒரு

தரப்பிலும் நேராதபடி ஒழுங்குபாடு செய்யவேண்டியதன்றோ மிக முக்கியமானது. சபதமிட்ட அண்ணாஸ்வாமியை வாதிடவேன்று ஆட்படுத்திக்கொள்ள ருசியும் தைரியமுமுடையாரன்றோ ஸபை கூட்டவேண்டும்.

இப்போது எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி பெரிய அழகியசிங்கர் பூர்வாச்சாமத்தில் காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்தபோது மடத்தாருக்கும் முறித்யத்தாருக்கும் உக்திநிஷ்டை ஆசார்யநிஷ்டை விஷயமாய் பிரபலமான விவாதம் நடந்து வந்தது. அதில் அழகியசிங்கரும் சில க்ரந்தங்களை யருளிச் செய்து வெளியிட்டார். அதற்குக் கண்டனமாக முறித்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களில் பலர் பல க்ரந்தங்களை யெழுதியுள்ளார்கள். அந்த சண்டை மிக முற்றினபோது தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி நூற்றுக்கால்மண்டபத்தில் வாக்யார்த்தஸபை நடந்ததை உலகம் மறந்திராது. இப்போது இவர் குறிப்பிட்டிருக்கிற மத்யஸ்த வித்வான்களில் இரண்டாமவரான ஸ்ரீ. உ. வே. புரிசை கிருஷ்ணமாசாரியர்ஸ்வாமி அப்போது அந்த ஸபையில் மத்யஸ்தராக எழுந்தருளியிருந்தவரே. அப்போது என்ன முடிவாயிற்று? முனித்யத்தாருக்கு மோகஷம் கிடையாதென்று முடிந்துவிட்டதாக மடத்தார் கோஷித்தும், மடத்தாருக்கு மோகஷம் கிடையாதென்று முடிந்துவிட்டதாக முனித்யத்தார் கோஷித்தும் ஸபை கலைந்தது. அப்படியில்லையென்றால், எப்படியாயிற்றோ அதை ருஜுவாக இவர் முன்னம் எழுதட்டும்.

மேலும், ஸ்வாமியின் ஸதுத்தாத்தில் (பக்கம் 7 ல்) “இதற்காக ஒரு ஸபைகூட்டி உண்மையை உணர்த்தலாமே” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது எந்த விஷயத்திற்காக வெளியில், இதை நன்கு கவனிக்கவேணும். ஆயிரக்கணக்கான வித்வான்களிடத்தில் அண்ணாஸ்வாமி பங்கப்பட்டுவிட்டதாக விதுஷகர் ஒரு பொய்யுரை எழுதியிருந்தார். எந்தெந்த வித்

வீரர்கள் விவாதப்பட்டார்களோ அவர்கள் ஸ்வாமியிடம் பங்கப்பட்டு நின்றார்களேயொழிய, ஸ்வாமி ஒருவரிடத்திலும் பங்கப்பட்டு நிற்கவில்லையென்பது உலகமறிந்த வுண்மை. சென்னை அட்வொகேட் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் இதை நிஷ்பக்ஷபாதமாக எழுதிவெளியிட்ட வியாஸத்தையும் காண்கிறீர்கள். இப்படியிருக்க, முழுப்பொய்யாக விதூஷகர் எழுதியிருந்தபடியால் அதற்காக ஸபைகூட்டி உண்மையை உணர்த்தும்படி ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். சாஸ்தார்த்த விஷயசர்ச்சைகளில் ஸபைகூட்டினால் வீண்கோஷத்தோடுதான் முடிவுபெறுமென்பது நாடுகாரமறிந்ததாதலால் அதைப்பற்றி ஸபைகூட்டும்படி ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கவில்லை. ஆனாலும் கீழே விவரித்தபடி ஒழுங்கான முறையில் ஸபைகூட்டினால் ஸ்வாமி ஒருவராகவே வந்து நின்று விஷயங்கள் சொல்ல எந்தக் கஷணத்திலும் தடைகிடையாதென்பதை உலகமறிக.

இப்படிக்கு,
கோ. க. அ. ராமா ஹஜதாஸன்.

காஞ்சிபுரம் வடவண்டை மாடவீதியிலெழுந்தருளி யிருந்த பூமிமட திருமலை யீச்சம்பாடி. (வக்கீல்) பாஷ்யகாரர்ஸ்வாமி வெகுகாலம் திருவள்ளூரிலெழுந்தருளி யிருந்தார். அவருடைய திருத்தகப்பனார் பாம்பதித்து திருவத்யயன கைக்காயத்திற்காக எவ்வளவு கிடந்தான் ஸன்னிதியிலிருந்து மரியாதைகள் போன போது பார்தூர் ஜீயரென்பவர் பல பஞ்சமர்களுடன் கூடித் தடுத்து அந்த பஞ்சமர்களோடொக்கக்கைது செய்யப் பெற்று ராஜ சிங்கையடைந்த ரிகார்டுகளும் அதுபோன்ற மற்றும் பல ரிகார்டுகளும் ஸபையில் பிரசுரமாகும்.

இப்படிக்கு,

தி. த. பாஷ்யதாஸன்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ மடஸௌபாக்கியம்.

— ப்ரவேசம் —

சாஸ்தார்த்தங்களிலே கோடி ப்ரதிகோடிகளை அழகாக வெளியிட்டு, தத்வார்த்தங்களையறியாத சிறியார்களுக்கும் தங்களுடைய உண்மைப் பொருள்களை மனோஹமான ரீதியிலே உணர்த்தித் தங்களுக்குள்ள பாண்டித்யத்தை உலகமுகக்கப் பரிமளிக்கச் செய்வது உண்மையாக ஞானம்படைத்தவர்களின் பணியாகும். ஞானிகளுக்கே நிலமான இப்பணியை ஜ்ஞான வைதேசிகள் செய்ய ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பிஷ்டபேஷண நிந்தைகளினாலேயே போதைப்போக்கவும் புத்தகங்களைப் பூரிக்கவும் ப்ராப்தமாகிறது. அத்தகைய செயல்களாலே தாமும் களித்துத் தமரையும் களிப்பிக்கவல்ல “மஹான்கள்” மேன்மேலும் அங்ஙனமே களித்திடுக. அந்த நிந்தைகளுக்கு ப்ரதிசப்த லேசமும் இங்கு ப்ரதிகூறிக்க வழியில்லை.

சந்திரனிடத்திலிருந்து அமுதப்பெருக்கான சந்திரிகை பரம் புமேயல்லது மற்றொன்றுக்கு அவகாசமில்லை. உண்மை ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கும் சாஸ்தார்த்தங்களையே சொரிய ப்ராப்தமாகிறது. விஷயங்களிலே நன்றாக ஸமாதானங்கள் தெரிவிக்கவல்ல ஸிம்ஹங்களின் பாணங்கள் விரைவில் வெளிவரப்போகிறதாக விதூஷகர் தெரிவித்திருந்தபடி இரண்டு வித்வான்கள் இரண்டு விஷயங்களை யெடுத்துக் கொண்டு தங்களுடைய ஸமாதானங்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்

கள். (1) ஸ்ரீ. உப. வித்வான் மதுரந்தகம். தி. வீராகவாசார்யஸ்வாமி, திருவையாறு. (2) ஸ்ரீ உப. வித்வான், திருவாங்கம் திருமலை தாதாசார்யஸ்வாமி. M. O. L. திருப்பதி. இவ்விரண்டு வித்வான்களும் உண்மையில் வித்யாபரிச்ராந்தர்கள். "ரஸிகஜ்ஞவாக்கலஹ : ச்ரேயாந்" என்பதை நினைப்பூட்டத் தகுந்த அதிகாரிகள்.

இவர்களுள் முதல்வான வீராகவாசார்யஸ்வாமி ஸமீப காலத்தில் அண்ணாஸ்வாமியின் வித்வத் ஸபைக்கு ஸ்ரீ காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்து அழகான தம்முடைய நாவீறுகாட்டி ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸன்மானம் பெற்றவர். இந்த ஸ்வாமி ப்ரபத்தியின் உபாயத்வத்தைப் பற்றி துஷணலவலேசமுமின்றிக்கே ஒரு வியாஸமெழுதி நிகழும் கார்த்திகை மாதத்து ந்ருவிம்ஹ ப்ரியாவில் வெளியிட்டிருக்கிறார். *இயம்கேவல லக்ஷ்மீசேத்யாதி ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளைப் பற்றி அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விஜ்ஞாபனம் செய்துகொள்வதாக நிறுத்தியிருக்கிறார். அது வெளிவந்த பிறகு அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யலாம். வெளி வந்திருக்கிறவனையில் ஆராய்ச்சி செய்து ஸ்ரீஸ்வாமியருளிப் ப்ரபத்த்யுபாயத்வசோதனம் என்கிற மிகத்தெளிவான வியாஸத்தை முன்னம் வெளியிட்டு விட்டு, பிறகு பாரமர்ச விமர்சமும் சிறிது செய்வோம்.

மற்றொரு வித்வானான ஸ்ரீமத் திருவாங்கம் திருமலைதாதாசாரிபர் ஸ்வாமி தமது உத்யாந பத்ரிகையின் (24-8.) அட்டையில் *ஒடும்புள்ளேறி ப்ரதிபாத்ய விஷயமாகப் பூர்வாசார்ய ஸூக்தி துஷணையுடன் ஒரு சிறு வியாஸம் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதையும் முக்கியமாக ஆராயத் தகுந்த விஷயமாதலால் அது விஷயமாக ஸ்வாமி தமது வித்யாலயத்தில் (20-11-51) அதைச் செய்தருளின நீண்டதோருபந்யாஸத்தை ஸங்க்ரஹித்து ஸௌ

ஜ்யஸௌரபம் என்ற வியாஸமாக்கி இது நன்னிலை வெளியிடுகிறேன். இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் ரஸிக வித்வான்கள் எவ்வளவு போராடினாலும் உலகுக்கு உபயோகமாகும். நின்றைகளிலே ஆச்சரியமான நைபுண்யங்கொண்ட மஹான்கள் தங்கள் கைங்கரியத்தை யாவச்சக்தி நிஸ்ஸங்கோசமாகச் செய்து கொண்டிருக்கலாம்.

ஸதஸ்ஸு கூட்டும் விஷயமாக ஒரு வார்த்தை.

அண்ணாஸ்வாமிக்கும் இதரபண்டிதர்களுக்கும் நடந்த பல் வேறுவகையான வாதப்போர்களில் ஒன்று பிரபலமாக நடந்தது. ஸ்வாமி வேதாத்யயநம் செய்ததோடும் வேத வேதாந்த வைஜயந்திபாடசாலை நிறுதியதோடும் நிற்காமல் வேதலக்ஷணக்ரந்தங்களு மெழுதி வெளியிட்டு விட்டாரே யென்ற பொருளையினாலும் பகோணவாஸிகளான வைதிகர்கள் இத்தவாதப்போரைக் கனமாகக் கிளப்பிக் காஞ்சிபுரத்திற்குத் தாங்கள் வந்தும், மன்றார்குடி முதலான விடங்களுக்கு ஸ்வாமி ஸ்வ வரவழைத்தும் பெரியஸபைகள் கூட்டியும் ஸ்மார்த்த வித்வான்களையும் துணை கூட்டிக் கொண்டும் பிரபலமாக விவாதித்தார்கள். இது நிகழ்ந்து இருபது ஆண்டுகள் ஆய்விட்டாலும் அப்போது இருக்கிறவர்களிலும் தோன்றிய வாதவிவாத நூல்கள் இன்றுள்ளன. எதிர்த்தலையில் பலபல பண்டிதர்கள் நின்றாலும் இத்தலையில் ஸ்வாமி பொருவரே அஸஹாய குராய் நின்று அத்தனை வித்வான்களுக்கும் விடை தந்திருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட பிரபலவாதப் போரில் ப்ரதிபக்ஷிகளின் வாதங்கள் தலைமடிந்து அண்ணாஸ்வாமியின் வாதமே ஒங்கி வெற்றி பெற்றிருந்தும் அந்தச் சிலர் மாறுபாடாகப் பிரசாரம் செய்தார்கள். பிறகு உண்மையான செய்தியை சேனங்குளம் அண்ணாத்துரைகனபாண்டிகள் முதலான புஸ்தகருபேண வெளியிட்டு உலகுக்குத் தெளிவு பெறுத்தினர். அண்ணாஸ்வாமி கைப்பற்றின வழிதான் யுக்தமனதென்றும் இவ

லாம். இதுதான் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமென்பது. இது வாராதபடி தடுக்க, முக்திக்கு ஒரு ஸாதனமுண்டென்றுகொண்டுதானாகவேண்டும்.

நாம் கர்மயோகஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களை அஜ்ஞானத்தாலோ அசக்தியாலோ ஸ்வரூப விரோதத்தாலோ ஸ்வாதிகார விரோதத்தாலோ விட்டவர்கள். அவற்றைவிட்டுப் ப்ரபத்தியைப்பற்றினவர்களென்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். இதையுங்கூட உபாயமன்றென்று கழித்துவிட்டால் வேறு எதுதான் உபாயம்?

எம்பெருமானைத்தான் உபாயமாகச் சொல்லுகிறோமே யென்னில், அவன் எப்போதும் யார்க்கும் ஸித்தனாகவேயுளனாதலால் அவனை உபாயமாகச் சொல்லி லாபமென்ன? ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க தோஷ பரிஹாரமில்லையே.

எம்பெருமான் ஸித்தனாகவே யிருந்தாலும் அவனை உபாயமாகப் பற்றவேண்டிய காரியமொன்று இருப்பதனாலே அது செய்வோர்க்கே மோக்ஷமென்றும் அது செய்யாதார்க்கு மோக்ஷமில்லையென்றும் சொல்லுகிறோமாதலால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரம் வந்துவிடுகிறதென்னில், அவனை உபாயமாகப் பற்றுதலென்கிற காரியத்திற்கு உபாயத்வம் இசைந்தபடியாகத்தானே தேறிற்று. இந்த உபாயத்வம் ஸ்ரீ பாஷ்யச்ருதப்ரகாசிகாதிகளாலும் உபய ஸம்ப்ரதாய ஸ்தலகலாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலும் ஸ்பஷ்டமாகத் தேறியுமிருக்கிறது. திருக்கச்சிநம்பி

யாறு வார்த்தைகளில் “மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத்” என்பதும் ஒரு வார்த்தையென்று மறுக்கமுடியாமலிருப்பதால் ப்ரபத்தி உபாயமன்றென்று கொள்வது தவறு என்கைக்கு இது ஒன்றே போதுமே. ப்ரபத்த்யுபாயம், ப்ரபத்த்யுபாயம் என்று பன்முறையும் ஸ்ரீ வசந பூஷணாதிகளிலுமிருப்பதாலும், *சதுர்வதமான தேஹ வர்ணச்ரமாதிகார பல மோக்ஷஸாதந* இத்யாதியான ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையில் நான்கு நான்கான பலவற்றையும் எடுத்துக்காட்டுகிற அடைவில் ஸாதனங்களையும் நான்காகக் காட்டியிருக்குமிடத்தில் “கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளென்கிறநாலுவகைப்பட்டஸாதநம்” என்று மணவாளமாமுனிகளும் வியாகியானித்தருளியிருக்கையாலும் ப்ரபத்தியை உபாயமென்றுதான் சொல்லவேண்டும்; அன்றென்பதில் ஒளசித்யமில்லையே; ஸகலப்ரமாண விரோதமும் காண்கிறதே. இதில் அடியேனுக்குப் பரமத்ருப்திகரமாக ஸப்ரமாணமாய் ஸாதித்தருள வேணும்.

—: ஸதாசார்ய ப்ரதிபோதனம் :—

குளத்திலிருந்து நாம் தீர்த்தம் கொள்வது இரண்டு விதம். குளத்தில் தீர்த்தமிருக்கிற படியே அதைப் பாத்திரத்தில் மொண்டுவருவது ஒரு விதம். பலகால் வடிக்கட்டிக் கொண்டுவருவது மற்றொருவிதம். *அஸார மல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதாம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாப்ருதம்* என்கிற

வசனம் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்தம். அஸாரத்தையும் அல்பஸாரத்தையும் தள்ளுகிறாப்போலே ஸாரத்தையும் ஸாரதரத்தையும் தள்ளவேண்டுமென்றும் ஸாரதமத்தையே கொள்ளவேண்டுமென்றும் சிக்ஷிக்கிறார்கள். இதனால், சாஸ்த்ரங்களில் அர்த்தங்கள் கலந்த கட்டியாயிருக்குமென்றும் அவற்றை நன்கு ஆய்ந்து உத்தமோத்தமமான அர்த்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரமே தெரிவிக்கிறதாகத் தெரிகிறது. கம்பீரமான சாஸ்த்ரங்களில் இன்று நாம் புதிதாக ஆராய்ச்சி செய்ய அவச்யமில்லை, நமக்கு அதிகாரமில்லை. சாஸ்த்ரக் கடலில் ஆழ இழிய வல்லவர்களான கூரத்தாழ்வான பட்டர், பிள்ளை லோகாசார்யர், வேதாந்த தேசிகன், மணவாள மாமுனிகள் போன்ற பஹாசார்யர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து கடல் கடைந்து அமுதம் கொடுக்குமாபோலே வடிக்கட்டித் தேறின மஹார்த்தத்தை அருளியிருக்கையாலே இதில் உண்மையுணர நமக்கொரு சிரமமில்லை. குறிக்கொண்டு இது நீ கேள். முதலில் வேதாந்த தேசிகனுடைய தீவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே தெரிவிக்கிறேன். அவர் தாம் வேதாந்தாசார்யராகையாலே வேதாந்த விருத்தமாக அருளிசெய்யவில்லார். ஆகவே அவர் தமக்கு முக்கியஹஸ்தாவலம்பமா யிருந்த வேதாந்த வாக்யங்களையும் தத்பாஷ்யங்களையும் கொண்டே அருளிச் செய்யையாலே அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குமேல் வேறு ஒரு வேதாந்தத்திற்கும் நாம் சென்று உழுவேண்டா.

அவர் தாம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் உபாய விபாகாதிகாரத்தில் முகப்பிலேயே ஒரு அற்புதமான ச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; அஃதொன்றே கலங்கினவர்களுக்கு நல்ல தெளிவை யுண்டாக்கவல்லது. அந்த ச்லோகமிது:

“உபாய: ஸ்வப்ராப்தே ரூபநிஷ ததீதஸ் ஸபகவாந் ப்ராஸுத்தயை தஸ்யோக்தே பரபதந நிதித்யாஸநகதீ, ததாரோஹ: புஸ்ஸாம் ஸுக்ருத பர்பாகேந மஹதா நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுண:” என்று.

இதன் கருத்தாவது—எப்பெருமானையடைவதற்கு அவன் தானே உபாயமாக வேதாந்தங்களில் ஒதப்பட்டிருக்கிறான். பக்திப்ரபத்திகள் உபாயமல்ல; ஆனால் அவற்றைச் செய்தால் அவை அவன் திருவுள்ள முகப்பதற்கு ஹேதுவாகும். அந்த பக்திப்ரபத்திகளில் ஒருவனுக்கு நிஷ்டையுண்டாக வேண்டுமானால் லேசாக உண்டாய்விடாது மஹத்தான ஸுகருதத்தின் பலனாகவே அது விளையக்கூடியது. இந்த ஸுகருதத்தை நாமே ஸம்பாதிததுக் கொள்ளலாமென்று நினைக்க வொண்ணாது; அப்பெருமான் தானே அதற்கும் மூலகாரணம் என்றதாயிற்று. இந்த ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு பதமும் உயிராயிருக்கச் செய்தேயும் “நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுண:” என்கிற சரம சரணமானது ஜீவநாடியாயிருக்கும். ஸகல விவாதங்களும் இதில் முடிந்து

விடும். “தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம்..... கல்லோல கோலாஹல:” என்று தேசிகன் தாமே வேறொரு விஷயத்திற்கு ஸாதித்த கணக்கிலே, ப்ரபத்த்யுபாயத்வவாதி ஹைதுக கதா கல்லோல கோலாஹல ஸர்வஸ்வமும் இந்த வொரு பாதத்திலே சாந்தமாய்விடும். “ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷி பலம்” என்று முமுகூஃப்படியில் பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்ததையே ஸ்வாமி அப்படியே ச்லோகமாகி வைத்தார். அங்கு பிள்ளை லோகாசார்யர் ஆறு சூர்ணைகளாலே அருளிய அர்த்தங்களையே தேசிகன் ஒரு பெரிய ச்லோகமாகி வைத்தருளினாராயிற்று. அந்த ஆறு சூர்ணைகளாவன:—

“இத்தால் வ்ராஜ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷி பலம். *அதுவுமவனதின்னருளே.* இத்தை யொழியவும் தானே காரியமசெய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது உபாய நைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது.” என்னுமிவை.

இந்த ஆறுசூர்ணைகளுள் தேசிகன் நிதியாகக் கொண்ட சூர்ணை “ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷி பலம்” என்பதே. அதன் கருத்தை மணவாள மாமுனிகள் விவரித்தருளினார். “கரணகளேபர விதூரனாய் போகமோக்ஷ சூந்யனாய் அசிதவிசேஷிதனாய்க் கிடக்க

கிற தசையிலே கரண களேபர விசிஷ்டனாய் ஜ்ஞாந விகாஸ யுக்தனாகும்படி ஸ்ருஷ்டித்து *எதிர் சூழல் புக்கென்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி அவதரித்தவிடங்களிலே ஆச்ரயணருசி விச்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷிதாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது இது என்கை.” என்று.

ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் இதில் அடங்கி விட்டன. “தத்ராபி ஸ்வயம் நிதாநம்” என்று வேதாந்தகுரு நிஷ்கர்ஷித்தருளின பிறகு, நம் தலையிலே ஒன்று கிடப்பதாகவும் அது ஸாதநமாகிறதாகவும் வாய் திறக்க வழியுண்டோ?

இவ்வாத்தத்தை ந்யாஸதசகத்திலும் வெகு அற்புதமாக அமைத்துக் காட்டுகிறார் —“ஸ்வாமிந் ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ப்பரம், ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யஸி மாம் ஸ்வயம்” என்று. இந்த ச்லோகத்தில் எத்தனை ஸ்வபதமுள்ள தென்று எண்ணிப்பார்க்கவேணும். இந்த சேத நன் தலையிலே ஒன்றும் கிடையாதென்பதை வேறுக்கவன்றோ ஒன்பது ஸ்வபதங்களையிட்டிருக்கிறார். இதில் உயிரான உத்தாரார்த்தத்தை புந:புநர் மனனம் பண்ணவேண்டும். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணும்படி புத்தியைக் கொடுத்ததும் அவனே; ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்

பண்ணிக்கொண்டதும் அவனே. அதனாலாகும் பலனைப் பெற்றுக் களிப்பதும் அவனே — என்ற ன்றோ ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் “ப்ராப்தாவும் ப்ராபக னும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே” என்ற சூர்ணியின் ஸ்வச்சப்ரதிச்சந்தமன்றோ இது.

இப்படி இப்பேராசிரியர்கள் அருளிச்செய் வதற்கு யாது காரணமென்னில்; எம்பெருமா னருடைய திவ்ய ஸூக்தியே காரணம். கீதை யில் (8. 14ல்) “மத்ப்ராப்த்ய நுகுண—உபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததா” இ—அர்த்த:” என் றன்றோ பாஷ்யகாரர் பணித்தது. *யமேவை ஷவ்ருணுதே தேநலப்ய:” என்னும் ச்ருதி மூல மான இவ்வர்த்தம் யதார்த்தவாதமே யொழிய அதிவாதமன்று — என்று அங்கு தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகனுமருளிச் செய்தபடியால் இவ்வர்த்தம் அசைக்கமுடியாதபடி யன்றோ ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டை பெற்றுள்ளது. கூரத்தாழ் வானும் “வரதி தவ கலு ப்ரஸாதாத் ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்” என்கிறார். பேரருளாளனே! என் வாயில் சரணமென்கிற சொல்லை வருவித்ததும் நீயேயன்றோ. இவ்வித மாக நீ அநுக்ரஹம் செய்யாவிடில் என் வாயில் சரணமென்கிற சொல்தானும் வருமோ? என்னை.

நம்மாழ்வார் *உணர்விலும்ப ரொருவனை என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்” என்று, தாம் ஏதோ செய்ததாக முதலில் சொல்லி விட்டு உடனே “அதுவும் அவன தின்னருளே”

என்று உண்மையான சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிட்டருளி னார். ஆக இவ்வளவையும் தேசிகன் தமது திருவுள்ளத்தில் நன்கு தேக்கிக்கொண்டிருப்பவராதலால் *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நீர்மாண நிபுண:” என்று சீமைத் தீர்ப்பாக முடித்துப் பேசினார். நிதாநம் என்கிற சொல்லின் பொருள் தெரியுமன்றோ. ‘நிதாநம் த்வாதிகாரணம்’ என்பது அமா கோசம். எம்பெருமானே மூல ஸூக்ருதமென்றபடி.

ஒருவன் கடையிலே போய் கடைக்காரன் கொடுத்த காசைக் கொண்டே ஒரு பீதாம்பரம் வாங்கியணிந்து கொண்டு ‘இதை நான் விலை கொடுத்து வாங்கினேன்’ என்று சொல்லத் துணிவானா? எம்பெருமான்தானே ஸ்வார்த்த மாக நம் வாயில் சரணமென்கிற சொல்லை வருவித்துக் கொள்வதும் கைகூப்பும்படி செய்வதும் கீழே விழுந்து இறைஞ்சும்படி செய்வதுமான செயல் என்று தேறிவிட்ட பின்பு உபாயமென்று வாய் திறக்க யோக்யதையுண்டோ? ஆனால், உபாயமென்று பல மஹான்களும் சொல்லியிருக்கி றார்களேயென்று சிலர் கலங்கக்கூடும். இந்த கலக்கத்தையும் நன்கு சமீப்பிக்கிறேன். ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில், (55) “இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொறுதொழிகை” என்ற சூர்ணியின் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம்: “.....உபாய வரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடி யிருக்கை; அதாவது, ஆபாத ப்ரதிதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்யமிந் உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடியிருக்கை யென்ற படி.” என்பதாம்.

மேலே (134) “ப்ரபத்தியுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்க ளொன்றாயில்லை” என்ற சூர்ணியின் வியாக்கியானத்தில்—

“இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை யென்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது; அதாவது, வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாத ப்ரதீதியிலே உபாயத்வ ப்ரதிபத்தயர்ஹமாம்படி யிருக்கை” என்றருளினர்.

உலகில், ஒரு பலனுக்கு ஒரு ஸாதனம் வேணுமென்று நினைத்திருக்கை ஸாமான்யமான இயல்பாகையாலே ப்ரபத்தியையே ஸாதனமாக நினைத்துக்கொள்கவென்னுமபிப்ராயத்தாலே இதை உபாயமென்றும் ஸாதனமென்றும் சொல்லுவதனால் பாதகமொன்றுமில்லை. உடையவர் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் “தத்பாதாம்புஜத்வயப்ரபத்தேதோந்யத் ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரோணாபி ஸாதனமஸ்தி” என்றருளிச் செய்தது ப்ரபத்தியை ஸாதனமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபடியன்று. ஒரு ஸாதனாநுஷ்டானம் வேணுமென்று நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் இந்த ப்ரபத்திக்கு மேற்பட ஒரு ஸாதனமும் கிடைப்பதரிது என்று கூறினமாத்ரமே. ஆப்தனான ஒருவனுடைய கடையிலே சென்று ஒரு வஸ்துவை விரும்பி, இதற்கு என்பால் விலை வேணுமென்று நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் இந்த அஞ்ஜலியையே விலையாகக் கொள், வேறு விலை என்னிடமெதிர்பாராதே என்கிறொருவன். இதனால், அஞ்ஜலி விலையாய்விடாது. ஆழ்வான் ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்தின் முடிவு ச்லோகமான *நிர்ப்பந்த ஏஷ யதி தே* என்பதில் இதனை நன்கு தெளியவைத்தார்.

அவருடைய திருக்குமாரரான பட்டர் இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் கலங்காதபடிக்கு மிகச் சிறந்த ஸூக்தியொன்று அருளியிருக்கிறார் “உபாயோபேயந்வே தநீஹ தவ தத்வம் நது துணை” என்று. உபாயத்வமும் உபேயத்வமும்

பகவானுக்கு குணங்களல்ல, கிந்து, ஸ்வரூப நிரூபகதர்மம் என்றபடி. இதன் கருத்து தெரியுமே? உலகில் பல வஸ்துக்களை உபேயமாகக் கொள்வாரிருந்தாலும் எம்பெருமாரொருவனுக்குத்தான் உபேயத்வம் உண்மையாக உள்ளது போல, உபாயத்வமும் அவொருவனுக்குத்தான் உள்ளது; வேறு எதிலும் அது கிடையாது, பொருந்தாது என்றபடி. “தவ தத்வம் நது துணை” என்கிற இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு வேறு பொருள் கிடையாது. ‘ப்ரபத்தி உபாயம்’ என்று சொன்னால் *ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம; ந்யாஸ இத்யாஹுர் மநீஷிணே ப்ரஹ்மாணம்* என்ற உபநிஷத்தின் படி ப்ரபத்தவ்யனான எம்பெருமானையே உபாயமாகச் சொன்னதாய்த் தேறுமேயொழிய வேறொன்றும் தேறாது.

தேசிகனுடைய ந்யாஸ திலகத்தில் மிக அற்புதமான வொரு ஸூக்தி ரத்நமுள்ளது. (II) *த்வயீ யேகஸ்மிந்நபி விஜஹதோ முக்தவத் ஸாதநத்வம்* என்று. இதன் பொருள் தெரியுமா? நம்முடைய செயல் ஒன்றும் உபாயமன்றென்று தள்ளி எம்பெருமாரொருவனையே உபாயமாகக் கொண்டார்கள் சில ஏகாந்திகள்; அந்த எம்பெருமானிடத்தில்கூட உபாயத்வ புத்திவைக்காமல் உபேயத்வ புத்தியை மாத்திரமே வைக்கிற பரமைகார்திகளே நமக்குத் தஞ்சமென்கிறார் இதில். எம்பெருமானுக்குக் கூட உபாயத்வத்தை ஸஹியாதவர்கள் அவன் செய்வித்த வொரு சிறு காரியத்தை எங்கனே உபாயமாகக் கொள்வர்?

த்வயீ யேகஸ்மிந்நபி விஜஹதோ முக்தவத் ஸாதநத்வம் என்கிற இந்த பரமாத்புத ஸூக்தியை மனனம் பண்ணப்பண்ண ஒரு அரும் பெரும்பொருள் தோன்றும். அதாவது, பாம்பு புவி சிங்கம் முதலிய ஜந்துக்கள் மிகவும்

பயங்கரம் என்று உலகமெல்லாம் கொண்டிருக்கிறது. இதைக் கண்டிப்பாரில்லை, கண்டிக்க அவசியமுமில்லை. ஆனால், பயங்கரத்வம் என்பது அதற்கு அவர்ஜனீயமான தன்மையன்று; அவற்றைக் கண்டு அஞ்சுகிறவர்களுக்கு அவை பயங்கரம். அவற்றோடேயே கலந்து பழகுகிறவர்களுக்கு அவை ஸுமுகங்களை. பெரியாழ்வார் *இலேவெய் தாம்பைத் தவமாழன்வர் இந்நீதார் நடுவே சென்றனார் சொறியக் கோலவாய்ச் சீனவேங்கைகள் நின்றறங்கும்* என்கிறார். பதினாறடி வேங்கைப் புலிகள் சில மஹான்களினருகே சென்று நிற்க, அவர்கள் இவற்றின் கழுத்தைச் சொறிய இவை நின்றபடியே உறங்குவதாக அருளிச்செய்தபடி. சித்திரகூட மலையில் இராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு ஆயிரக் கணக்கான மலைப் பாம்புகளைக் காட்டி “கடிய மாகணம் கற்றறிந்தவரெனவடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ் விலர் தாம் மிதித்தேறப், படிகள் தாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்” என்று, அந்த மலைப்பாம்புகள் முனி வர்கள் மிதித்தேறத்தக்க மலைப்படிகளாயிருக்கும்படியைக் கூறுவதாகக் கம்பராமாயணமுள்ளது. அவ்வளவுதூரம் போகவேணுமோ? சிங்கம் புலிகளின் வாயிலே ஸதா கையிட்டு உணவு ஊட்டுவாரைக் கண்ணாக்காணாவின்றோம். இதனால் என்ன தெரிகிறது. அவரவர்கள் தம் தம் கொள் ளைக்கும் பழக்கத்திற்கும் தக்கபடி வஸ்துக்களின் தன்மை களை க்ரஹிக்கிறார்களாத்தனை என்று ஸ்பஷ்டமாகிறது.

லக்ஷம் ரூபாய் விலையுள்ள ஒரு ரத்னம் மதிப்பறிபாத செம்படவன் கையில் கிடைத்தால் அது இரண்டா ளிலைக்கு மாறுகிறது. அதுவே ஒரு வணிகன் கையில் கிடைத்தால் உயர்ந்த விலைக்கு மாறுகிறது. அதுவே

ஸார்வ பெளமனான மஹாராஜன் கையில் கிடைத்தால் ஒரு விலைக்கும் மாறாமல் ஸ்வயம் போக்யமாய்த் திகழ்கின் றது. இவ்வண்ணமாகவே, ப்ரபத்தியையோ ப்ரபத்தவ்ய னான எம்பெருமானையோ அல்ப ப்ரயோஜனங்களுக்கு உபாயமாக்குவாருமுண்டு; சீரியதானமோகூத்திற்கு உபாய மாக்குவாருமுண்டு; *வைதண்ட வாஸேபி நமே பிலாஷி: * என்றிருக்கும் உத்தமாதிகாரிகள், உபாயமென்று வாயால் சொல்லுவதையும் நெஞ்சால் நினைப்பதையுங்கூட ஸஹியா மல் உபேயமாகவே அறுதியிடுகிறார்கள். ஆகவேதான் “நின் காதலை அருளெனக்கு” என்றும் “பகவந் பகீதீமபி ப்ரயச்ச மே” என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். உபாயமாயிருந் தால் இப்படி பிரார்த்திப்பார்களா? கடையில் பணத்தைக் கொடுத்து சரக்கு கேட்பாருண்டேயன்றி, பணம் கொடு என்று கேட்பாருண்டோ? அப்படியொருவர் கேட்டால், அவர்க்குப் பணம் உபேயமேயல்லது உபாயமன்று என்று தேறுவதற்கு அருமையுண்டோ?

ஏவஞ்ச, செம்படவனைப்போன்றவர்கள் ப்ரபத்தியை அற்ப பலன்களுக்கு ஸாதனமாக்குகின்றனர்; வியாபாரி யான வைச்யனைப் போன்றவர்கள் மோகூத பல ஸாதன மாக்குகின்றனர்; ஸார்வ பெளம உத்தர்மாக்கள் ஒன்றுக் கும் ஸாதனமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளு கின்றனர். இதுதான் *த்வயீ யேதஸ்மிந்நபி ஸாதநத்வம் விஜஹத: * என்கிற தேசிக திவ்ய ஸூக்தியால் தெளிவிக் கப் பட்ட மஹார்த்தம். இந்த ரீதியில் ப்ரபத்தியை உபாய மாகக்கொள்வாரைத்தடுக்கவல்லாருண்டோ? ஒட்டுமொம்பழத் தைப் பறித்து விற்பனை செய்பவன் ஒருவன்; திருத்தி புஜிப்பவனொருவன். விற்பவனுக்கு அது உபாயமாய், புஜிப்பவனுக்கு உபேயமாகிறது. அதிகாரிகளுக்குத்தக்கபடி

உபாயத்வத்தையும் உபேயத்வத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஒரு வஸ்துவிலே உபாயத்வத்தைத் தடுப்பாரா?

ஸாரமான வார்த்தை இவ்வளவே; ப்ரபத்தியானது அதமாதிகாரிகளுக்கு அல்ப பல ஸாதனம்; மத்யமாதிகாரிகளுக்கு மோக்ஷ பல ஸாதனம். *நல்விடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே* (திருவாசிரியம்-2.) என்றிருக்கு முத்தமாதிகாரிகளுக்கு அது உபேயமேயொழிய உபாயமன்று. உபாயந்தானென்று முஷ்டி பிடிக்கிறவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்குச் சேர அங்ஙனே வாதிப்பது மிகப் பொருந்தியதே.

திருக்கச்சிநம்பியின் ஆறு வார்த்தைகளில் *மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத்* என்றதும் மிகப் பொருத்தமே. 'ப்ரபத்தி உபாயமே' என்று சப்த ப்ரயோகமா? 'ப்ரபத்தியே உபாயம்' என்று சப்த ப்ரயோகமா? என்று பார்க்க வேணும். ப்ரபத்தி உபாயமா அன்று? என்கிற கேள்வியும் அதற்கு ஸமாதானமும் அங்கே கிடையாதாகையாலே 'ப்ரபத்தி உபாயமே' யென்கிற சப்த ப்ரயோகமில்லை. ஸாத்யத்திற்கு ஸாதனமாக ஒன்றைப் பற்றவேணுமே, எதைப் பற்றுவது? என்று சங்கை; ப்ரபத்தியைப் பற்றுவது என்று ஸமாதானம். சரணாகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றொன்றை அரணாகக் கொள்ளலாகாது என்ற தத்தனை.

ஸச்சிஷ்ய விஜ்ஞாபனம்:

ஸ்வாமிந்! இனியடியேன் இவ்விஷயத்தில் ஆயிரம் குதர்க்கிகள் வந்தாலும் அவ்விடையாக வென்றுவிடுவேன். *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:*

ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியருளிய ப்ரபத்த்யுபாயத்வசோதனம் முற்றிற்று.

பராமர்ச விமர்சம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி வெளியிட்ட ஸாத்விக ஸதுத்தரமும் அதற்கு முந்திய சிக்ஷாஸமீகைகளும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். இவற்றுக்கு பதிலாக வெளிவந்திருக்கிற வாயழிதலையும் பராமர்சத்தையும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். நிந்தைகளைப் பொழிந்தேதான் வெற்றி பெறவேணுமென்றும் வேறு கதியில்லையென்றும் உறுதிபெற்று வாயாரவும் கையாரவும் எத்தனை வரைந்து தள்ளினாலும் எதில் என்ன விஷயமுள்ள தென்பதைக் கண்டறிய விவேகிகள் எங்குமுள்ள.

மடம் ஸர்வஸ்வத்தையும் செலவழித்து நித்யமும் ஒரு நிந்தைச்சுவடியை வெளியிட்டுவரட்டும். ஜாக்ஸன் துரையின் ஜட்ஜ்மெண்டை சிஷ்யர்களுக்குச் சந்தை சொல்லிக் கண்டபாடம் செய்வித்து நிச்சலும் கோஷிக்கவும் செய்யட்டும். அபிகமநாராதனம் தொடங்கி ஸகலாராதனங்களுக்கும் அதுவே பாராயணமாகவுயிரூக்கட்டும். ஒரு விஷயத்திலும் ப்ராமாணிகமான முறையில் பதிலெழுதி வெற்றிபெற முடியாதென்பதொன்றே காருள்ளளவும் கடல் நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேதகீதனுள்ளளவும் நிலை பெற்று நிற்குமென்பது, இன்றாக நாளையேயாக இனிச்சிறிது நின்றாக நன்கு பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

இவர் வெளியிட்ட புஸ்தகத்திற்கு அவர் உடனே பதில் வெளியிட்டுவிட்டார்; அவர் வெளியிட்ட புஸ்தகத்திற்கு இவர் உடனே பதில் வெளியிட்டுவிட்டார்—என்றிவ்வளவே கொண்டு இருவகுப்பிலும் களிக்கவல்லவர்கள் சிலரோ பலரோ இருக்கலாம். ஆனால் உலகம் முழுவதும்

இப்படி யிராது. “இப்படி சாமரியாக நிந்திப்பதனால் விஷய விசாரத்தில் வெற்றியுண்டாய்விடுமீ? ஒரு மடம் இப்படியா துணிந்துவிட்டது!” என்று ஹா ஹா காரம் செய்யவல்ல மத்யஸ்த ப்ராமாணிகர்கள் எங்குமிருப்பார்கள்.

பராமர்சத்தைச் சிறிது பராமர்சிப்போம். “ஸாத்விக ஸதுத்தா மென்கிற தற்புகழ்ச்சித் தாள்சுருளைப் பார்த்தோம்” என்று ஆரம்பமுள்ளது. புகழ்ச்சிகளை வெளியிட்டுக் கொள்ள வேண்டிய ப்ரஸக்தி விளைந்தால் ஜஞ்ஜாமாருதமாக வெளியிட்டுக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமே யென்று பல பிரமாணங்களை நிரூபித்துவிட்டே ஸ்வாமி தமது புகழ்ச்சிகளை உள்ளபடி வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆயிரக்கணக்கான வித்வான்களால் அண்ணா ஸ்வாமி பங்கமடைந்தாரென்று பச்சைப்பசும்பொய்யாக விதூஷகர் எழுதி அபத்தப்ராசாரம் செய்தால் உலகமறிந்த உண்மைப் புகழ்ச்சிகளை ஏன் வெளியிடவேண்டா.

ஸ்வாமியின் சரித்திரத்தைத் தான் வெளியிட விரும்பியிருப்பதாக எழுதுகிறார். யதேஷ்டமாக வெளியிட்டோமே. தற்காலம் இவ்வுலகில் பலவிதத்திலும் மஹாப்ராஸித்தர்களாயும் மடத்துக்கும் ஆப்தர்களாயும் மிகச்சிறந்த கௌரவ பதஸ்தர்களாயுமுள்ள மஹாமஹேயர்கள் இருவர்! (1) மாஜி ஜட்ஜான வி. வி. ஸ்ரீ நிவாஸயங்காரும், மாஜி பெடரல் கோர்ட் ஜட்ஜான ஸர். டி. வரதாசாரியரும். இப்படிப்பட்ட சிறப்பையடைக்கூடிய ஸ்ரீ. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்காரையும் இந்த ச்ரேணியில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இம்மூவரும் ஸ்வாமியின் புகழ்ச்சிகளை இங்கிலாட்டிலும் தமிழிலும் உலகமேழுமறிய வெளியிட்டிருப்பவற்றை ஏற்கெனவே யாவரும் கண்டிருந்தாலும் மறுபடியும் காண

இதன் கீழே அவற்றை யெடுத்துக்காட்டுகிறேன். ‘அவற்றுக்கு அப்படி கருத்தன்று, இப்படி கருத்து’ என்று விதூஷகர் விபாக்கியானம் செய்ய விரும்பினாலும் செய்யட்டும். அவர்கள் இதில் ஸம்பந்தப்படவேயில்லை, பொய்யாக வெளியிடப்படுகிறது என்றாவது எழுதட்டும். ‘அவர்கள் தெரிவித்த சரித்திரம் பொய்; நான் தெரிவிக்கும் சரித்திரமே மெய்’ என்றாவது எழுதட்டும். உலகுக்கு விளக்கான அந்த மஹாமதிகள் உள்ளமுருகியும் பொங்கியுமேழுதியிருப்பவற்றைத் தள்ளி இந்த விதூஷகருடைய தூஷணைகளையே மெச்சுவார் மெச்சட்டுமே.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி 19-2-42ல் சேலத்தில் செய்தருளிய உபந்யாஸத்தின் முடிவில் அன்று அங்கு அக்ராஸனம் வஹித்த மாஜி ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ்

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீ நிவாஸயங்கார் ஸ்வாமி பேசியது

(சேலம் நகரத்தவர்களால் அப்போது ஷார்ட் ஹாண்ட் லெடுத்து வெளியிடப்பட்டது.)

“இந்த ஸ்வாமி காஞ்சி நகரத்திற்குத் திலகமாகத் தோன்றிய மஹா வித்வான். நானும் காஞ்சி மண்டலத்தைச் சேர்ந்தவனாதலால் இன்று இந்த மஹா சபையில் இந்த ஸ்வாமியின் பெருமைகளை எடுத்துரைக்க மிகவும் ஆவல் கொள்ளுகிறேன். இன்று எனக்கு இது மிகப் பெருத்த பாக்கியமென்றே சொல்லவேண்டும். இந்த ஸ்வாமியைப் போன்ற மஹா வித்வான்கள் மற்றும் சிலரோ, பலரோ இருக்கக்கூடுமென்றாலும் தாங்கள் படித்தறிந்த விஷயங்களைப் பிறர் மனதில் நன்றாகப் பதியவைத்து உபந்யாஸம் செய்யக்கூடிய வித்வான் இவரைப்போல வேறு யாரேனும் இருப்பாரா என்பது எனக்கு ஸந்தேஹமே.

இது தவிரவும் இந்த ஸ்வாமி செய்துவரும் லோகோபகாரமான காரியங்கள் சாதாரணமாக எந்த மனுஷ்யராலும் செய்யமுடியாதவை என்று நான் உறுதியாய்ச் சொல்வேன். காஞ்சிபுரத்தில் இவர் ஒரு சிறந்த வித்யாசாலையை ஸ்தாபித்து அநேக வாஷ காலமாக அதில் உபய வேதாந்தங்களையும் பிரவசனம் செய்துவருகிற விஷயம் யாவரும் கொண்டாடக் கூடியது. அவ்விடத்தில் இவர் ஒரு ஸன்னிதி ஏற்பாடு செய்திருப்பதும் அப்படியே. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட இவர் ஸமீப காலத்தில் செய்திருக்கும் மிகப்பெரிய காரியத்தை இப்போது எல்லாருக்கும் வெகு குதூகலத்துடன் தெரிவிக்கின்றேன். அதாவது ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகருடைய கிரந்தங்களை யெல்லாம் ஒரு ஸ்தலையாக அச்சிடவேண்டும் என்று பல மஹாதனிகர்களும் பண்டிதர்களும் பலகால் ஸபைகள் கூட்டிப் பல தடவை ஆரம்பம் செய்தும் பலனில்லாமலே போயிற்று. அப்படிப்பட்ட மிகப்பெரிய காரியத்தை இவர் த்ருடமான ஸங்கல்பத்துடன் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வருஷ காலத்திற்குள் முடித்திருக்கிறார். இதிலிருந்து இவருடைய சக்தியை அளவிட முடியாமலிருக்கிறது. காஞ்சிபுரம் பெருமாள் ஸன்னிதியில் பாராயண கோஷ்டிகளில் ஸெய்யில், மழை ஓட்டும் பாராமல் இவர் கைங்கர்யத்தில் ஊக்கமாயிருந்து வரும் விஷயமும் ஆச்சரியமானது. அந்த கோஷ்டியில் ஒரு நிமிஷம் இவர் இல்லையென்றால் 'ஸ்வாமி ஊரில் இல்லை, வெளியூர் போயிருக்கிறார்' என்பதை நிச்சயமாக நான் தெரிந்து கொள்வேன். இவர் ஊரிலிருந்தால் ஒரு நிமிஷம் கூட அந்த கைங்கர்யம் தவறவே மாட்டார். இதுவும் ஒரு சிறந்த சக்தியே. இன்னமும் இவருக்கு இப்படிப்பட்ட சக்திகள் மேன்மேலும் ஏற்பட்டு இவரால் உலகுக்குப் பல

நன்மைகள் விளையுமாறு இவர் அரோகத்ருடகாத்ராய் வெகு காலம் வாழ்வேணும் என்று நாம் எல்லோரும் கூடி மங்களாசாஸனம் செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. எஸ். வரதாசார்ய ஸ்வாமியெழுதியது.

ஸ்ரீ. உ. வே. மஹாவித்வான். பிரதிவாதி பயங்கரம். அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமியின் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் இவர் செய்திருக்கும் பணியைப் பற்றியும் ஓர் சுருக்கமான வெளியீடு ப்ரசுரிக்கப்படுகிறது, இது இந்த ஸ்வாமியின் குணங்களைப் பற்றியும் இவர் செய்துவரும் பணி விஷயத்திலேயும் எனக்கிருக்கும் உயர்ந்த மதிப்பை விளக்கிக் காட்ட ஒர் உந்தர்ப்பம் அளிப்பதால் அதை நான் சந்தோஷமாகப் பயன் படுத்திக்கொள்கிறேன். இந்த ஸ்வாமியை 25 வருஷங்களுக்கு மேலாகவே நான் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் பாக்யத்தையுடையேன். ஹிந்து மதத்தை, முக்கியமாக ஸ்ரீ ராமானுஜரின் வைதிக சித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்தற் பொருட்டு இவர் ஆற்றிவரும் பணியின் இயல்பையும் இதன் அளவையும் நான் சிறிது நெருங்கிய பழக்கத்துடன் அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றே சொல்லலாம். நாகரீக முறையில் படித்திருப்பவர்கள் மனத்திலேயும் ஸ்ரீ ராமானுஜ சித்தாந்தத்தை நன்றாக வேரூன்றும்படியும் நிலை நாட்டுகிற ஸ்ரீ உ. வே. மஹா வித்வான் P. B. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி உபதேசத்தாலும் உபன்யாஸங்களாலும் புத்தகரூப வெளியீடுகளாலும், இன்னமும் வெவ்வேறு மார்க்கங்களாலும் இப்பணியைச் செய்வதிலேயே இவருடைய வாழ்நாட்கள் சுறுசுறுப்பாய் நடந்துகொண்டு செல்கின்றன. இவ்விஷயங்களில் நம் பிரதிவாதி பயங்கர ஸ்வாமிக்கு அதிர்ஷ்டவசத்தால் நல்ல வாய்ப்புகளுண்டு.

முக்கியமாகச் சொல்லுவதாவது, அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமியிடம் பெரிய சபைகளை ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் அதிசய சக்தியுண்டு. இவரது உபன்யாஸங்களைக் கேட்கப் பெரிய கூட்டங்கள் சேருவது வழக்கம். பெரிய சபைகள் முன் இவர் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும், தெலுங்கிலும் உபந்யஸிக்கவல்லவர். சிலகாலமாக ஹிந்தி பாஷையையும் இவர் பழகுவதாகத் தெரிகிறது. இவர் மிகவும் வெற்றி கரமாகச் செய்துமுடித்த ஓர் மிகப் பெரிய பணி என்ன வென்றால், ஸ்ரீ ராமாநஜர், ஸ்ரீ நம்பிள்ளை, ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர், ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் இந்நான்கு பெரிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார்யர்களின் கிரந்தங்களை யெல்லாம் தொகுத்து ஒரு கோர்வையாக வெளியிட்டதே. இது இவர் சாதித்த ஓர் அரிய பெரிய காரியமாகும். ஆனால் இது இவருடைய வெளியீடுகளின் ஓர் பகுதியேயாகும். ஏனென்றால் ஹிந்தியிலேயும், ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயும், தமிழிலேயும் அறிவுபொருந்திய வியாசங்கள், சர்ச்சைகள், மத விஷயங்கள், தமது சொந்த கற்பனைகள் அல்லது வியாக்கியானங்கள் இவைகளைக் கொண்ட அநேக பத்திரிகைகளை வெளியிடுவதிலேயே இவருடைய காலம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

இவருடைய காலம் இத்தகைய பணிகள் செய்வதிலேயே மேன்மேலும் வளர்ந்து நம்முடைய ஸமுதாயம் ஆத்மீய விஷயங்களில் விருத்தியடையும்படி இவருக்குத் தகுந்த தேஹாரோக்யத்தையும் சக்தியையும் அளிக்கும்படி ஸர்வசக்தியுள்ள எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்து இச்சுருத்தமான மதிப்புரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

ஸர். S. வரதாசாரியர்,
பேடால் கோர்ட் ஜட்ஜ். (ரிடைர்ட்)

சென்னை பிரபல அட்வொகேட்
D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் எழுதியது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவமே வடிவெடுத்தவர்

ஓர் உண்மை ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் மூன்றுவித நோக்கங்களுடன் உயிர் வாழ்கிறான். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தையும் கொள்கைகளையும் பிறருக்குப் போதிப்பதும் தேசமெங்கும் பிரசாரம் செய்வதும் முதலாவதாகும். பின்புள்ளார் சுற்றறிந்து ஆசரிக்கைக்காக அச்சித்தாந்தத்தின் உயர்ந்த கொள்கைகளையும் உன்னத நோக்கங்களையும் கிரந்தரூபமாக எழுதி வெளியிட்டு பிரசாரம் செய்வது இரண்டாவதாகும். கடைசியாக, ஆழ்வார்களால் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பட்டு ஆங்காங்கு அர்ச்சாரூபியாய்த் திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளிபிருக்கும் எம்பெருமான் களின் வடிவழகில் ஈடுபட்டுப் பணி செய்தல். இம்மூன்று வகை வைஷ்ணவ நோக்கங்களுக்காக முறையே பாடுபட்டுப் பெரிதாக வெற்றியடைந்தநபர் இவ்வுலகில் உண்டென்றால் அவர் ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா ஸ்வாமி ஒருவரேயாவர். இவருடைய ஷஷ்டியப் தபூர்த்தி இம்மாதம் எல்லா வைஷ்ணவர்களாலும் தேசமெங்கும் கொண்டாடப்படுகிறது. ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய உபயவேதாந்தத்திலும் இந்த ஸ்வாமிக்கிருக்கும் அபார ஞானம், ஆச்சரியமான உபன்யாஸ சக்தி இவைகளைப்பற்றிய கிரந்தி தேசமெங்கும் பரவியிருப்பதால் நான் அதிகமாகச் சொல்லத் தேவையில்லை. பாதகண்டத்தில் முக்கியமாக சென்னை மாகாணத்தில், அதனிலும் முக்கியமாக மதராஸில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்திற்காக இவர் செய்திருக்கும் பணிகள் சமீப காலங்களில் இணையற்றதாகும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கொடியை இவர் ஹிமாலயம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை

யில் வெற்றிகரமாக நாட்டியிருக்கிறார். இவர் எங்குச் சென்றாலும் அங்கு மதசம்பந்தமான நடவடிக்கைகளில் குழப்பப்பட்டு ஓட்பிரகாசமான நஷத்திரம்போல் விளங்குகிறார். இவருடைய சொந்த நகரமான காஞ்சிபுரியில் ஓர்பாடசாலையையும் க்ரந்த ப்ரகராலயத்தையும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். இவருடைய பாடசாலையிலிருந்து வெளியேறும் வித்யார்த்திகளும் ப்ரகராலயத்திலிருந்து வெளியாகும் க்ரந்தங்களுமே மத விஷயத்தில் இவர்க்கிருக்கும் ஆர்வத்துக்கும், நிர்மாண திறமைக்கும், விடாமுயற்சிக்கும் சிறந்த அத்தாட்சிகள். இன்றைக்கும் ஒரு நாளைக்குப் பதினாறு மணிகளுக்குமேல், றிதும் குன்றாத வீரயத்துடன், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்துக்கே பாடுபடும் நபர் ஸ்வாமியைத் தவிர வேறு கிடையாது. கம்பீரமான வங்கலகண்டத்வனியுடன் மணிக் கணக்காக கேட்போர் மனங்களை வசீகரித்து அப்படியே ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் சக்தியே எம்பெருமான் இவருக்களித்திருக்கும் குணாதிசயங்களில் முதன்மையாகும். சொல்லப்படும் விஷயங்களிலும் எடுத்துரைக்கும் ரீதிகளிலும் இவரையே மற்றவர் தற்காலத்தில் பின்பற்றுகின்றனர். தெலுங்கு, பாஷையில் இவருக்கிருக்கும் புலமை தெலுங்கு நாடுகளிலும் உபய வேதாந்தத்தின் உண்மைகளை இவரால் பாவச்செய்துவிட்டது. அந்தந்த காலத்தில் க்ரந்தங்களை எழுதி ப்ரசுரிப்பதிலேயே—இவை இப்போது தாற்றுக்கணக்காகவே யிருக்கவேண்டும்—எந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் அந்த விஷயத்தில் இவர் காட்டும் ஞானத்திலேயே வெல்பவர் கிடையாது. இவர் கையாண்ட விஷயங்களோ அனேகம். இவை பல துறைகளிலுள்ளவை என்பதையும் இங்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

வாதப் போர் நடத்துவதில் ஸ்வாமிக்கு வெகு உற்சாகம். இதனால் ஸ்வாமியாலும் ஸ்வாமி விஷயமாகவும்

அனேக ரஸமில்லாத கிரந்தங்கள் உற்பத்தியாகியிருக்கின்றன வென்றாலும் இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் ஸ்வாமியின் அகிசக்தி வாய்ந்த குணாதிசயமென்றே சொல்லவேண்டும். இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த ஒரு மஹாபுருஷர் விஷயத்தில் அருமையையும் பொருமையையும் எத்திக்கிலிருந்தும் எதிர் பார்க்கலாம். ஆனால், எவ்வித வாதப்போரிலும் ஸ்வாமி பின்வாங்கவேமாட்டார், இவருடைய வாதமே கடைசியாக ஒங்கி நிற்கும். இந்த ரீதியில் அனேகம் உள்ளன. விஷயங்களைத் தேங்காய் உடைப்பதுபோல், வெட்டு ஒன்ற்துண்டு இரண்டு என்று உடைத்துக் காட்டுவார் இவை ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும். ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்காக இவர் செய்திருக்கும் செய்துகொண்டிருக்கும் பணி கணக்கிட முடியாதது. நம் தேசமெங்கும் ஆயிரக்கணக்கிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இவருக்கு மேன்மேலும் வணங்கிக் கொண்டும் நன்றி செலுத்திக்கொண்டு யிருக்கின்றனர். இவர்கள் எல்லாருடைய பிரார்த்தனைகளும், ஸ்வாமியின் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி நடக்கும் இத்தருவாயில், இவர் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக குன்றாத ஆரோக்யத்துடன் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்கு தொண்டாற்ற வேண்டுமென்று எம் பெருமானிடம் செலுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

D. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், B. A. B. L.

இம்முன்று ப்ரசஸ்தி பதரிகைகளுள் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்காருடைய பதரிகையிலுள்ள வரல்கங்கள் அவருடைய அந்தரங்கமான வார்த்தைகள். அதில் ஸ்ரீதேனும் பொய்ம்மையுண்டோ? ஸந்தேஹமுண்டோ? இப்போது வெளிவருகின்ற சிந்தைச் சுருணைகளை அந்த மஹானிடம் சிலர் கொண்டு காட்டினார்களாம்; ஏற்கெனவே நானேழுதிபிருப்பதுதானே, ஸ்வாமியின்மேல் அருமைய

யினாலும் பொறுமையினாலும் எந்த திக்கிலிருந்தும் எந்த சமயத்திலும் தூஷணைகளை எதிர்பார்க்கலாமென்று நான் எழுதினது உண்மை தெரியாமலா? என்றே பதில் ஸாதித்து வருகிறார்.

விதூஷகர் முதல் பக்கத்திலெழுதுகிறார்— “ஸ்ரீதே சில ஸம்பாதாயஸ்த வித்வான்களில் இவர் வசைமொழி களுக்குத் தப்பினவர்கள் யாருமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.” என்று, இது எப்படியிருக்கிறதென்றால் “தீபத்தில் விழுந்துமுடியாத சலபங்களில்லை” (அல்லது) “விளக்கில் விழுந்து மாளாத விட்டில்களில்லை” என்று சொல்லுமா போலேயிரா நின்றது. பங்கப்பட்ட வித்வான்களெல்லா ரும் தாங்களாகவே விழுந்தவர்களேயென்பது இதுகாறும் வெளிவந்திருக்கிற வாதக் கார்த்தங்கனிக்கும் நன்கு விளங்குமே. வசைமொழிகள் இரண்டு விதம். (1) வாய்முதலில் ஆரம்பித்து விதூஷகர் எழுதிவருகிற பொழிந்துவருகிற வசை மொழிகள் ஒருவகை. இந்தவகை இவரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாகையால் இதில் கூறுகொள்வார் யாருமில்லை. திருவள்ளூரில் அச்வசகட ஸஞ்சாலகர்கள் அதிகமாகையாலே அவர்களுடைய பாஷை இவர்க்கு சதகுணமாகப் படிந்திருக்கிறது. (2) விஷயங்களை நிரூபித்து ‘இந்தப் பரமான்ம உமக்குத் தெரியவில்லையே, இதில் சோசநீயராயிருக்கிறீர், இப்படியும் ஒரு மருள் உண்டா?’ என்றிப்படியாக எழுதுகிற வசைமொழிகள் மற்றொருவகை. இவ்வகையான வசைமொழிகள் உயர்ந்த கார்த்தங்களிலுமுண்டு. நம் ஸ்வாமியின் திவ்ய கார்த்தங்களும் அந்த ரீதியிலேயே அமைந்தவையென்பதை ஒரு விஷயத்தில் அடுத்தபடியாக நிரூபிக்கிறேன். அடுத்த ஸௌஜன்ய ஸௌரபத்தை ஸ்வாமியின் கிரந்தமாகவே நினைத்துக் காண்மின்.

ஸ்ரீ :

ஸௌஜன்ய ஸௌரபம்.

கா. லீஷாவிஷா—கீபு தீவடிவிதயோகிதீ உஷாணாயா : |
உஷாநவத்ரி காயாஹாரிகா ஸௌஜன்யஸௌரபம் தஜிதீ ||
ஜமதா ஸாயஸிஹாஸநாடிதெந-ஸாம-ராதூதரெ : |
ஸூவாஸாரொவநஜ்ஜாந விஷயந விவ்ரணாஜ்ஜஹ ||

ஸ்ரீஸ்வாமியின் ஸதுபதேச சிஷ்யத்தில் கண்ட சாஸ்திரீய விஷயங்களுக்கு விடையிறுத்த தக்க ஸிம்ஹங்கள் விரைவில் வெளிவந்து விடையிறுக்கப் போவதாக ஒருவர் தெரிவித்திருந்த படி ஸ்ரீ. உ. வே. டி. டி. தாதாசார்ய ஸ்வாமி ஒரு விஷயத்திற்கு அதிலும் ஏக தேசத்திற்கு பதில் தெரிவித்திருக்கிறார் உத்யாந பத்ரிகையில். உண்மையாக இவரிடத்தில் ஒரு பெருமையுண்டு; அதாவது இதரர்களைப்போல் வீணான வ்யக்தி தூஷணைகளைப் பொழிந்து அருவருப்புக்கு இலக்காவதில்லைவர். தப்போ தவறோ, தாம் நன்றெனக் கண்ட விஷயங்களை ஜுகுப்ஸநீயமான வ்யக்தி தூஷணைகளில்லாமல் எழுதிவைப்பார். இஃது இவரிடத் துள்ள மிகப் பெரிய குணம். இதைப் பலரும் அநுகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி இதற்கு நாம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் மங்களா சாஸனம் செய்கிறோம்.

ஆனால், இவர் தலையிடத்தகாத விஷயங்களில் தலையிட்டுத் தம்முடைய ஞானத்தின் மதிப்பை மிகவும் குறைபடச் செய்து கொள்ளுகிறாரென்பதொன்றுமாதிரம் சோசநீயம். ரகுவம்சம் குமாரஸம்பவம், மேகஸந்தேசம் போன்ற நூல்களில் விமர்சங்

களைச் செய்து போருவது யுத்தம். தமக்கு நிலமல்லாத உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய சர்ச்சைகளில் தலைபிட்டு எதையாவது எழுதுவதனால் விஷயங்களைக் காண்பிக்கும்மதிலும் அதை நிரூபணம் செய்வதிலும் இவருடைய மதிவியர்யாஸம் உலகுக்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதாகிறது. இது இவர்க்கு ஸ்வயங்க்ருதா நர்த்த மென்னத்தகும். இது க்ரமேண நிலைநாட்டப்பெறும்.

ப்ரக்ருத விஷய மென்னவென்றால். வேதாந்த தேசிகன் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவலியையும் த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்தையுமருளிச் செய்தபோது திருவாய்மொழிக்கு அவதரித்திருந்த வியாக்கியானங்களைத் துணை கொள்ளவேண்டி, பிள்ளா னருளிச் செய்த ஆரூபிரப்படி மிகவும் சுருக்கமாகையாலே அதில் விசேஷமாகக் கண் செலுத்துவதைவிட்டு நம்பிள்ளை திருவடிகளான பெரியவாச்சான்பிள்ளை பணித்த வியாக்கியானத்தையே [இருபத்தினாலாயிரப்படியையே] ஆநுபூர்வியாக ஸேவித்து மேற்சொன்ன ரத்நாவலியையும் ஸாரத்தையும் அருளிச் செய்தார் என்று அண்ணாஸ்வாமியால் அநேக பர்யாயம் அத்தாட்சிகளுடன் விசதமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர் யாரும் இதைக் கண்டிக்க நினைக்கவேண்டிய அவசியமேயில்லை. பிற்பட்ட ஆசாரியர் முற்பட்ட ஆசாரியருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியைத் தழுவி யெழுதினாரென்றால் இதற்கு ஏதுக்கு மறுப்பு? உகந்து கைகூப்ப வேண்டிய விஷயமன்றோ இது. தேசிகன் பட்டருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியைத் தழுவி ரஹஸ்யமருளிச் செய்தாரென்றால் இதை மறுக்கவேண்டிய அவசியமுண்டோ? மணவாளமாமுனிகள் தேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை மேற் கோளாகக் காட்டுவ தில்லையோ? அந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யுட்கொண்டு பங்க்திகளெழுதி யிருப்பதுமில்லையோ? அதுபோல தேசிகனும் தம்மில் முற்பட்ட வராய் ஆதரணியருமான பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீ

ஸூக்திகளைத் தழுவியருளிச் செய்தாரென்றால் இதில் என்ன போராட்டம்?

வேதாந்ததேசிகன் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியா னங்களை நன்கு ஸேவித்தவரென்பது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதர்ய ஸாரத் தினால் அபலபிக்கமுடியாதபடி தேறி நிற்கிறது. தாமே தம் உக்தியினால் காட்டியிருக்கிறாரன்றோ. என்கே யென்னில்; அ தி ல் ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில்—“குலந்தரு மென்கிற பாட்டுக்கு வ்யாக்க்யானம் பண்ணின அபியுத்தரும் ‘ஜந்மத்தால் வருத்தத்தால் குறைந்தானெருத்தனுக்கு பகவத் ஸம்பந்த முண் டானால் அவனை இவையுடையானெருத்தன் தாழ நினைக்கக் கூசவேண்டுமபடியாயிற்று பகவத் ப்ரபாவமிருக்கும்படி ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையே யென்னில்; அது ஜாதிரிபந்தம், ச்லாகை குண ரிபந்தம்’ என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்.” என்றுள்ளது. இங்கு அபியுத்த ரென்றது பெரியவாச்சான்பிள்ளையென்று ரஹஸ்யதர்யஸார வ்யாக்க்யாதாக்கள் ஏழுதியுமுள்ளார்கள். அவர்கள் எழுதாமற் போனாலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் அப்படியே தேசிகனால் எடுத்தெழுதப்பட்டிருப்பது மறைக்கப் போகாதே. பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் காணலாமே. [இப்படி பரமதபங்கத்தில் பிள்ளை லோகாசார்ய ருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியும் அநுவதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ப்ரக்ருதத்தில் அது அநபேக்ஷித மென்று விடுக்கப்படுகிறது.]

தேசிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஸேவிக்க வில்லையென்றோ, அவற்றில் கௌவப்ரதிபத்தி யில்லாதவ ரென்றோ ஒருவரும் வாய்திறக்க வொண்ணாதபடி உண்மை விளங்காநிற்க, இதை யறியாமலே பிறர் போராடுவது வீணான தூக்கரஹந்தானே. * ஏதாவது ஸாரயீதி உபொஅஜ்ஜானெ தாஃ லொரிணீரெவஹி லொயரஹ * என்கிற கதையாய் எதையும்

கண்டிக்கவேணுமென்று கிளர்வார் சில அவிவேகிக ளென்றால், அன்னவர்களுடைய திரளிலே நானும் சேருகிறேனென்று டி.டி. தாதாசாரியரும் வந்து புருவது யுத்தமன்றே. இவர் வீணாகவே கண்டனஞ் செய்ய வெழுந்து உத்யாபதரிகையின் (24—8.) அட்டையில் ப்ரதிபோதகம் என்று மகுடமிட்டு விரஸமான மறுப்பை வெளியிட்டுள்ளார்.

திருவாய்மொழியில் (1-8.) *ஒடும்புள்ளேறியென்கிற பதிகமு ள்ளது. ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும் ஒவ்வொரு கல்யாணகுணத் தை ப்ரமேயமாகக் கூறுகின்றார்கள் நம் ஆசாரியர்கள். அந்த ிதியில் இந்த *ஒடும் புள்ளேறிப் பதிகத்திற்கும் ப்ரமேயம் கூறுமி டத்தில் பிள்ளானுடைய ஆரூர்ப்படியில் திவ்யைச்வர்யம் ப்ர மேயமென்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை யினால் ஆர்ஜவகுணம் ப்ரமேயமென்று வெளியிடப்பட்டது. தேசி கன் ரத்நாவலியிலும் ஸாரத்திலும் ஆர்ஜவ குணத்தையே ப்ரமேய மாகவருளிச்செய்தார். பிள்ளான்படியைத்தழுவி தேசிகனருளிச் செய்திருந்தால் திவ்யைச்வர்யத்தையே ப்ரமேயமாக அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படியருளிச் செய்யாமல் பெ ரியவாச்சான்பிள்ளை காட்டியருளின வழியைப் பேணி ஆர்ஜவ குணமே ப்ரமேயமாக அருளிச்செய்திருப்பது அபஸிக்க முடியாமலிருக்கிறதென்று அண்ணாஸ்வாமியின் நிரூபணம். இந்த வகையில் மற்றும் பல இடங்களும் ஸ்வாமி யெடுத்தக் காட்டியிருந்தாலும் ப்ரக்ருதத்தில் இந்த * ஒடும்புள்ளேறியிஷய மொன்று தான் உத்யாப பதரிகாவிமர்சத்தில் நாம் கண்டது.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை அண்ணா ஸ்வாமி யெடுத்துக் காட்டுவது எதற்காகவென்றால், நம்பிள்ளைபெரியவாச்சான் பிள்ளை பூதி ஸூக்திகளில் நவீனர்கள் விப்ரதிபத்தி காட்டுகிறார் களே யொழிய இவர்கள் கொண்டாட நின்ற தேசிகன் விப்ரதி பத்திகாட்டவில்லை. பூதீ-த பரமாதாமே காட்டியிருக்கிறார்;

ஆகவே பூர்வாசாரியர்கள் பேசிற்றே பேசு மேககண்டர்கள். நம்பிள்ளை வழியாக வந்த அர்த்த விசேஷங்களில் தேசிகன் மிகுந்த சுவைகண்டு உள்ளம் பூரித்திருப்பவர். அவற்றில் பரம கௌரவபுத்தியுடையவர். அந்த ரஸிகவித்வத் பாதா விந்தங்களைப் பணிந்து உய்ந்தவர். இது ஒருவராலும் மாறு படுத்த வெண்ணாதது. இதை யிட்டே பகவத்த்யாந ஸோபாநத் தின் நிகமனத்தில் * ரங்காஸ்தானே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாசேஷ சித்தே வித்வத்ஸேவாலிமலமநஸா வேங்கடேசேந * என்று தமக்கு நிரூபகமாகவுமருளிச்செய்து கொண்டார். தேசிகன் காலத்தில் பூதிங்கத்தில் அசேஷசித்தாஞ்ஜகர்களாய்க்கொண்டு வாழ்ந்த ரஸிகவித்வான்கள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை லோகா சார்ப்ப்ரப்ருதிகளேயன்றே. அவர்களைப் பணிந்து தாம் விமல மநஸ்கராகப் பெற்றதையன்றே பணிக்கிறார். அத்தகைய தேசி கன் திருவுள்ளம் புண்படும்படி நவீனர்கள் அஸம்பத்தமாக எதையேனும் பேசியு மெழுதியும் போருவது பிசகு—என்று இந்த ஹிதத்தை வெளி யிடுவதற்காகவே.

இதனை D. T. T.போல்வார் நன்கு தெரிந்து கொண்டிருந் தும் கீழே காட்டின * மாதாஸ்ய ஸாத்வீதி * என்கிற ச்லோக ப்ரக்ரியையிலேயே கண்டிக்கவெழுக்கின்றார். அவர் செய்திருக் கிற ப்ரதிபோதகம் ப்ராமாணிகமுமன்று, உபபந்நமுமன்று. ப்ர க்ருத விஷயத்தில் யார் கண்டனம் செய்ய விரும்பினாலும் அவர் களுக்கு ஒரே வழிதானுள்ளது. அந்தவழி யாதெனில், பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்ததைப்பார்த்து தேசிகன் ரத்நா வளியையும் ஸாரத்தையுமெழுதவில்லை; கிந்து, தேசிகன் * ஒடும் புள்ளேறிக்கு ஆர்ஜவ குணப்ரதிபாதனம் ப்ரமேயமென்று இவ் விரண்டு க்ரந்தங்களிலுமேற்கெனவே அருளிச் செய்திருந்ததைப் பார்த்தே பெரியவாச்சான்பிள்ளை யெழுதியிட்டார்—என்று. இவ் வழியைப்பற்றினால் கண்டனம் மிக எளிதாகமுடிந்துவிடும். மற் றும் பதில் சொல்லவேண்டிய பல விடங்களும்மிங்ஙனே யிருப்ப

தால் அவற்றுக்கும் இந்த வழியே பாங்கான தஞ்சமாகும் வேறு வழியிற்புகுவது ஈஷத்தும் பயனளிக்கா தென்பதைத் திண்ணமாகக் கொள்க. இனி விஷயத்தை விமர்சிப்போம்.

இதைப்பற்றி உத்யாநபத்ரிகையிலெழுதியிருப்பது இரண்டே பாராக்கள். அதில் முதல்பாராவில் தாம் பதில்சொல்லப்புகும் விஷயத்தை அநுவாதரூபேண தெரிவிக்கிறார். இரண்டாம் பாராவில் தம்முடைய ஸமாதானத்தைக் காட்டுகிறார். முதலில் பரோக்தியின் அநுவாதத்தையும் ஒழுங்குபடச் செய்யாமல் அதிலேயே தம்முடைய அபஹாஸ்யமான கண்டன ஸம்ப்ரமத்தையும் காட்டுகிறார். பிள்ளாணுடைய ஆரூயிரப்படியில் *ஒடும் புள்ளேந்தசகத்திற்கு ப்ரதிபாத்யம் வாத்ஸல்ய மென்று அருளிச் செய்தாரே யல்லது திவ்யைச்வர்ய மென்று அருளிச் செய்ய வில்லையென்கிறார் முதலடியிலேயே. அந்தோ! ப்ரதம கபள ஏவ மக்ஷிகாபாத: என்ன வேண்டியதாயிருக்கிறது. அக்ஷராஸ்யாயிருப்பவர் பண்டிதகோஷ்டிகளில் இப்படியும் விப்ரலம்பம் செய்யத்தகுமா? ஆரூயிரப்படி ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, இருபதுபதிப்பு ஏறியிருக்கிறது, எந்தப் பதிப்பை யெடுத்துப் பார்த்தாலும் இவருடைய விப்ரலம்பம் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாக விளக்கிவிடுமே. இந்த தசகத்தின் அவதாரிகையை ஸேவிப்பது; அதிலே வாக்கியமேயொழிய விரிவானதன்று. அந்தவாக்கியம் இது தான்—“இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய திவ்யைச்வர்யம் சொல்லுகிறது.” என்று. உடனே முதற்பாட்டின் வியாக்கியானம் “அதில் முதற்பாட்டில் திருநாட்டிசைவர்யம் சொல்லுகிறது” என்னு மிவ்வளவே.

இப்படியிருக்க, “ஆரூயிரப்படியில் பிள்ளான் இந்த தசகத்திற்கு ப்ரதிபாத்யம் வாத்ஸல்யமென்று அருளிச் செய்தாரே யொழிய திவ்யைச்வர்யமென்று அருளிச் செய்யவில்லை” என்ற ஒரு அபிஜ்ஞர் எழுதினால் இதை என்னென்பது? இந்த தசகத்

தின் முடிவுபாட்டில் சீர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வாத்ஸல்ய மென்று பிள்ளானருளிச் செய்திருக்கையாலே தாம் அதைப் பார்த்துவிட்டு எழுதினதாகவும் அவதாரிகையைப் பார்க்க மறந்து போனதாகவும் இனிச் சொல்லுவர். ஒவ்வொரு தசகத்திற்கும் அவதாரிகை அவதரிப்பதானது தசகத்தின் ப்ரமேயத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவேயன்றி மற்றொன்றுக்காகவன்று. அதைப் பாராமல் சர்ச்சையிலே அந்வயிப்பவருடைய மேதையையும் விமர்ச சக்தியையும் என்னென்பது!

இதுவுமன்றி மற்றொரு ஸாஹஸமும் கேண்மின்; “ஸ்ரீஷேஸரிக: ஸ்ரீகர்ணாகெஸ்வரம் தீரஸ்வரோதீதி வராதெவொவஜீவகீதி ஸ்ரீமஹாபெஷாநாமுணம் வஞவஜா ஸாரெஷஷாகெஷாவிஜவஜா கெஷாவிஜவஜீயஸ்வாவிஜாநெந உபிஷஸவம் உகாவஜனொ விவிதவஜா” என்று மெழுதியிருக்கிறார். இது ஸர்வாத்மநா அஸ்தானே. தேசிகன் பிள்ளானைத் திரஸ்கரித்தாரென்று ஒருவருமெழுதியிருக்கவில்லை. எம்பெருமானைப் போலவே பிள்ளானையும் போற்றக் கடமைப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஒருவரும் பிள்ளானைக் குறைபடப் பேசமாட்டார். தேசிகன், பிள்ளான் வியாக்கியானத்திலே கண் செலுத்தாமல் நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வியாக்கியானத்திலேயே ஆதாம் கொண்டவர் என்பது ஸப்ரமாணமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை மறுக்க சக்தியில்லாமையாலே அதுக்தோபாலம்பங்களால் ப்ரபூணம் செய்கிறார். திரஸ்கரித்தாரென்றே எழுதியிருந்ததற்கும் வைத்துக்கொள்வோம். திருவடி மோக்ஷத்தைத் திரஸ்கரித்ததாக அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் அருளிச்செய்கிறார் “பரமாம்விழுத்திம் அவதூய” என்று. தேசிகனும் பரமார்த்தஸ்துதியில் *அவதீர்ய சதுர்விதம் புமர்த்தம்* ச்லோகத்தினால் தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைத் திரஸ்கரிப்பவர்களே சீரியரென்றும் அப்படி திரஸ்கரித்தவர் ஜடாயுமஹாராஜரென்றும் கூறு

கிறார். பாம்புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைத் திரஸ்கரித்ததாகக் கூறுவது மஹாபசாரமல்லவா என்றால் இவர்தாம் என்ன பதில் சொல்லுவார்? அதேபதில்தான் இவ்விடத்தும் பொருந்தும். இனையபெருமாள் “அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோப வக்ஷயே” என்கிறார். * பித்ருதேவோ பவ * என்கிற சாஸ்திரத்திற்கு இது மிகவும் முரணான வார்த்தையே. ஆனாலும் *நஹி நிந்தா நியாயத்தின்கீழ் இது அவத்யமாகிறதில்லையென்பதைப் பண்டிதர்கள் உணர்வார்கள். தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்திலேயே உறையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையை இவர்தாம் திரஸ்கரிக்கிறார். பிள்ளாணை பூநீகுருகேச்வர: என்று அஸகருத் நிர் தேசிக்குமிவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரே என்றே நிர் தேசிக்கிறார்; அன்றியும் அவரருளிச்செய்த பொருள் அஸங்கதமென்று தேசிகன் நெஞ்சினுள்ளே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகவும் ஆகாசப்பந்தலாக எழுதியுள்ளார். ஒவ்வோராகூடும் இவருடைய மருளையும் விப்ரலம்பத்தையுமே ஊர்ஜிதமாக்கி நிற்கிறதென்பதை விரிவுக்கு அஞ்சாமல் உபபாதிக்கிறோம்.

* ஓடும்புள்ளேறிக்கு ப்ரதிபாத்யம் திவ்யைச்வர்யம் என்று தான் பிள்ளான் பணித்தது; அதுவன்று என்று உத்யானர் எழுதியது ப்ராமமும் ப்ராமகமும்மாமென்று கல்வெட்டாக முடிந்திருக்கிறது. ஆனால், அவதாரிகையில் திவ்யைச்வர்யம் சொல்லுகிறதென்று எழுதியருளின பிள்ளான் முடிவு பாசுரத்தில் வாத்ஸல்யமென்று ஏன் எழுதினாரென்று விசாரம் வரில், இது ப்ரக்ருதவிசாரத்தில் சிறிதும் சேர்ந்ததன்று, தனிப்பட்டவிசாரம். இதில் நாம் தலையிடவேண்டிய அவசியமில்லை. வாத்ஸல்யமென்பது திவ்யைச்வர்யத்தின் ஊடாக விசேஷமெய்யென்றே வேறுவகையாகவோ ஸமாதானம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டிய கடமை இவர்க்குமுள்ளது. பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தை விவரிக்கவே தோன்றிய அவதாரிகையில் திவ்யைச்வர்யஞ் சொல்

லுகிறதாக அருளிச்செய்திருப்பது *ப்ரலயேபி ந லீயதேயாத லால் இவருடைய ப்ரதிபோதநத்தின் உபக்ரமத்தில் “இந்த தசகத்திற்கு ப்ரதிபாத்யம் வாத்ஸல்யமென்று அருளிச்செய்தாரே யொழிய திவ்யைச்வர்யமென்று அருளிச்செய்தவர்” என்றே முதப்பட்டிருப்பது தவறென்று முடிந்து நின்றது.

இங்கு ஒரு விஷயம் முக்கியமாகத் தெரிவிக்கவேண்டியதுண்டு. 1941-ஆம் வருஷத்தில் பதினெண்ணாயிரப்படி முதலிய சில வியாக்கியானங்களோடு தெலுங்கு லிபியில் அச்சிடப்பட்டுள்ள வொரு பகவத் விஷயப் பதிப்பில் மாத்திரம் ஓடும்புள்ளேறியின் ஆரூபியாப்படித் தொடக்கத்தில் “ஸுகருபமான” என்று தொடங்கி “அருளிச் செய்கிறார்” என்கிற வரையில் இவ்வாதவாக்கியம் தவறுதலாக விழுந்திருக்கிறது. அந்த வாக் கியம் மாத்திரமன்று, அந்தபக்கம் முழுவதுமே இடம்மாறிக் கிடக்கிறது. அதை நோக்கி ஒருவரும் மருளவேண்டாமென்று.

* ஓடும்புள்ளேறிக்கு ப்ரதிபாத்யகுணமாகப் பிள்ளானரு ளிச்செய்தது திவ்யைச்வர்யமன்று, வாத்ஸல்யந்தான் என்று இவரிஷ்டப்படியே கொள்வோம். அந்த தசகத்திற்கு ஆர்ஜவ குணத்தை ப்ரமேயமாகப் பிள்ளானருளிச்செய்யவில்லையென் பதும், அந்த தசகத்தில் அவருடைய வியாக்கியானத்தில் ஆர் ஜவமென்கிற பதம் ஓரிடத்திலும் தலைகாட்டியிருக்கவில்லையென் பதும், இதாவியாக்கியானங்களில்தான் அது உள்ளதென்பதும் * வடிகுடாபூஷாத மென்கிற ரீதியில் பிறர் இசைந்துதீர வேண்டியதாயிற்று. ஏவஞ்ச, தேசிகன் பிள்ளானுடைய வியாக்கியானத்தின் வழியே செல்லாமல் நம்பிள்ளை திருவடிக ளின் வியாக்கியானவழியில்தான் சென்றிருக்கிறான் என்கிற அண்ணாஸ்வாமியின் உபபாதனமே ஊர்ஜிதமாயிற்று. இதை மறுக்க முயன்றவருடைய செயல் *விநாயகம் ப்ரகுர்வானோ ரச யாமாஸ வாநாம்* என்ற கதையாகவே முடிந்திட்டது.

இதற்குமேல் உத்யான பத்ரிகை யெழுதியிருப்பதையும் விமர்சிப்போம். “உயாகரஸௌ யஜ்வி ஞ்ஜ-ஹவஸௌக்; தயாவி அரஹஸ்யாப்யஸ்வாஹஸ்ய; கூர-கெழூரொதவன வயுத்; நத-சுநெந்நரா அரெந்நரா-தஜதி சுயஸ்து ஸ்ரீதெபரி கஸ்தா லிஸாயி:” என்றெழுதுகிறது உத்யான பத்ரிகை. இது ஸர்வாத்மநாபி அஸமஞ்ஜஸமான ப்ராஸஞ்ஜநம். மேலேகுறித்த ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யத்தினால் “இந்த *ஓமேப்புள்ளேறி தசகத்திற்கு ஆர்ஜவந்தான் ப்ரமேயமென்று தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றிவிட்டார், அதில் விவாதப்பட நியாயமில்லை; ஆனால் நீர்புரைவண்ணனென்கிற சொல்லுக்குப் பிள்ளானருளிச்செய்த பொருள்தான் யுக்தம், பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த பொருள் யுக்தமன்று என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்” என்கிறார். த-ஷ்யதுந்யாயேன இப்படியே இசைந்துகொள்வோம். நீர்புரைவண்ணனென்கிற சொல்லுக்குமாத்நிரமேயன்று, அந்தப்பாசரம் முழுமைக்குமே பெரியவாச்சான்பிள்ளை பணித்த பொருள் அபத்தமாயிருக்கட்டுமே. அதைப்பற்றி இங்கென்ன? ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாத பேச்சன்றோ இது. இந்த தசகத்திற்குப் பிள்ளான் திருவுள்ளத்தாலே எந்த குணம் ப்ரதிபாத்யம்? பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தாலே எந்த குணம் ப்ரதிபாத்யம்? இவற்றுள் எந்த குணத்தை தேசிகன் ஸ்வக்ரந்தங்கலிலே ஆதரித்தார்? என்றிவ்வளவேதான் இங்கு விசாரபதம். ப்ரதிபாத்யமாகப் பிள்ளான்காட்டின குணத்தையிட்டுப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை காட்டினகுணத்தையே தேசிகன் கைப்பற்றினாரென்று இசைந்து கவிழ்த்தலையிட்டானபின்பு வேறு பேச்சுக்கள் ஏதுக்கு?

வஸ்துதஸ்து, இந்த தசகத்திற்கு திவ்யைச்வர்யத்தை
ப்ரதிபாத்தியமாக அருளிச்செய்த பிள்ளான் நீர்புரை வண்ணன்
என்கிற சந்தையை உயிர் நிலையாகக் கொள்ளாமல் வேறு சில
சந்தைகளை உயிர்நிலையாகக் கொண்டார்; அங்ஙனன்றித்தே

ஆர்ஜவகுணத்தைப் ப்ரதிபாத்யமாகக் கொண்ட பெரியவாச்
சான்பிள்ளை நீர்புரை வண்ணன் என்கிற சந்தையையே
உயிராகக் கொண்டார். இது ஆரூயிரப்படியொன்று தவிர
மற்ற நான்கு வியாக்கியானங்களினாலும் விசதம். இதற்குச்
சேரவே தேசிகனும் ருஜுதாம் நீரவாரணை ஐகாத என்று பரம
சோபநமாகப் பணித்தார். தேவதேவே என்றாவது லோகநாதே
என்றாவது தேசிகன் ச்லோகமிடவில்லையே பென்கிரூர்
உத்யாநர். அந்தோ! தம்முடைய வாதத்திற்கு இன்னது அநு
கூலம், இன்னது ப்ரதிசூலம் என்பதைக் கூட அறியவில்லாமல்
கேட்பாரில்லையென்றெண்ணிக் கைபோனபடியெழுதுகிறாரே.
பிள்ளான்படியைத் தழுவி திவ்யைச்வர்யத்தைப் ப்ரதிபாத்ய
மாக தேசிகன் கொண்டாலல்லவோ தேவதேவே ஐகாத என்
பர். தாம் கொண்ட ஆர்ஜவத்திற்குச் சேர நீரவாரணை என்று
தான் சொல்லவேண்டும்; அப்படியே தான் சொல்லிவைத்தார்.
*நீர்புரைவண்ணன் எனப்படுதையே பெரியவாச்சான் பிள்ளை உயி
ராகக் கொண்டதனால் அதையே தழுவி "நீரவாரணை" என்றார்.
ஆக, உத்யாந பத்ரிகையிலுள்ள ஒவ்வோராசூரமும் அளம்பத்த
மென்று முடிந்தது.

இங்கு முக்கியமாக விஷயம் கேண்மின். வண்ணம் என்பதற்கு நிறம் என்றும் தன்மையென்றும் இரண்டு பொருள்களுண்டு. இச்சொல் திவ்யப்ரபந்தங்களில் பன்முறை யும் வரும். இதற்கு மேற்சொன்ன இரண்டு பொருள்களையும் உபபாதித்து விபாக்கியானம் செய்திருப்பதுண்டு. நீர்புரை வண்ணமென்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் பிள்ளானுட்பட ஸகலா சார்யர்களும் தன்மைப் பொருளைக் கொண்டு, நீரின் தன்மை போன்ற தன்மையையுடையன எனப்பெருமான் என்று விவ ரித்தார்கள். [வண்ண மென்கிற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு மூல மான வர்ண மென்கிற வட சொல்லுக்கும் இவ்விருபொருள் களுமுண்டு. * வர்ணே த்விஜாதி சுக்லாதி யசோ குண கதாஸு-

மனத்தைக் கனவிலுமறியாதார்க்கு ஸதாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி களின் சீரிய பொருள் எங்ஙனே ரவிக்கும்.

அப்பொருளை இங்கு விவரிக்கிறோம் காண்மின். “நீர் புரைவண்ணன்சீர்” என்பதற்கு நஞ்சியருரைத்தருளின பொருள்—“உபாயஜ்ஞர்க்கு கிளைத்த விடத்திலே கொடு போகலான நீரின் தன்மையையுடையவனுடைய குணத்தை” என்று. வாதிகேஸரிஜ்யருளிச் செய்த பொருள்—“ஒருக்கின விடத்திலே சென்று பாயும்நீரின் செவ்வையோலையிருக்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை” என்று. ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வியனாகையே ஆர்ஜவகுணமென்றும் இது நீரின் தன்மையோடொத்த தன்மையென்றும் இருபத்திலாலாயிரத்திலும் ஈட்டிலுமருளிச் செய்யப்படுகிறது.

உலகில் அசேதநபதார்த்தங்கள் யாவும் சேதநர்களின் இஷ்டப்படியே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளத் தக்கவை யென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனாலும் தண்ணீரினிடத்தே ஒரு நெடுவாசியுண்டு; அதை எங்கும் பாத் தமாகக் காண்கிறோம். காண்மின்; மாஞ்சோலை பூஞ்சோலைகள் ஓரிடத்தே யுள்ளன. அங்கு நீர்வசதி சிறிதுமில்லை. அவற்றுக்கோ நீர் வேண்டியிருக்கிறது. நீர் நெடுந்தாத்திலுள்ளது. இந்தச் சோலைகளை அவ்விடத்திற்குக் கொண்டு போகப் பார்த்தாலோ சோலை வாமாட்டேனென்கிறது. நாம் வலியக் கொண்டு போகப் பார்த்தாலோ, சோலை என்னொருமென்பது சொல்ல வேண்டுமோ? ‘சோலைகிடக்கிறபடியே கிடக்கட்டும், தண்ணீர் நம் இஷ்டப்படி வாக்கூடியதாதலால் அதனை இங்கே பாய்ச்சுவோம்’ என்றெண்ணி நீரை யதேஷ்ட விநியோகம் கொள்ளுகிறுன்சோலையுடையான். சோலையானது பள்ள நிலத்திலிருந்தால் நீர் தானே சென்று பாயும்படி எளியதோரு

பாயம் செய்யப்படுகிறது. சோலை மேட்டு நிலத்திலிருந்தால் கனத்த உபாயத்தாலே பாய்ச்சப்படுகிறது. உபாயஜ்ஞனுக்கு நீர் வசப்படுமாபோலே சோலைவசப்படமாட்டேனென்கிறது.

இவ்விஷயத்தில் உத்யான பத்ரிகையின் ஆசேஷம் என்ன வென்றால், திருவாய்மொழி மூலத்தில் நீரின் உவமையுள்ளதே யன்றி நீரைக் கொண்டுபோகும் மனிதனுடைய உவமையிலை; பரச்சந்தாநுவர்த்தித்வமாகிற ஆர்ஜவம் நீரெனது புருஷனுக்குச் சொல்லலாமே யொழிய நீருக்குச் சொல்லமுடியாதே—என்ப தாம். இங்கே விவேகிகள் ஊன்றி நோக்கவேண்டும். அசேதநவஸ்துக்களுக்குச் சொல்லும் அதிசயங்கள் சேதநபுருஷ விசேஷாயிஷாநமின்றிக்கே ஸம்பாவிதமாகாது. தானாகவே பள்ளத்தில் பாயக்கூடிய தண்ணீரையும் ஒருவன் மடை கட்டி விட்டானாகில்—அனைகட்டித்தடுத்தானாகில் தடைபட்டு நிற்க வேண்டியதுதானே. ஸ்ரவந்தீ, நிம்கா என்னும் பெயர்கள் போகவேண்டியதுதானே. பரச்சந்தாநுவர்த்தித்வமென்பதில் பரசப்தார்த்தம் சேதநனையன்றோ. சேதநன் எப்படி விநியோகம் கொண்டாலும் அப்படியெல்லாம் இணங்கியிருந்து உபகரிப்பதுதானே பரச்சந்தாநுவர்த்தித்வமாவது. இத்தன்மை மற்றுமுள்ள அசேதநபதார்த்தங்களுக்கு மொவ்வாதோ வென்று சிலர் ஸஹஸா கேட்டுவிடக்கூடும். ஒருகாலும் ஒவ்வாது. இஷ்டப்படி விநியோகப்படுகை மாத்திரம் போராது; அது பரோபகாரபர்யவஸாயியா யன்றோ இருக்கவேண்டும். ஒரு சோலையை நம் இஷ்டப்படி பெயர்க்கலாம், ஒடிக்கலாம், வெட்டலாம்; பின்னை எதுவும் செய்யலாம். இதுகொண்டு லோகோபகாரமென்கொல்? நீரின் தன்மையோ வென்னில்; இன்னமும் விவரிக்கவேணுமோ? * அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள * என்றும், * நன்மைப்புனல்பண்ணி * என்றும் சொல்லுகிற படியே முந்துமுன்னம் படைக்கப்பட்ட நீரைக்காட்டிலும்

பாருமுண்டு" என்று ஈட்டில் கேசித்பக்ஷமாக அவஜ்ஞைத் தோற்ற எழுதியிருப்பது அபசாரம் என்று பிறர் கூறுவது மிக மருள். என்பாருமுண்டு என்பதனால் அவஜ்ஞை சிறிதும் தோற்றாது. தத்வ முக்தாகலாபத்தில் "இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹம்" என்கிறார் ஸ்வாமி. இங்கு கேசித் என்னப் பட்டவர்கள் அவஜ்ஞை லக்ஷ்யபூதர்களல்ல என்பதை ஸர்வார்த்த ஸித்தியைக்கொண்டே யறியலாம். "என்பாருமுண்டு" என்பதும் "பூர்வர்கள் கிர்வாஹம்" என்பதும் பர்யாயம். பிள்ளானிடத்தில் ஸகல ஆசார்யர்களும் பாமபக்தி பூண்டவர்களே யல்லது சிறிதும் சிபாதிபத்தி கொண்டவர்களல்லர்; கொள்ளக் காரணமுமில்லை. ஈட்டில் பலவிடங்களில் பிள்ளானுடைய ப்ரசம்ஸை செவ்வனே காண்கிறது. இரண்டிடங்களை பெடுத்துக் காட்டுகிறேன். *ஆடியாடி வியாக்கியானத்தில் "கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி சோகஜம்" என்கிற ப்ரீ ராமாயணச் ஸ்லோகத்திற்கு பட்டாருளிச்செய்யும் படியை முன்னம் காட்டி, உடனே பிள்ளான் பணிக்கும்படி காட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு அரும்பதவுரையில் "பட்டர் கிர்வாஹத்தைப்பற்றவும் பிள்ளான் கிர்வாஹமே உத்தாரார்த்தத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது" என்று நம்பிள்ளை திருவுள்ளமாக சிவரிக்கப்பட்டிரா நின்றது. (5-5-7. ஈட்டில்) நஞ்சியர் பிள்ளானைக்கேட்டு ஒரு சாஸ்தார்த்தம் தெளிந்துகொண்டதாகவுள்ளது. விரிப்பிற் பெருகும். இனி இவ்விஷயத்தை ஸங்க்ஷித்து உபஸம்ஹரிப்போம். *ஒடும் புள்ளேறி பதிகத்திற்கும்*பொருமாநீள்படை பதிகத்திற்கும், *அனைவதாவணைபதிகத்திற்கும்....பிள்ளான் காட்டின ப்ரமேயமொன்று இருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வாமி தேசிகன் நம்பிள்ளை திருவடிகள் காட்டியருளின ப்ரமேயத்தையே நிதியாகக்கொண்டு க்ரந்தமிட்டார் என்றும், ஆகவே இப்படி தேசிகன் தாம் உச்சியில் வைத்து மெச்சின வியாக்கியானங்களில் தோஷங் கண்டதாகவும் அதைக் களைவதற்காக எழுபத

தோயிரப்படி யொன்று ஸாதித்திருந்ததாகவும் சிலர் எழுதினது மிகத்தவறென்று நிரூபித்த விஷயம் அசைக்க முடியாததென்று அறுதியிட்டாயிற்று. "தேசிகன் குணபக்ஷபாதிபாகையாலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரீ ஸூக்திகளில் ஈடுபட்டாரென்பதும் பொருத்தமே" என்று திருப்பாப்புலியூர் T. E. சடகோபாசாரியர் எழுதியிருப்பது ஆர்ஜவமுள்ள வார்த்தை. இவ்வளவோடு நிறுத்த வேண்டியதே. —என்பது.

உபஸம்ஹாரம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரீஸூக்திகளில் நம்தேசிகனுக்குள்ள ப்ரதிபத்தி வாசாமபூமியாதலால் அவருடைய திருவுள்ளம் புண்படும்படியாக அமைப்பத்தோக்கி ஜாலங்களை இனியும் பாப்பவேண்டாவென்று ஹிதமுரைத்து நிற்கிறோம். ப்ரீராமாயணபுத்தகாண்டம் 95ஆம் ஸர்க்கத்தில் "யஜ்-ஜய-ஜலஹிதம் வாக்யம் ஸவெ-ஜலா-ரக்ஷலா-ஹிதம் ய-தம் விவீக்ஷணெநாதம் ஸோஹா-தவஜ நரொ-தெ" என்று ராக்ஷஸிகள் வானம் பிளக்கக் கூக்குரலிட்டது ராவணன் காதில் நன்றாக விழுந்ததென்பதை வால்மீகி அடுத்த ஸர்க்கத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் "ராவண! கருணம் சப்தம் சுத்ராவ பரிதேவிதம்" என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறார். அந்தோ! பயன்படவில்லையே. "ஸீல"ம் வடிக லெவெநூதி திய-தெதி ஸோஜயா" என்கிற வார்த்தை தானே முடியுமளவும் வாளாக்கர் கோமானது வாயில்வந்தது. திய-தான-லெவெநூதி திரகாரம் வ:.....

ப்ரீ மடஸௌபாக்ய மஹா க்ரந்தத்தின் உள்ளீடான
ஸௌஜந்யஸௌரபத்தில் முதல் பரிச்சேதம்
முற்றிற்று.

ஸதுத்தாபராமர்சத்தின் கடைசி பக்கத்தில் எழுதியிருக்கிறது—“ஸ்ரீதேசிக ஸம்பந்தாயஸ்தர்கள் விஷயம் தெரிந்துக் கொள்வதற்காக எங்கள் பத்திரிகையில் விஷயங்கள் எழுதினால் ‘அது ஸரியில்லை, இதுதப்பு, கமா இல்லை, கொடேஷன் இல்லை’ என்றெல்லாம் எழுதி எதற்காக ஆடம்பரமும் வயிற்றெரிச்சலும் படுகிறார், வேண்டுமானால் பெரியதொரு ஸதஸ் கூட்டட்டும், தகுந்த மத்யஸ்தர்களை வைக்கட்டும், விஷயங்கள் சொல்லித் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொள்ளட்டுமே” இத்யாதி.

இது யாரை மயக்கும் வார்த்தை? கமா இல்லை கொடேஷன் இல்லை என்பதுபோன்ற தூஷணங்கள் இவர்களிடத்தேயுள்ளது. ஸ்வாமியின் சிஷ்யா ஸமீக்ஷா ஸதுத்தாங்களில் உள்ளதத்தனையும் சாஸ்தார்த்த சாமரி. அவற்றுக்கு பதில் தெரிவிக்க மதுராந்தகம் வீராகவாசாரிய ஸ்வாமியும் திருவாங்கம் திருமலைதாதாசாரிய ஸ்வாமியுமாகிய இரண்டு வித்வான்கள் எழுந்து எழுதி யிருக்கிறார்கள். அதன்மேல் இப்புத்தகத்தில் விரிவான பதில் வெளிவந்திருக்கிறது. இதன்மேல் அவர்கள் எழுதட்டும். ஸ்ரீரங்கம்ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கும் மடவித்வத் விபூஷணம் இதே கூணத்தில் நாம் ஸேவிக்க நேர்ந்தது. அதற்கும் பதில் வெளிவரட்டும்.

ஒட்டுமார் தோப்பு காவல் காக்க இருகால் முடவனை வஸ்த்ராலங்காரங்கள் செய்து கையிலே தடியைக் கொடுத்து உட்கா வைப்பதுண்டு. அதற்கு அஞ்சி போடுகிறவர்களு முண்டு. அப்படி அஞ்சுவார் இங்கு யாருமில்லை பெண்பதை உலகமறியும். எந்த விதத்திலும் ஸபை கூட்டவேண்டிய கடிமை இவர்களுடையதே. தகுந்த ஸம்விதானங்கள் செய்து தெரிக்கட்டும். பின்வாங்குவாரில்லை.

திருவ்வதார வர்ஷ விசாரம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி தமது வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையின் சார்பாக 1919 ஆம் வருஷத்தில் கார்த்திகை மாதச் சித்திரையில் நித்ய திருவிதி பாராயண ப்ரதக்ஷிண கைங்கரிய மேற்பாடு செய்து நடத்திவருமதில் (26—11—51 ஆகிய) இன்று முப்பத்திரண்டாம் வருஷ பூர்த்தியாயிற்று. இற்றைக்கு ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்பு இருபத்தைந்தாம் வருஷ பூர்த்திக் காகப் பாடசாலையில் ரஜித மஹோத்ஸவமென்று மூன்று நாள் ஸ்வாமி. அந்த ஸதஸ்ஸுக்கு ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் இவ்வகாடு ரங்காசார்ய ஸ்வாமி, அய்யா கிருஷ்ணதாதாசார்ய ஸ்வாமி இருவரும் உபாக்காஸநாதிபதிகளாக விருந்து நடத்திவைத்தார்கள். அப்போது அந்த ஸ்வாமிகளுக்கு ஆனந்தத்தனுவம் விரிக்கவும் மற்றும் பணிவிடைகள் செய்யவும் இந்த விதாஷகரும் வந்து கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் தானும் எழுந்து ஏதோ சொல்ல வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு ஸ்ரீ. உ. வே. சித்ராபருவம் ஸ்வாமியிடத்தில் பிரார்த்தித்துச் சில ச்லோகங்கள் எழுதி வாங்கிக் கொண்டு அந்த ஸபையில் அவற்றை வாசித்துப் பொருள் விவரித்தார். அதில் முதல் ச்லோகமிது—

“கராவமும்ஸாபகொ யராதறெ விவஸிதாம்
கராலியா நவ தரெ யராஜ-வாமதொஹி ய: |
கராபு ஸ்ரஷ்ஷஸிபு ஸஸாஸுஜாஸி தாவநிம்
கராபு தொணாரம்ஸ-ஹிஷெஸிகம் நஸாதி தஸு ||” என்று.

இதற்கு அவர் பேசின பொருள்—

ஸ்வாமி இப்பூமண்டலத்திலுள்ள ஸகல பண்டிதர்களுக்
கும் கராவலம்பம் (கைப்பிடி) கொடுப்பதற்காகவே கையென்
னும் பொருளையுடைத்தான கர வருஷத்தில் திருவவதரித்துத் தம்
கராகரத்தினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த திவ்ய கார்த்தங்கள் பல
வற்றாலும் இப்பூமண்டலத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருள்கிறார்;
அப்படிப்பட்ட இந்த அண்ணா ஸ்வாமியை என்னுடைய கராகரத்
தினால் தொழுகிறேன். என்று.

“எனக்கு ச்லோகமியற்றத் தெரியாவிட்டாலன்றோ பிறரிடம் நான் எழுதி வாங்கிக் கொள்ளவேணும்; நானே எழுதின ச்லோகங்களே பொழியப் பிறரிடம் எழுதி வாங்கி வாசித்ததாகச் சொல்வது தவறு” என்பர். அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். இவர் அப்போது ச்லோகங்கள் வாசித்து ஸ்வாமி திருவடிகளொழிய இவவுலகத்தார்க்கு வேறு தஞ்சமில்லையென்றும் இப்படி ஸத்யம் பண்ணுவேன் குடப்பார்ப்பில் கையிடுவேன் என்றும் இவர் பேசினவை இப்போது இவரால் அபலபிக்கப்பட்டாலும் உண்மையை யுரைக்க ஸ்ரீ இளங்காடு ஸ்வாமி போல்வார் பலர் நாளைக்கும் விளங்குகின்றார்கள். அந்த செய்திகளெல்லாம் பத்ரிகைகளில் அச்சேறியிருக்கின்றன.—இதற்குப்பிரதியாக இனியிவர் பலவும் பொய்யாகச் சொல்லப்படுபடுவர். அதில் கவலையில்லை. காலில் என்றால் தலையில் என்ன வேண்டுவது ஸஹஜமேயன்றோ. ஏதோ ப்ராத்திற்கு ஆசைப்பட்டு “கராலியா நவ தரோ யராஜ—வாமதொஹிய” என்று தான் பேசிவிட்டபடியால் இப்போது தன்வாயழிதலில் “கா வருஷத்தில்தான் ஸ்வாமியவதரித்தார்; அதில் தான் இனி மஹோத்ஸவம் கொண்டாடவேண்டும்” என்று எழுதினார். இதனால் யாருக்கு என்ன நஷ்டம்? விக்ருதி வருஷத்திலாவதரித்ததாகத் தவறுதலாய் அநுஸந்திக்கிற ‘சிஷ்யர்களுக்கு மோகமும் கிடைக்கவேண்டாம்; உள்ளபடியனுஸந்திக்கிற

இவர்க்கே மோஷும் கிடைக்கட்டுமே. உலகுக்கெல்லாம் ஒருயி
ரான ஸ்வாமி தேசிகனுடைய அவதார வருஷத்தைப் புரட்டிக்
கோண்டு லோககேஷாபம் செய்கிறார்களிவர்கள் என்றதற்கு
வர்ஷசதமானாலும் வாய்திறக்கமுடியுமோ? அதற்கிவர் என்ன
பதில் எழுதுகிறாரென்றால், இதில் தேசிகனுக்குக் கலக்கமில்லை,
எங்களுக்குத் தான் கலக்கம் என்று இந்த பதிலைத்தான் எழுது
கிறார். இது ஸத்யமானதே. நம் ஸ்வாமியின் நிருபணமும் இது
தானே. 'காந்தங்களையருளிச் செய்த தேசிகன் முதலானார்
நன்கு தெளிந்தேயருளிச் செய்தார்கள்; நவீனர்களான இவர்
களே மிகக் கலங்கி அபார்த்தம் செய்கிறார்கள்" என்பதுதானே
ஸ்வாமியினுடைய நிருபணஸ்வம். அதுதானே இவராலும்
ஊர்ஜிதமாக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்தி மஹிமை.

“செய்ய தமிழ்மலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத
மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்ற தேசிகன் ஸம்ஸ்கிருத
வேதாந்தங்கள் கலக்கமான பொருள்களைத் தெரிவிப்பனவாக
வும் திவ்யப்ரபந்தமாகிய தமிழ்மறையே தெளிந்த பொருள்
களைத் தருவனவாகவும் பிறாசைக்கமுடியாதபடி ஸ்தாபித்திருக்
கிறார். ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்த நிர்வாஹ நையுண்ய விசேஷத்தி
னாலேயே வேதாந்தாசார்யரென்று விருதுபெற்ற தேசிகன்
அந்த ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தத்தைத் தெளியாத மறைநிலம் என்று
ராகில் இதற்கொரு ஸம்பாவிதமான கருத்து இருந்து தீர்வேண்
டும். அது என்னவென்றால், ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தங்கள் ஒரு
பக்கத்திலே “ஹிரண்யமஹ-ஹ்ருவத-தாபெ-ஹ-ஹதஸ்த் ஜாத்
வதிரொகசூலீக” என்று நான்முகனையே தெய்வமாகச்சொல்
லுவதும், மற்றொரு பக்கத்திலே “நஸந்நாஸந்நிவணவகெவ

ஹி: * வனகணவர-ஹி: நவி தீயாயதஸ்ஸ * என்று சிவனுக்குப் பாத்வம் சொல்லுவதும். வேறொருபக்கத்தில் * நகிரிஜ-ஹி: தூ: * என்று இத்திரனுக்கு ஏற்றம் சொல்லுவதும், இன்னொரு பக்கத்தில் * வனகொஹ-ஹி: நாராயணசூலீ: * என்று நாராயணனுக்கு ஏற்றம் சொல்லுவதமாய் இப்படி கலந்த கட்டியாகப் பேசி, ஸமவ்யயத்தில் மஹந்தான ச்ரமத்தைபயனிக்கின்றது; அப்படியன்றிக்கே ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் ச்ரமப்படுத்தாமலே மிகத் தெளிந்த பொருளைத் தருகின்றன—என்பதே தேசிகனது திருவுள்ளமாகும். ஏவஞ்ச திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு அர்த்த சிஷ்கர்ஷம் செய்வதே சிறந்ததென்று தேசிகனுடைய ஸித்தாந்தமாயிற்று. * என்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய் பால்வளர்த்த இதத்தாய் இராமாஜ-ன் * என்னப்பட்ட எம் பெருமானார் தொடங்கி ஆழ்வான்பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை முதலான ஆசார்யஸார்வபௌமர்கள் இவ்வழியில் சென்றபடியினாலேயே ஸ்வாமி தேசிகன் இப்படியருளிச் செய்யலாயிற்று. அப்படி நற்றெளிவைப் பிறப்பிக்குமவையான திவ்யப்ரபந்தங்களின் விபாக்கியானங்களிலே [நம்பிள்ளை வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளிலே] பாமாதா சாலியான தேசிகன் பணித்த பணிதிகளின் மெய்ப்பொருள் களை திவ்யப்பிரபந்த விரகர்கள் அறியமுடியுமேயல்லது திவ்யப்ரபந்தங்களில் த்வேஷமோ ஓளதாஸீந்யமோ வஹித்திருக்கிற நவீனர்கள் சிறிதும் அறியவில்லாரென்பது உண்மையான தேசிகபக்தர்கள் இசையத்தக்கது.

ஈட்டிலுள்ள அர்த்தங்களே ஸ்ரீவசநபூஷணதிகளில் திகழ்வன. அந்த ஸ்ரீவசநபூஷணதிகளையநுஸரித்தே தேசிகன் அர்த்த சிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார். ஆக இப்படி ஸ்ரீவசநபூஷணதிகள் தேசிகனுக்கும் அவதம்ஸரீபங்களாயிருந்தன வென்பது பற்றியே புருஷகாமீமாம்ஸைபணித்த அஹோபிலம் ஜ்யா

“அதிகம்பீரஸந்தர்ப்பம் ஸ்ரீமத்வசநபூஷணம்” என்று பணித்தார். இது நவீனர்களுக்கு மறுக்கமுடியாமலிருக்கிறது. இருந்தும் ஸ்ரீவசநபூஷணதிகளை ஸ்பஷ்டமாக துஷித்துக்கொண்டு நான்கள் மடஸம்பிரதாயஸ்தர்களு என்று மார்பு தட்டுகிறார்கள். ஈடுபணித்தவர் உத்தேச்யராம், அவருடைய திருக்குமாரான பிள்ளை லோகாசார்யர் அநுத்தேச்யராம். அப்படியேயிருக்கட்டும். ஈடாகிற கடலிலுள்ள மஹார்த்தங்களில் ஏகதேசமே ஸ்ரீவசநபூஷணதிகளிலுள்ளது. இந்த நவீனர்களுக்கு தேசிகஸூக்திகளோடொக்க ஈடும் விரோதியென்கிற ஸித்தாந்தத்தை நன்கு நினை நாட்டுவோம். தயாஹி.

வி துஷகர து பதில்களின் விமர்சம்.

ஸதுபதேச சிஷ்யையில் ஸ்வாமி 12 சாஸ்த்ரீய விஷயங்கள் காட்டி நவீனர்கள் பதில் சொல்லவேண்டுமென்று தெரிவித்திருக்கிறார். இங்கு உண்மை என்னவென்றால், நம்பிள்ளை திருவடிகளின் ஸ்ரீஸூக்திவழியையே பெரும்பாலும் பின்பற்றி ஸ்வாமி தேசிகன் பணித்திருக்கிற திவ்யக்கிரந்தங்களை மடத்தார்கள் உண்மையாக ஆதரிக்கின்றவர்களாயிருந்தால் இங்கு எழுத வேண்டியபதில் ஒன்றே; (அதாவது) “ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலிருந்தும் ஈட்டிலிருந்தும் தேசிகஸூக்திகளிலிருந்தும் அண்ணாஸ்வாமி காட்டியுள்ள ப்ரமாணங்களும் அவற்றின் பொருள்களும் எங்களுக்கு உடன்பாடே; அவற்றில் எங்களுக்கு விப்ரதிபத்தியிருப்பதுபோல ப்ரமித்து எழுதியிருப்பது தவறு” என்று இந்த ஒரே வார்த்தைதான் பதிலாக எழுதியிருக்கவேண்டும். அதைவிட்டு விதுஷகர் “முதல் கேள்விக்கு பதில், இரண்டாவது கேள்விக்கு பதில், மூன்றாவது கேள்விக்கு பதில்” என்றிப்படி சாஸ்த்ரீயமாக ஏதோ பதில் சொல்லுவார்பேரல் பாமாப்ராமகமாக மகுட

மிட்டு வசவுமாலைகளையே தொங்கவிடுகிறார். அதாவது, “எழுதினால் இவருக்குப்பிரியாது, தலைசுற்றலாயிருக்கும்” “ஈட்டின் ஈஸமறியாதார் கேள்வியிது.” “எதற்காக இவர் நம்பிள்ளையிடத்தில் அபசாரப்படுகிறார்? வேண்டாம் வேண்டாம் பாபம்! பாபமே பாபம், யார் பண்ணின பாபமோ தெரியவில்லை. ஸகபகூட்டும்போது மயக்கம் தீர விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவார்கள். பிறகு பாக்கப் பேசக்கடவேரம். இவர் இப்படித் திண்டாடுவதை வித்வான்கள் நன்கு கவனிக்கவும்.....” என்றிப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களால் தான் பதில்களைப் பூரிக்கிறார். இவை வசவுகளோ? அல்லது விஷயங்களோ? மத்யஸ்தர்களே தெரிந்து கொள்வது. இப்படி நந்தாபரிஹாஸங்கள் தவிர வேறு விஷயமே அறியாதவந்த விதுஷகர் “முதல் விஷயத்திற்குப்பதில், இரண்டாவது விஷயத்திற்குப்பதில்” என்றிப்படி தலைக்கட்டுகட்டுவதை மாத்திரம் கண்டு “ஒன்றுவிடாமல் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் எழுதியிருக்கிறாரே” என்று தன்னைக் கொண்டாடி விடுவார்களென்று நினைக்கிறார் போலும்.

வசவுகளினிடையே விஷயங்களும் சிலவுண்டு. அவற்றையும் விமர்சிப்போம். முதல் கேள்விக்கு பதில் என்று தொடங்கி “வேதாந்த தேசிகன் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை யொட்டிச் சொன்னதல்ல; அதில் கல்பித்துக்கொண்டு என்றிருக்கிறபடியால் அது ப்ரமாணமல்ல. காரணமில்லாமல் எவ்விதமான பலத்தையும் பகவான் கொடான் என்கிற அநந்யதாஸித்த ப்ரமாணங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றியே பாமபத ஸோபானத்தில் தேசிகன் ஸாதித்தது.” என்று இவ்வளவே எழுதியிருக்கிறார். எம்பெருமானுடைய திருவருள் எல்லார்க்கும் கிடைப்பதில்லை; *நானொரு புருஷகாரோண சசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சைய வாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்று அவன்தானே சொல்லியிருக்கிறபடி அவன் தானாகவே ஏதேனுமொரு வ்யக்தி

விசேஷத்தினிடத்தில் அருள்புரிகிறான். அது நிர்ஹேதுகமே யொழிய ஸஹேதுகமன்று என்று ஸகலாசார்பர்களும் ஒரு மிடறாக அருளிச் செய்கிறார்கள். ஈட்டு ஸ்ரீ ஸூக்தியை ஸர்வதா ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுவதாய்ச் சொல்லுகிறவிவர்கள், மேலேகாண்க. திருவாய்மொழி (8-7-8) *அறியேன் மற்றருள் என்னையாளும் பிரானார் வெறிதேயருள் செய்வார்* என்ற விடத்து ஈட்டு ஸ்ரீ ஸூக்திகள் இவை—

“[வெறிதேயருள் செய்வார்] நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவார். ஆருக்கென்னில்; [செய்வார்கட்கு] *யமேவைஷ வ்ருணுதே* என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாமொன்று செய்வார்க்கென்னில், அப்போது வெறிதேயென்னக் கூடாதிறே. ஆஹும் ஒரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், [உகந்து] உகப்பாயிற்று ஹேது. இவன் தேசநானவாசிக்கு சைதந்ய ப்ரபுத்தமான ஸ்வபாவமாகக் கொள்ளுமித்தனையல்லது பேற்றுக்கு ஸாதனமாகச் சொல்ல வொண்ணாதிறே. நிர்ஹேதுகமாக வருள இப்படி எங்கே கண்டொன்ன; புறம்பு தேடிப் போகவேணுமோ? [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்.].....”

இவையாயிற்று ஈட்டு ஸ்ரீ ஸூக்திகள். திருவாரூர்ப்படியிலும் “ஒரு ஹேதுவின்மீதே வெறிதே செய்தருளினைன்கிறார்” என்று தானுள்ளது. ஸஹேதுகத்வவாதிகளான வீனர்கள் இதையெல்லாம் கண்டிக்கவும் அதிவாதமென்னவும் வேண்டும். இவர்களது மனத்தால் அதிவாதமல்லாத ஸ்ரீ ஸூக்தி ஒரு க்ரந்தத்திலும் ஓரிடத்திலும் கிடைக்கமாட்டாது.

இவ்விஷயத்தை ஆர அமர விமர்சிக்கவேண்டிய அவசியமுண்டு. இவ்விஷயத்தில் பலருடைய மனம் தளும்பியேயிருக்கும். நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான் அருள் செய்கிறானென்

முன் ஸர்வமுக்தி ப்ராஸங்கமோ, வைஷம்ய தேரஷ ப்ராஸங்கமோ
வாராதோ? தத்பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ஹேதுவை இசைந்து
தானே தீரவேண்டும். மேலும் ஆழ்வார் எம்பெருமானருளை
நிர்ஹேதுகமாகப் பெற்றுவிட்டாரென்றும் சொல்வதற்கில்லை.
*ஆடியாடி அகங்கரைந்து இசை பாடிப்பாடி கண்ணீர் மல்கி,
எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்காவென்று வாடி வாடினதாகச்
சொல்லியிருக்கிறார். அதை ஹேது கோடியில் சேர்க்கக்
கூடாதோ? என்று பலவாறு எண்ணிக் கலங்குவார்கள் பலர்.
கீழே விரிவாக வெளியிட்டிருக்கிற ப்ராபத்த்யுபாயத்வ சோதனத்
தில் இக்கலக்கங்கள் எளிதாகத்தீரும். இங்கும் சில சொல்லு
வோம். இதைப்பற்றி விரைவில் தனிப்புத்தகமும் வரும்.

பிள்ளை லோகாசார்யரும் தேசிகனும்—சில வ்யாஜங்களை
யிட்டு அருள்செய்வதாகவே கூறுகிறபடியால் ஸர்வமுக்தி ப்ரா
ஸங்க ப்ரிஹாரமாகும். இத்தலையிலுண்டாகிற அழகைகளை
ஸாதனமென்னப் போகாதாக்கையாலே *ஆடியாடி யித்யாதி
களைக் காட்டுவது பொருந்தாது. ஏதோ வ்யாஜமென்று ஒன்று
இங்குச் சொல்லப்படுகிறதே, அதைத்தான் ஹேதுவென்று
இசைந்தாலோவென்னில்; “அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ராஸங்க
வாரகத்வம் வ்யாஜத்வம்” என்று வ்யாஜலக்ஷணம் சிஷ்டிக்கப்
படுகையாலே அது சொல்லவொண்ணாது. விதுஷகர் எழுது
கையில், பிள்ளை லோகாசார்யர் “சில ஸுக்ருத விசேஷங்களைக்
கல்பித்துக் கொண்டு” என்று எழுதிவிட்டாரென்றும் அதுதவ
றென்று தேசிகன் திருவுள்ளமென்றும் எழுதுகிறார். இது
வீணை மருள். எம்பெருமான் நம்மிடத்திலே சில ஸுக்ருத
விசேஷங்களைக் கல்பித்துக்கொண்டு அருள் செய்வதாகவே
இரண்டு ஆசாரியர்களும் ஏகீதிபாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்
கிறார்கள். “வ-(கு)ணக்ஷதலிபிக்ரமாத் உபநிபாதிந: பாதி
ந:” என்கிற தேசிக ஸூக்தியை நம்ஸ்வாமி பெடுத்துக்காட்டிய

ருக்கிறார். புழு குறித்ததை எழுத்தாக்கிக் கொள்வது கல்பனை
யல்லாமல் வேறு என்ன? அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை வியாஜமா
கக்கொண்டு விசேஷகடாசுஷம் பண்ணுவதாகப் பாம்பத
ஸோபானத்திலிருப்பதை இசைகிறார். இது போதுமே.

அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்கிறதொன்றுக்கு என்னபொருள்?
செய்பவன் மனஸ்கரித்துச் செய்யாத ஸுக்ருதந்தானே அஜ்
ஞாத ஸுக்ருதமென்பது. அதற்காக எம்பெருமான் விசேஷ
கடாசுஷம் செய்தானாகில் ஸுக்ருதமாகக் கல்பித்துக்கொண்டு
செய்தானென்றுதானே தேறும். அஹேதுகத்திற் காட்டில்
அதிரித்தமன்றே அது. பல்லைக்காட்டி இரந்ததற்காக ஒரு
உதாரன் ராஜ்யம் கொடுத்தால், ராஜ்யத்திற்கு இரப்பதே ஹேது
வாகச் சொல்லவல்லாருளரோ? “அசித் வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை
ஸாதனமாக்கவொண்ணாது” என்கிற பிள்ளை லோகாசார்ய ஸ்ரீ
ஸூக்தியையும் சாணாகக்கொண்டு தேசிகன் “நிதாஹம் தத்ராபி
ஸ்வயமகிலநிர்மாணநிபுண:” என்றாராதலாலும், இதுதான் ரஹஸ்
யத்ராயஸார்க்கந்த நிவிஷ்டமாகையாலே அதிவாத மென்ன
வொண்ணாமல் சிறந்த சாஸ்தார்த்தமாகவே நிற்கிறது. *வை
ஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்” என்கிற ப்ராஹ்மஸூத்
ரம் நிர்ஹேதுகத்வத்தை நிரஸித்து அஹேதுகத்வத்தை நிலைநாட்டு
கிறதாகச் சிலர் நினைப்பதுண்டு, எம்பெருமான் ஸாபேக்ஷ
னாய்க்கொண்டு கார்யஞ்செய்கையாலே அவனுக்கு வைஷம்
யாதிகளுக்கு ப்ராஸக்தியில்லையென்று சொன்னபோதே நிர்ஹே
துகத்வவாதம் நெடுந்தூரம் சென்றற்றதன்றோ என்று வாதிப்
பது ஆபாதப்ரதிதிக்கொக்கும். *வணஷணவ ஸாஸ்ய-க-3 கார
யதி; வணஷணவ ஸாஸ்ய-க-3 காரயதி* என்றுள்ள உபநிஷத்
வாக்யங்களையும் கொண்டாலன்றோ ஸமந்வயமாகும். அதிகாரி
விசேஷநியதமாக்கியன்றோ பாஷ்யகாரர் நிர்வஹித்தருளுகிறார்.
*வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்றமிழுவல்லால், மாரி

யார் பெய்கிற்பார்மற்று? என்கிற முதத்தாழ்வார் பாகுர மொன்று போதும் தெனிகைக்கு. “நியதாந்வயவ்யதிரேக சாலித்வமுண்டா” வென்று பார்க்கவேணும். இப்படிப்பட்ட சாஸ்தார்த்த ஸாங்களை இனி வரப்போகிற ஸிம்ஹக் களிதத்தே காட்டுவோம்.

அந்தரங்க விஷயம்.

“அஸ்மதீய மடத்தின் அந்தரங்கம்” என்கிற வொரு நூலை ஒரு மஹான் வித்தப்படுத்திவருகிறார். அது வெளிவந்தபின் பலபல மடங்கள் தெரியவரும். ஒன்றிரண்டு இங்கே காட்டுவோம். பெரியபெருமாள் முதல் எம்பெருமானார் வரையில் உள்ள பத்து ஆசாரியர்களின் தனியன்களை *ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜ: * இத்யாதியாகவே முன் தனியனால்களில் வெளியிட்டுவந்தார்கள். இடையில் *கமப்யாத்யம்* (அல்லது) *ஸ்ரீஸ்தநாபரணம்.* *ஸஹதர்மசரீம்* (அல்லது) *நம:ஸ்ரீரங்கநாயக்யை* என்றிப்படி முநித்ரயத்தார்தனியன்களைப் புகுத்திச் சில புத்தகங்கள் வெளியிட்டார்கள். கடைசியாக *ஸ்ரீஸ்தநாபரணமித்யாதியை ஸர்வாத்மநாதள்ளி *கமப்யாத்யமேயாயிற்று. இனிவருவதறியோம்.

இது தவிர, ஈட்டை “ஸ்ரீபாஷ்யாதி விருத்தமேவ” என்று ஸ்பஷ்டமாக தூஷித்திருக்கிற பாகால பதினெண்ணாயிரப்படியை மடத்தார் ஆதரித்து வகுகிறார்கள். * நீர்புரைவண்ணன் போருள் விஷயத்தில் ஈட்டையும் சேர்த்தே தூஷித்திருக்கிற D. T. தாதாசாரியரை இவர்கள் கண்டிக்கிறார்களா? ப்ரசம்ஸிக்கிறார்களா? என்பது உலகுக்கு உண்மையாய்த் தெரியவேணும். இப்படிப்பட்ட விஷயங்களெல்லாம் விரிவாக விமர்சிக்கப்பட்டேதீரும்.

★ “உள்ள சோத்தல் புழுத்தல்கள் வெளிவந்து விளங்குமே.” ★

வினாஷகர் முதல் பக்கத்திலெழுதுகிறார்—ஸ்ரீ தேசிக ஸம்பிரதாயஸ்தவித்வான்களெல்லாரும் அண்ணாஸ்வாமியின் வசவுகளுக்கு இலக்காயொழிந்தார்கள்; நானொருவனே பாக்கியிருந்தேன்—என்று. இதனால் தன்னை வித்வத் கோஷ்டியில் பரிகணிதாக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். ஒருவன் பாம்பு கடித்துத் துடித்தோடாநிற்க “இதெல்லாம் நம் மடவன் பண்ணின வேலை” என்று நாக்குப்பூச்சிகள் பேசிக் கொண்டனவாம். உண்மையாக இவர் வித்வானையிருந்தால், மதுராந்தகம் வீரராகவாசாரிய ஸ்வாமி, உத்தமூர் வீரராகவாசாரிய ஸ்வாமி, திருவரங்கம் திருமலை தாதாசாரிய ஸ்வாமி முதலானவர்களைப்போல் சாஸ்தரீய விஷய சர்ச்சைகளிலே யிறங்கி ஸத்விஷயங்களையன்றோ எழுதுவர். ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி அழகியசெங்கருடைய நியமனத்தினால் அவ்விடத்து ஆஸ்தான வித்வான்கள் நால்வர் அண்ணாஸ்வாமி மஹோத்ஸவத்திற்குக் காஞ்சிபுரமெழுந்தருளிச் சேவதத்வீபவாஸிகளோ இவர்கள்! என்று பலரும் போற்றும்படியாகவும் ஸ்வாமியும் தலைதுலுக்கிக் கொண்டாடி ஸம்பாவிக்கும்படியாகவும் சாஸ்தராவகாஷி வாக்விபவம் காட்டிச் சிறப்புடன் மீண்டெழுந்தருளினார்கள். அப்படிப்பட்ட உண்மைவித்வான்கள் அண்ணாஸ்வாமியாகிற ப்ரதிபத்திலே சலபவ்ருத்தியை படைய ஒரு நாளும் கோது. விலுப்தமூர்த்தந்ய லிபிக்ரமானும் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்ததற்கு மாறாக இந்த சலபவ்ருத்திக்கும் மூர்த்தந்யலிபி ஸித்தமாயிருந்தால் தவிருமோ?

உத்துங்கவித்வான்களே பராமர்சிக்கவுரியதாம்படி ஸ்வாமி யெழுதியுள்ள வேதாந்த ரஹஸ்ய விஷயங்களை இவர் க்ரஹிக்கவும் அசத்தர்; அப்படியிருக்க அவற்றுக்குத்

தாம் பதில் சொல்லுவதாகவும் புறப்பட்டுவிட்டாரே. பண்டித பாமரவிபாகமற அனைவர்க்கும் நிலமாம்படி அதி ஸௌமாக ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிற விஷயங்களை இவர் கிர ஹிக்கவும் சக்தியற்றவரென்பதையும், இவரெழுதியுள்ள ஒவ்வொரு விஷயமும் ஸர்வாத்மநா அஸம்பத்தபென் பதையும் முடிவாகச் சில விஷயங்களினால் நன்கு முதலிக் கிறேன்.

கேசவம் தோஷபோக்யம்.

ஸதுபதேச சிகைஷ்யில் பக்கம் 16ல் ஸ்வாமியெழுதி யிருக்கிறார்— “அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரி *கேசவம் தோஷபோக்யம்* என்று க்ருசாநுவாசா சொல்லிலைத்த தூஷணம் உலகறியநிற்கிறது. அவர் ஸ்ரீ பாஷ்யச்ருதப் ரகாசிகாதிகளிலும் பகவத்விஷயத்திலும் தேசிகதிவ்யஸூக் திகளிலும் பரிசய மற்றவராகையாலே அப்படி யெழுதிவைத் தது ஒக்கும்...” இத்யாதி.

இந்த பங்க்திகளின் பொருளை அல்பஞ்ஞனும் அநாயா ஸமாக அறிவன். விதூஷகர் இங்கு மிகவும் விபரீதமாக கா ணித்த, பக்கம் 6ல் எழுதியிருப்பதைக் கண்ணுடையார் காண வேணும். இதைச்சிறிது விவரித்தால் தான் இவருடைய ஞானச்சாயம் வெள்ளமிடும். விச்வகுணாதர்சத்தில் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் வர்ணனத்தில் க்ருசாநுவானவன் தன்னு டைய இயல்பின்படி அவ்வூர் ஸ்வாமிகளை தூஷிப்பதாக வைத்துப் பலச்லோகங்கள் இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் “கண்டா கோஷம் த்யஜந்தோ ஹிபரிசாரணே” என்கிற (232)ச்லோகத்தில் சரமபாதத்தில் *கேசீத் விப்லாவயந்தே ஜகத் அபிததத்: கேசவம் தோஷபோக்யம்* என்று கூறி

யுள்ளார். ராமாநுஜஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுள் ஏகதேசிகள் கேசவனை தோஷபோக்யனாகச் சொல்லி உலகத்தை வஞ் சிக்கிறார்கள் என்பது இதன் பொருள். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஈட்டிலும் அந்த விச்வகுணாதர்சகாரர் ப்ரவேசமற்றவ ராகையாலே அவர் ஏதோ மருண்டு அப்படியெழுதினது ஒக்கும்; ஈட்டில் அபிமானிசுள்கூட இப்படி தூஷிக்க லாமா? என்று ஸ்வாமியெழுதியிருப்பது. இங்கே இவர் கிரஹித்தது மிக விபரீதம். “கேசவம் தோஷபோக்யம்” என்கிற அந்த வார்த்தையை ஸ்வாமி ஸ்வமதானுகூல ப்ர மாண மாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் ரென்று மருண்டு “கேசவம் தோஷபோக்யம் என்பதற்கு எவ்வளவு தோஷ மான காரியங்களைச் செய்தவனாயிருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த பராயச்சித்தங்களைச் செய்து விட்டானாகில் அவனி டத்திலுள்ள தோஷங்களைப் போக்கிவிடுகிறானென்றல் லவோ தாத்பர்யம்” என்றெழுதியுள்ளார். சப்தமஞ்ஜரி வாசி யாதவன் கூட இப்படி மருவமாட்டான். கேசவம் தோஷ போக்யம் என்கிற அந்த வசனத்திற்கும் இவர் காட்டு கிற தாத்பர்யத்திற்கும் ஈஷத்தாவது ஸம்பந்த முண்டா? மற்ற விஷயங்களெல்லாம் கிடக்கட்டும்; இந்த வொரு விஷயத்திற்கு இவர் ருஜுவான பதில் எழுதிவிட்டால் அவ்வளவுக்கே இவர்பால் சரணாகதி செய்யத் தடையிராது. இவர் பக்கம் 16ல் மத்யஸ்த வித்வான்களாகக் குறிப்பிட்ட ஐவரில் ப்ரஹ்மஸ்ரீ அனந்தக்ருஷ்ணசாஸ்திரிகள் ஒருவ ராகவுள்ளார். இவ்விஷயத்திற்கு அவரே மத்யஸ்தராயிருந்து முடிவு கூறலாம். இதன்மேல் இவர் கூறும் ஸமாதானத்தை அந்த மஹானுக்கே அனுப்பி இரண்டை யும் அவர் ஆராய்ந்து விதூஷகர் யுக்தமாகவே யெழுதி யுள்ளாரென்று அவர் உபபாதனம் செய்துவிட்டால், ஜிதேதாஸ்மியென்று விதியார் வருவேன்.

மற்றொன்றும் அப்படியே

“ஸத்ஜாதபாஷ்ப: பாவீரஹந்தா” என்பது ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ரத்னமான ச்லோகங்களில் தலையானது. இதைப் பற்றி ஸ்வாமி ஸதபதேச சிஷையில் பக்கம் 16ல் திருவஹீந்தர புரபண்டித ரொருவருடைய செய்தியை எழுதியிருக்கிறார். இதைப்பற்றி விதூஷகர் (பக்கம் 7ல்) “மாண்டவனுக்கு துக்கம் எங்ஙனே வரும்? கம்ஸவதத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அழவில்லை. பூதநாஸம்ஹாரத்தின் போது துக்கிக்கவில்லை. சிசுபாலவதத்திலும் அழவில்லை. புராணங்களை யெடுத்துப் பார்க்கவும் மறுபடியும்” என்கிறார். இந்த வீண் அட்டஹாஸங்களுக்கு இங்கு ஈஷத்தாவது ப்ராஸக்தியுண்டா வென்று பார்க்கவேணும். மாண்டுபோன வாலிக்கு துக்கமுண்டானதாகவோ அந்த துக்கத்திற்காகப் பெருமாள் துக்கித்ததாகவோ ஸ்வாமி ஓரக்ஷரமாவது எழுதியிருப்பதுண்டோ? வாலிவத காலத்தில் ராமன் துக்கப்பட்டது எதற்காக வென்பதை வால்மீகி பகவான் ஸ்பஷ்டமாகப் பேசியிருக்கிறாரே. *இத்யேவமார்த்தஸ்ய ரகூப் ரவீர: ச்ருத்வா வசோ வால்யநுஜஸ்ய தன்ய* என்பதன்றோ பூர்வார்த்தம். வாலி மாண்டதற்காக ஸுக்ரீவன் துக்கிக்க, அவனது துக்கத்தைக் கண்டு பெருமாள் துக்கித்ததாகவன்றோ மஹரிஷியேரொல்லிவைத்திருப்பது. கம்ஸ வதத்தில் அழவில்லை, பூதநாவதத்திலழவில்லை, இத்யாதி வம்பு வார்த்தைகளுக்கு இங்கு அல்பமேனும் அவகாசமுண்டோ? ஒவ்வொன்றிலும் வ்யதிகரணஜ்ஞானமென்பதுதானே விளங்கிநிற்கிறது. இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞான புஞ்ஜத்தோடு விஷய சர்ச்சை செய்ய ஒரு அக்ஷராஸ்யனுக்காவது குதூஹலமுண்டா குமோ? வெளிவரப்போவதாகத் தெரிவித்த ஸிம்ஹங்கள் வெளிவாட்டும்.

ஸ்தானப்ரமாண விஷயம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 36ல் “ஸ்தானப்ரமாணம்” என்ற மகுடத்தின்கீழ் அண்ணாஸ்வாம் ஒரு விஷயத்தை விவரித்திருக்கிறார். அதில் இவர் பிரவேசிக்கவேண்டிய அவசியம் சிறிதுமில்லை. ஆனாலும் தன்னுடையமருளை வெளியிட்டுக்கொள்ளவேண்டி அதைப்பிடித்திழுத்து “பெயர் ஊர் தெரியாமல் அநாமதேயமாக ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார்; பெயர் தெரிந்தால் அவருடைய ஜ்ஞானம் முதலிய துகள் கப்பலேறிவிடும்” என்று க்ராம்யோத்திராசிகளை யிறைக்கிறார். ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளிவரும் வியாஸங்கள் பெரும்பாலும் ஸ்வாமியினுடையவையே யாதலால் ஒவ்வொரு வியாஸத்தின் தலைபிலும் ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை நிவேசிக்கிற வழக்கமில்லை. இந்த வியாஸத்திற்கு முன்னிலும் பின்னிலும் விளங்குகின்ற நாலேந்து நீண்ட வியாஸங்களும் நாமசிந்தேசமில்லாதவையே, வியாஸத்தில் இரண்டொரு வரிகளை வாசித்தவுடனே இது ஸ்வாமியின் வியாஸமென்று உலகமெல்லாம் அநாயாஸமாக அறிந்துசொல்லும். இது கிடக்க.

“உத்தேசீய விதேயஸமரீப்பக பதத்வய மத்யே உபஸ்தீத த்வம் ஸ்தாநத்வம்” என்றெழுதி உபநிஷத் ஸக்ஷபங்களை யெடுத்துக்காட்டி ஸமந்வயப் படுத்தியிருக்கிறார் ஸ்வாமி. இதைப்பற்றி யெழுதவேண்டிய காரணமும் அந்த வியாஸத்தின் முடிவில் விசதம். ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனித்தும் அவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் உண்மையுணராத வொருவருக்குத் தெளிவு பிறப்பிக்கவேண்டி எழுதிய வியாஸம் அது. அந்த லோகாசார்ப ரஹஸ்ய

ரத்நமான முமுக்ஷுப்படியின்மேல் ரஹஸ்யதீரயமீமாம்ஸா பாஷ்யம் என்றொரு மஹாக்ரந்தம் அவதரித்துளது. அதர்வசிகா விலாஸம் முதலிய உத்துங்க க்ரந்தங்களையரு ளிச் செய்தவரான் சுத்தஸுத்வம் ஸ்வாமி பணித்தவது தெலுங்கு விபியில் காஞ்சிபுரத்திலேயே 40 ஆண்டுகெட்டு முன்பு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 500 பக்கமுள்ளது. அதில் ப்ரணவ விவரணம் மாத்திரமே முடிந்திருக்கிறது. 303 ஆம் பக்கத்தில் “ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதா ணுரீத்தம்” என்கிற மூலஸூத்ரம் விவரிக்கத்தொடங்கப் பட்டு 313 ஆம் பக்கத்தில் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பத்துப் பக்கங்களிலும் காணலாம். பூர்வபக்ஷ ப்ரகாணத்தி லும், ஸித்தாந்த ப்ரகாணத்திலும் “உத்தேச்ய விதேய னமர்ப்பக பதத்வயமத்யே உபஸ்திதத்வம் ஸ்தானத்வம்” என்கிறவிது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதே வாக்யம் அங்கு அஸக்ருத் உபபாதிக்கப்படுகிறது. அண்ணாஸ்வா மியின் ஜ்ஞானத்தோடுகூட அந்த மஹாசார்யருடைய ஜ்ஞானமும் கப்பலேறிவிட்டமே.

அவரையும் தூஷிக்க இவர் ஸந்தந்தராகவேயிருக்கி றார். தாராளமாக தூஷிக்கட்டுமே. ரஹஸ்யமாக அடிக்கடி கொட்டிக் கொண்டிருப்பதாய் இவர் தெரிவிக்கிற வ்யக்தி யும் சேர்ந்து தூஷிக்கலாம். ப்ராமாணிக வித்வத் கோஷ் டிக்கு அபிநந்தயேமானதையே ஸ்ரீ ஸ்வாமியெழுதியிருக் கிறாரென்பது இவ்வளவால் விசதீகரிக்கப்பட்டது. மீமாம் ஸாபாஷ்ய க்ரந்தத்தை சிரஸாவஹிக்கக் கடமைப்பட்டவர் கள் இங்கு வாய்திறக்க வழியுண்டா? என்பதுதான் கேள்வி. அந்த க்ரந்தத்தின்மேல்தான் தூஷணம் ஏறும் படியாகச் சொல்லுகிறோமென்னில், அது வேறுவிஷயம். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் மேலும் தூஷணங்கள் சொல்லவல்ல

புலிகள் இருக்கின்றார்களே. அன்னவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய பதில் வேறு. ஸ்தான ப்ரமாணத்தைப்பற்றி அண்ணாஸ்வாமி காட்டிய பரிஷ்காரம் ஸ்வபுத்தி கல்பித மன்று, உயர்ந்த க்ரந்தத்திலுள்ளதே என்று காட்டவேண் டிய தொன்றே இங்கு விஷயம். பக்கம் 16ல் மத்யஸ்த வித்வான்களில் தலைவராக இவரே குறிப்பிட்டிருக்கும் ஸ்ரீமதாஸூரி, மஹாஸ்வாமி ஸன்னிதியில் இதற்கு பதி லெழுதி இவர் அனுப்பட்டும். அந்த ஸ்வாமியின் திருவுள் ளத்தால் இவர் எழுதின தூஷணங்கள் யுக்தமாயிருந்தால் இவரை மட வித்வானே யென்று போற்றத் தடையில்லை.

“ஒரு தமிழன் கேட்க.”

ஸ்வாமியின் ஸாத்விக ஸதுத்தரத்தில் (பக்கம் 6ல்) “ஒரு தமிழன் கேட்டான், அதற்கு பட்டர் இங்ஙனே யருளிச்செய்தார் என்றற்போலே வருமிடங்களில் அரும் பதவுரைகாரர்களைத் தஞ்சமாகப் பற்றியுங்கூடத் தவிக்க வேண்டியதாகநேருமே” இதயாதி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நரம்பு அறியாதவர்கள் ஈட்டைவைத்துக்கொண்டு தவிக்கவேண்டியது தவிர வேறில்லை என்கிற யதார்த்தம் இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு பதிலெழுதப்புகுந்த விதூஷகர் (பக்கம் 11ல்) *ஸ்வயம்பி லிகிதம் ஸ்வயம் ந ஜாநதி* என்கிற கதையாய் தலைகாலில்லாமல் எழுதி யிருப்பதைப் பார்த்து ஸாமான்யர்களும் சிரிக்கிறார்கள். திருவாய்மொழியில் (1-4-4) *என்னீர்மை கண்டிரங்கி* என்கிற பாசுரத்தின் ஈட்டில் “பட்டரை ஒரு தமிழன் கேட்க” என்பதும், அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ஸமா தானமும் இருக்கிறது. அந்த ஓரிடமே இப்போது விசார பதமாக இருக்கட்டும். அவ்விடத்திற்கு அண்ணாஸ்வாமி யின் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையைக் காணாமல் இவர்கள் அர்த்தம் சொல்லி ஜிஜ்ஞாஸுக்களை உகப்பித்துவிட்டால் இவர்கள் மாம்பழவுண்ணிகளல்ல, உண்மையில் பேராசிரியர் களையென்று கொண்டாடத் தடையிருக்குமோ?

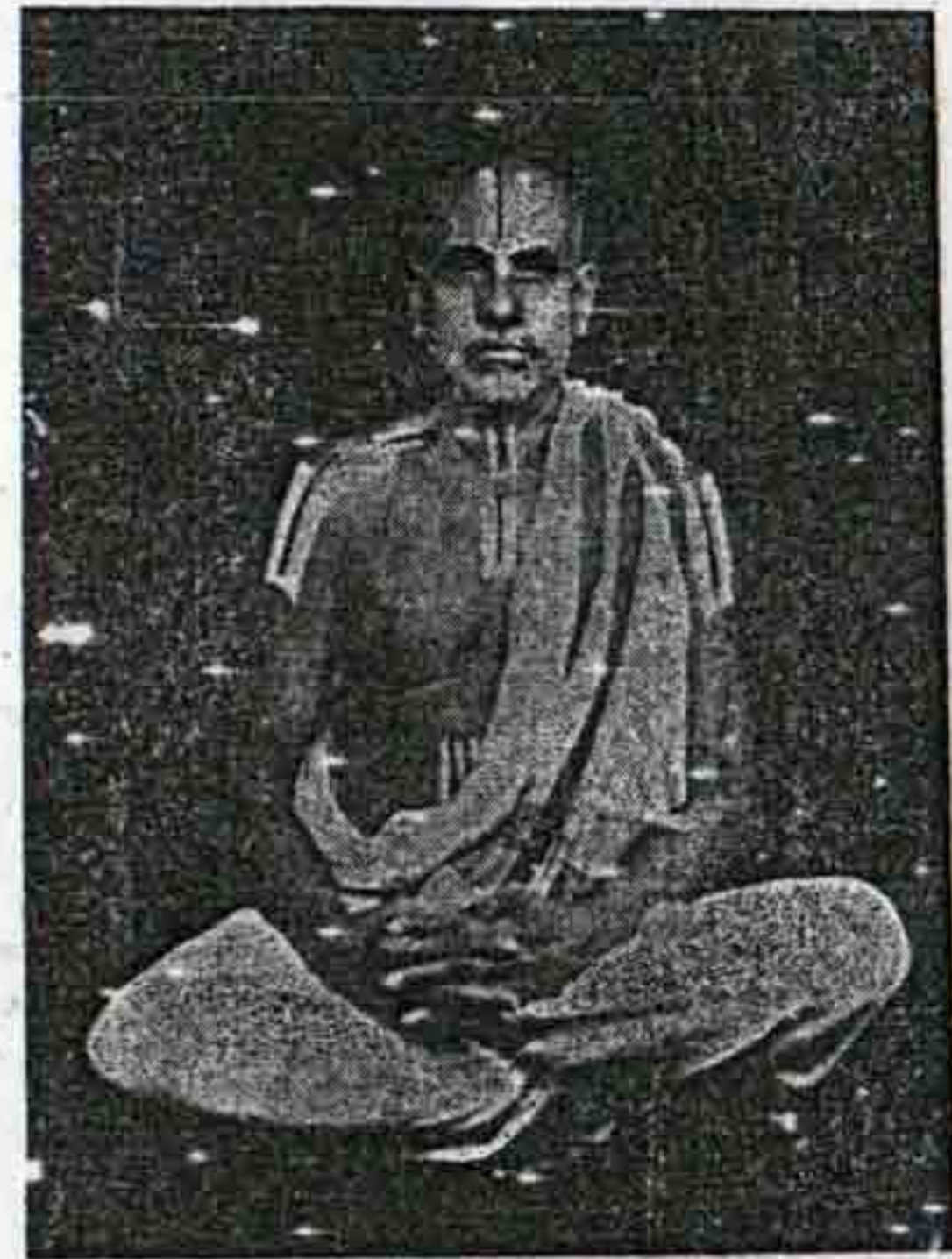
இந்த ப்ரஸங்கத்தில் விதுஷகர் எழுதுகிறார்—“அரும் பதக்காரரை இந்த அண்ணா என்னைப்போல் அவரும் ஒரு வித்வான், அவர் சொன்னால் நான் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ? என்று ஒரு இடத்தில் தூஷித்திருக்கிறார். இப்போழுது அரும்பதக்காரரைக் கொண்டாடுகிறார்; திரும்பி விட்டார் போலும்” என்று..

முதன் முதலாக இந்த ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியே வாக்கியார்த்த ஸபை நடத்தலாம். அண்ணாஸ்வாமி அரும்பதவுரைகாரர்களைப்பற்றிக் குறைவாகச் சொன்னது ஓரிடத்திலன்று, ஒன்பதினாயிரமிடங்களில் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். இப்போது அந்த அரும்பதவுரைகாரரைக் கொண்டாடுகிறோன்றும், திரும்பிவிட்டார் போலும்மென்றும் இவ்வுழுதுவதற்கு எள்ளளவாவது ப்ரஸங்கியுண்டா? என்று விவேகிகள் பார்க்கவேணும். இப்போது அண்ணாஸ்வாமி யெழுதியிருப்பதை இவரே எடுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்.— “அரும் பதவுரைகாரர்களைத் தஞ்சமாகப் பற்றியுங்கூடத் தவிக்கவேண்டியதாக நேருமே” என்றுதானே அண்ணாஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிறார். அரும் பதவுரைகாரர்கள் உள்ளபடி விவரிக்கவில்லையென்றும், தவறாக விவரித்திருக்கிறார்களென்றும் ஆகவே அவர்களும் தஞ்சமல்லர் என்றும் காட்டுவதுதானே அந்த வாக்கியத்திற்கு ஸ்பஷ்டமான பொருள். இதைக்கூட க்ரஹிக்கமாட்டாத அரஸிக சிகாமணியோடு வாக்கலஹம் போதும் போதும்.

“ஸ்வரூபன் என்றால் பும்லிங்கம்; ஸ்வரூபீ என்றால் ஸ்த்ரீலிங்கம் என்று இவ்வளவு ஆச்சரியமாக க்ரஹித்திருக்கிறவிவர்” என்று ஸதுத்தரத்தில் (பக்கம் 6ல்) எழுதியிருப்பதைக்கண்டு சப்தமஞ்ஜரிகூட பயிலாத பாவத்திற்கு அது தபித்து அதைத்தன் சுஷியில் காட்டிக்கொண்டுமிருக்கிற ப்ராமாணிகத்வம் இவ்விதமாகவே ஸகலவிஷயங்களிலும் விளங்கினால் விதுஷகர் உஜ்ஜீவிக்க விரகுண்டு.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து
ஜீயர் ஜோஸ்யர் ஸம்பாஷணை

ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை
குன்றபாக்கம் தொட்டயாசாரியர்
"உபய வேத சக்ரவர்த்தி"

கீழண்டை மாடவீதி :: சின்ன காஞ்சிபுரம்

7-8-'61]

[விலை 50 nP.

ஸ்ரீரஸ்து

அஸ்மத் குருபரம்பராப்யோ நம:

ஜீயர் ஜோஸ்யர் ஸம்பாஷணை

ஜீயர் : ஜோஸ்யரே : கையில் என்ன பத்ரிகை ?
ஸ்ரீமான் ஸ்தானீகம் ஸ்வாமி வெளியிடும் தேவஸ்தான
பத்ரிகைபோல் காண்கிறதே, அதுதானே ? அவர் மிகவும்
பிராமாணிகர். மதபேதமோ கலாபேதமோ எதையும்
பாராட்டாமல் உண்மையான ஸங்கதிகளை உயர்ந்த நடை
யில் வெளியிடுகிறார். இப்பத்ரிகையில் என்ன விசேஷம் ?

ஜோஸ்யர் : விசேஷமா ? நீர் படுகிற பரிபவம்தான்
விசேஷம். ஏதுக்கு இப்படியெல்லாம் நீர் மாட்டிக்கொண்டு
திண்டாடுகிறீரென்று எனக்குப் புரியவில்லை. “க்ருஷ்ண
ராமா கோவிந்தா, ராமக்ருஷ்ண கோபாலா ; தேவகீ
நந்தநா உன் ஜோலிகீ வந்தென” என்றிருந்து சுகமாகக்
காலங்கழித்துத் தொலைவதைவிட்டு ஒன்று கொடுத்து
ஒன்பதினாயிரம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறீரே, இப்படி கூடவா
ஒரு தலைவிதி யிருக்குமென்று. வெள்ளை சாத்துப்படி
கொண்டிருந்த காலத்தில் “இதோ சிங்கங்கள் கிளம்பி
விட்டன” என்றெழுதினீர். கிராம சிம்மமொன்று தவிர
வேறு ஒரு சும்பமும் கிளம்பாமற் போகவே நீரே “ஆபத்த
க்ருத்ரிம ஸடாஜடிலாம்ஸபித்தி:” என்கிற சும்பமாய்க்
குதித்துக் கூத்தாடி, முடிவாக “இதோ நான் ஓடுகிறேன்,
என் ஓட்டத்தை யாரும் பிடிக்கக்கூடாது” என்று வெட்க
மில்லாமல் பத்ரிகையிலும் வெளியிட்டு நின்றீர். இதெல்

லாம் யுகமேழானாலும் ஒருவர்க்கும் மறக்காதே. "இரண்டெழுத்துக்கு ராஜினாமா கொடுத்தவர்கள்" என்று சிலரைச் சொல்லுவது வழக்கம். மானம் கெட்டவர்கள் என்று அதற்கு அர்த்தம். அன்னவர் திரளில் உமக்குத்தானே முதல் தாம்பூலம் கிடைக்கவேண்டும்? மற்ற மடாதிபதிகள் எவ்வளவு கௌரவமாக வாழ்கிறார்கள்? அவர்களைப் பார்த்தாவது கற்றுக்கொள்ளக்கூடாதா? ஏனோ இப்படி பாழ்த்த விதி! உமக்கும் தெரியாது; உரைத்தாலும் கேட்கமாட்டீர்.

ஜீயர் : என்ன அதிகப்ரஸங்கித்தனமாகப் பேசுகிறாய்? என்னால் ஜீவிக்கிற நீ கொஞ்சம்கூட மரியாதையல்லாமல் தத்தக பித்தக வென்று பேசுகிறாய். நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதை விட்டு இதெல்லாம் என்ன பேச்சு? போனவாரத்தில் "வேண்டாமென்றப்பவே சொன்னேன் கேட்டீரா மம வார்த்தையை, வந்துதேயிது வாழக்கா வாஸவஸ்ய கதா யதா" என்றொரு சுலோகம் சொன்னாய். இப்போது இப்படி அவமரியாதையாகப் பேசுகிறாய். நாக்கை யுள்ளடக்கிப் பேசு.

ஜோஸ்யர் : மரியாதை கொடுத்து மரியாதை வாங்கவேண்டும். ஐயோ பாவமென்று நான் பஹு வசனத்தை விடாமல் பேசிக்கொண்டிருக்க, திடீரென்று ஏகவசன மாரம்பிப்பது என்ன யோக்க்யதை? "உபாவபி அச்ருத க்ரந்தௌ உபாவபி ஜடாத்மகௌ, அஹோ மோஹஸ்ய மாஹாத்மயம் தத்ரைகச் சிஷ்யதாம் கத:" என்கிற சுலோகத்தின் படியன்றோ உமக்கும் நமக்கும் ஏற்பட்டுள்ள ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமம். இதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தும் அமக்களும் பண்ணுகிறீர். ஒரு அம்மாமிய தன் மருமக

ளிடத்தில் அடிக்கடி நான் மாமியார் நான் மாமியாரென்று சொல்லிக்கொண்டு அதிகாரம் செலுத்த ஆரம்பித்தாளாம். அப்போது மருமகள் "மாமியாருக்கு நான் சாமியாரென்று நினைத்துக்கொள்" என்றாளாம். கொட்டின வாயில் அடங்கிவிட்டாளாம் மாமி, தெரியுமா? ஜாக்ரதை.

ஜீயர் : இந்த மாமி மாமியார் என்ற சொற்களை யிட்டு என்னுயிரை வதைக்க வேண்டாம். "அம்மாமியத்ரத்தில் மாமியோடே" என்று ஏதேதோ தெருவு தெருவாக ஆர்ப்பாடகமாகிறதாம். அதை யெல்லாம் நினைப்பூட்டி என் மானத்தை வாங்காமல் வேறு பதங்களை யிட்டு வழங்கும். ச்வச்ரு இத்யாதி பதங்களில்லையா?

ஜோஸ்யர் : அம்மாமிய மாமி கல்யாண கதை தெரிந்திருக்கிறதா? மானத்தில் த்ருஷ்டியிருந்தால் உயிர் வாழ வகையுண்டா? 'புரட்டிப் புரட்டி யுதைத்தாலும் மீசையில் மண் படவில்லை யென்கிறான்' என்று சங்கபுரம் ஸ்வாமிய அடிக்கடி ஸாதிப்பதுண்டு. அதே கதைதான் உம்மிடத்தில். இன்று நம்முடைய ஸம்பாஷணையில் இப்படிப்பட்ட கதைகள் அனேகம் வந்துவிடும். இருக்கட்டும் கையிலிருக்கிற தேவஸ்தான பத்திரிகையில் என்ன விசேஷமென்று கேட்டீரே, சொல்லுகிறேன் கேளும். ராமாயணத்தில் சில பேர்கள் எண்ணின எண்ணங்கள் உடனுக்குடனே அப்படியப்படியே பலித்து விட்டதாகக் காண்கிறோம். மந்தரை என்கிற கூனி எப்படியாவது இந்த ராமனைக் காட்டுக்குத் தூரத்திவிட வேணுமென்று நினைத்தான். அவள் ஒரு சாமான்யப் பெண்பிள்ளைதானே. அவளுடைய நினைவு பழுதுபடக்கூடாதா? அரைமணி காலத்தில் அப்படியே நிறைவேறிவிட்டது. அற்புதமான மாரீசன்

எப்படியாவது ராமனையும் ஸீதையையும் பிரிக்கவேண்டுமென்று எண்ணம் கொண்டான். அதுவும் அடுத்தக்ஷணத்திலேயே பலித்துவிட்டது. நீசனான ராவணன் எப்படியாவது ஸீதையைக் கவர்ந்து செல்ல வேண்டுமென்று பஞ்சவடிக்கு ஓடிவந்தான். அதுவும் அடுத்த நிமிஷத்தில் நிறைவேறிவிட்டது. இன்னும் இப்படிப் பல கதைகள் இருந்தாலும் இந்த மூன்று கதைகளை வைத்துக்கொள்ளும். ராமனைக் காட்டுக்குப் போகவிடுவதென்பது எளிதான காரியமா? இதை ஒரு கூனி அவலீலையாக 5 நிமிஷத்தில் முடித்திட்டான். பொன்மானொன்று உண்டென்று ஒரு பரதேவதையை மயங்கப் பண்ணுவது லேசான காரியமா? இதை ஓர் அரக்கப் பயல் அநாயாஸமாக ஸாதித்து விட்டான். பூமியில் தோன்றிய பூமன்னு மாதைத் தேரிலேற்றிக்கொண்டு போவதென்பது நெஞ்சாலும் நினைக்கக் கூடிய காரியமன்றே. இதை ஓரரக்கன் நினைத்ததும் 5 நிமிஷத்தில் அப்படியே ஸாதித்ததும் என்ன ஆச்சரியம். வஸிஷ்டர் முதலான மேட்டான மேட்டிகள் பல்லாயிரவர் கூடி ராமனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டுமென்று பாரித்தார்கள். அந்த பாரிப்பு பாழாய்ப் போவதும் மந்தரையும் மாரீசனும் மாய ராவணனும் நினைத்த காரியங்கள் ஜாம் ஜாமென்று மேள தாளத்தோடு நொடிப் பொழுதில் நிறைவேறுவதும் அற்புதங்களுக்கு மேற்பட்ட அற்புதமல்லவா? காஞ்சீபுரம் ஸ்வாமி விஷயத்தில் நீரும் இப்படி எத்தனையோ நினைப்புகள் நினைத்தீர் நினைக்கின்றீர். சூழ்ச்சிகளும் சூதுகளும் மாயங்களும் எவ்வளவோ செய்தீர் செய்கின்றீர். "கெட்டிக்காரன் புருகு எட்டு நாளிலே" என்பார்கள். உம் முடைய புருகுகளோ அடுத்த நாளிலேயே வேஷம் வெடிக் கிறது. அந்த பெருமைதான் இந்த தேவஸ்தான பத்திரிகையிலுள்ள முக்கியமான விஷயம்.

ஜீயர் : அப்படியா? அப்படியா? நம்ம புருகுகள் வெளிப்படாதென்று நினைத்துத்தான் நான் எத்தனையோ சூதுகள் செய்தேன். ஐயோ வெளிப்பட்டுவிட்டதா? எவ்வாறு வெளிப்பட்டதென்பதைப் பிறகு தெரிந்துகொள்ளுகிறேன். அது இருக்கட்டும். எனக்குச் சில பாட்டிக் கதைகள் சொல்லத் தெரியுமே யொழிய ராமாயணம் சொல்லத் தெரியாது. ராமாயணம் ஸேவித்ததுமில்லை. ஆனாலும் இங்கே வருகிற பண்டிதர்கள் மூலமாகச் சில கதைகள் காதில் விழுந்திருப்பதுண்டு. இப்போது நீர் சொன்ன ராமாயண நுட்பங்கள் ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே. இவை யாரும் சொல்லி நான் கேட்டதில்லையே. ஸத்ய ஸங்கல்பனான பகவானுடையவும் அவனது அன்பர்களுடையவும் ஸங்கல்பங்கள் நிறைவேறும் போவதும், காலிப் பயல்களின் எண்ணங்கள் நெஞ்சில் பிளான் போட்ட படியே நிறைவேறுவதும், இந்த தத்துவத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு ராமாயண மவதரிப்பதும், அதை நீர் எடுத்துரைக்க நான் கேட்பதும் என்ன ஆச்சரியம்! என்ன அற்புதம். அவர்களுடைய சூழ்ச்சிகளெல்லாம் பலிப்பதென்ன? என்னுடைய சூழ்ச்சிகள் எள்ளளவும் பலிக்காமற் போவதென்ன? இதைப்பற்றி முன்னே சொல்லிவிட்டுப் பிறகு என் புருகுகள் வெளிப்பட்ட படிக்கைச் சொல்லும்.

ஜோஸ்யர் : அட அசட்டு பிஷுவே! இது கூடத் தெரியவில்லையா உமக்கு? மந்தரையும் மாரீசனும் மாய ராவணனும் போட்ட பிளான்கள் லோகக்ஷேமத்திற்காகவே யன்றோ. அவர்கள் அவ்வாறு ப்ளான் போட்டு நிறைவேற்றிக் கொள்ளாமலிருந்தால் லோகக்ஷேமம் எப்படி விளைந்திருக்கும்? லோகக்ஷேபமேயன்றோ ஆகியிருக்கும். உம்முடைய நினைப்புகள் அப்படியல்லவே! அல்லும்

பகலும் சந்தி சாவித்ரி கூட இல்லாமல் லோக சேஷாப சிந்தனை தானே உமக்கு. ஒரு நல்ல காரியம் செய்து நல்ல பேர் படைத்ததுண்டோ நீர்? ஸத்விஷயத்திற்கு ஒரு நயா பைஸா செலவு செய்வதுண்டோ? ஊனுமுறக்கமுமின்றி உலகங்கட்கெல்லாம் நன்மை விளைப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாபிருக்கிற ஜகதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு அவத்யத்தை விளைக்கவேண்டுமென்பதொன்றையே ஜன்ம ஸாபல்ய மாகக் கொண்டு பதினாயிரக் கணக்கான பணத்தைத் தப்பு வழிகளில் செலவு செய்து வருகிறீர். எல்லாவற்றையும்தாரைவார்த்து, கௌபீனமாத்ரசேஷராய் நின்றீராகிலும், அதுவும் தொலைந்து நின்றீராகிலும் உம் எண்ணம் எதுவுமீடேருதென்பதைத் திண்ணமாக எண்ணியிரும்.

ஜீயர் : இது எனக்குத் தெரியாமலில்லை. தெரிந்தே யிருக்கிறது. ராம க்ருஷ்ணாவதாரங்களில் எழும் பூண் டெல்லாம் அரக்கப் பூண்டாயும் அசுரப் பூண்டாயு மிருந்தன. அவை க்ஷணந்தோறும் தொலைந்து கொண்டே யிருக்கும்படியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேயல்லவா மேன்மேலும் அரக்கர்களும் அசுரர்களும் விளக்கில் விட் டில்கள்போல் தாமாகவே வந்து விழுந்து மடிந்து முடிந்து மாண்டொழிந்தனர். என்னடா, முன்பு செருக்கிக் கிளர்ந்து சென்றவர்களுக்கு என்னகதியாச்சுது என்று ஒரு பயலாவது நினைத்ததுண்டா? சமயத்தில் மதிமயங்கி யல்லவா போகிறது. அப்படித்தான் நினைக்கவேண்டி யிருக்கிறது என்கதையும்.

ஜோஸ்யர் : இஞ்சிமேட் டழகியசிங்கர் காஞ்சீபுரம் கதையொன்று ஸாதிக்கக் கேட்டதுண்டு. வெளியூரி லிருந்து ஒரு பத்துபேர்கள் காஞ்சீபுரம் வந்து தேவப்

பெருமானுடைய வாஹனப்பட்டரையில் சென்று வாஹ னங்களை யெல்லாம் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண் டிருக்கையில் யாளிவாஹனம் வாய் திறந்திருந்தபடியால் ஒருவன் அந்த வாயினுள்ளே கைவிட்டானும்—கை எவ் வளவு தூரம் போகிறது பார்ப்போமென்று : “தாரார் தடந் தோள்களுள்ளவும் கை நீட்டி” என்றும் போல் உள்ளவரும் கையை விட்டானும். அங்கே கிடந்த ஒரு பெரிய செந் தேள் சதை பிளக்கக் கொட்டிவிட்டது. பாதை பொறுக்க முடியாமலிருக்கச் செய்தேயும், தன்னோடுகூட வந்த எல் லோரும் இந்த சுகத்தை யநுபவிக்க வேண்டுமென்று கொண்ட இந்த பரஸம்ருத்தி காமனா மஹாநுபாவன் “ஆஹா, என்ன ஆச்சரியம்! உள்ளே ஒரு அம்ருத கலசம் வைத்திருக்கிறது. அது எவ்வளவு ஜில்லென்றிருக் கிறது தெரியுமா” என்ன, மற்றொருவனும் உள்ளே கைவிட்டுக் கடியுண்டு அஸஹ்ய வேதனை படச்சேயும் அவனும் இவனைப் போலவே பரஸம்ருத்திகாமனாகையாலே “ஆஹா, மதுகும்பமன்றோ உள்ளிருக்கிறது” என்றானும். இப்படியே பத்துப் பேர்களும் அந்த மதுகும்ப ஸ்பர்ச சுகத்தை யநுபவித்துவிட்டு, பிறகு அந்த பத்தும் ஐயோ ஐயோ வென்று கதறிக் கதறிப் புரண்டமுதனவாம். அந்த கதையாகவே ஜகதாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி ஸுதா நிதியை யநுபவித்துக் களிக்க ஒன்றின்மே லொன்றாக அஹமஹமிகயா வந்து விழுந்து மடிகின்றன வந்தோ. இதற்கு மூலகந்தர் முகுந்தர் நீரேயன்றோ.

ஜீயர் : இந்த யாளிவாஹனக் கதை வெகு ஜோரா யிருக்கிறதே! இதுவரை இது நான் கேட்டதே யில்லையே. இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி ஸாதித்ததா இது? அப்படியானால் இது ஸத்யமாக நடந்தே யிருக்கும். என்னுடைய ஸம்

வாதச் சுவடியில் பலபேர்களைப் பிடித் திழுத்திருக்கிறேன். அவர்களில் ஏற்கெனவே யாளிவாஹன சுகத்தை யநுப வித்தவர்கள் போக, மிச்சப்பட்டவர்களுக்கும் இந்த ஸுகம் கிடைக்கவேண்டுமென்று நான் ஆசைப்பட்டதுண்டு. அது ஸத்யம் ஸத்யம். ஆனால் அவர்கள் ஒருகாலும் இந்த பாக்யம் பெறமாட்டார்களென்றே நினைக்கிறேன். திருக் குடந்தை கண்ணன், நவநீதம் ஸ்ரீ ராம தேசிகர், அவருடைய தம்பி சேஷாத்ரி, நாச்சியார்கோவில் நடாதூர் கிருஷ்ணமா சார்ய ஸ்வாமியின் புத்ர ரத்னங்கள்.....இப்படி அனேகர் மிகச் சிறந்த வித்வான்களாய் விளங்கச் செய்தேயும் அவர்கள் யாவரும் இந்த பயங்கரரைப் பரதேவதையாகப் போற்றும்வர்களாதலால் அவர்களால் நமக்கு யாதொரு பலனும் கிடைக்காதென்று நிச்சயித்தே அவர்களை நான் தொடாமலே விட்டுவிட்டேன். இது நிற்க. தேவஸ்தான பத்ரிகையில் புளுகு வேஷம்வெடித்திருப்பதாகச் சொன் னீரே, அது என்ன? அதை அப்படியே வாசித்துக் காட்டும்.

ஜோஸ்யர்: (இப்படியும் வெட்கங்கெட்ட பிழைப் பொன்று இருக்கிறதே! என்று சொல்லிக் கொண்டே வாசிக்கிறார். 31—7—61-ல் வெளிவந்த பத்ரிகையி லுள்ளது.

ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி கடிதம்

முகாம்: ஜகந்நாதம் 22—7—61.

அடியேன் 9—7—61 தேதி முதலாக வடநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை செய்து வருகிறேன். அநேகமாய் இரண்டு வருஷங்களுக் கொழுமுறை அடியேன் இந்த யாத்திரை செய்வது வழக்கம். கீழ் மூன்று வருஷ காலம் இதற்கு அவகாசமில்லாம லிருந்தது மனதுக்குப் பெருங் குறையாகவே ஆயிற்று. இப்போது இது ப்ராப்தமாகி

யிருக்கிறது. பரமானந்த ஸந்தோஹ மயமாகப் பொழுது கழிகிறது. ஸ்ரீ அஹோபில மடாஸ்தானத்தை வெகு காலம் அலங்கரித்தெழுந்தருளியிருந்த 41-வது பட்டம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹ சடகோபயதீந்திர மஹா தேசிகனுடைய பூர்வாச் ரமத் திருப் பேரன்களும் தற்காலத்தில் சென்னைமா நகரில் வாழ்பவர்களுமான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசாரிய ஸ்வாமி ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணமா சாரிய ஸ்வாமி என்னுமிருவரும் அடியேனுக்கு நடையாடு முயிர் போன்றவர்கள்; அடியே னுடைய உபந்யாஸ கோஷ்டிகளுக்கு அடிக்கடி யெழுந் தருளி உபந்யாஸ ச்ரவணம் செய்து களித்து அநுக்ரஹிப் பவர்கள். அடியேன் இந்த யாத்திரை புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் 8—7—61 சனிக்கிழமை மாலை சென்னையில் நடந்த அடியேனுடைய மாமூல் உபந்யாஸ கோஷ்டியில் எழுந்தருளியிருந்த [மேலே நிர்ந்திஷ்டர்களான இருவருள் ஒருவரான] ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி, அடியேன் யாத்திரையாகப் புறப்பட்டு வந்திருப்பது நினை வில்லாமலோ யாத்திரை விலாஸம் தெரியாமலோ மறு நாளை (9-7-61ல்) ஒரு ஸ்ரீ முகம் காஞ்சீபுரத்திற்கு விடுத் திருந்தார். அது சிறிது தாமதமாக அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. அந்த ஸ்ரீ முகத்தை அப்படியே வெளியிடு கிறேன். வெளியிடும்படி அந்த ஸ்வாமியின் நியமனமும் ஸ்ரீ முகத்திலேயே யுள்ளது.

ஸ்ரீ G. கிருஷ்ணமாசார்யரின் கடிதம்
K. G. Krishnamachari, B.A. 27, நடுத் தெரு,
Indian Bank Ltd., மயிலாபூர்
ம்தராஸ். 9-7-61.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கேத்யாதியாய் எழுந்தருளியிருக் கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சரணவிரந்தங்களில் தாஸன் கோபால

கிருஷ்ணன் அநேக தெண்டன் ஸமர்ப்பித்த விஜ்ஞாபனம். நேற்று இரவு காலசேஷப கோஷ்டியிலிருந்து விடை கொண்ட பிறகு க்ருஹத்தில் அடியேன் தமையனார் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹாசார்யரை ஸந்திக்கப் ப்ராப்தமாயிற்று. உபந்யாஸ விஷயங்களையும் ஸ்வாமியின் விசேஷ க்ருபையையும் தமையனாரிடம் விஜ்ஞாபித்தேன். அந்த ஸமயம் அடியோங்களுக்கு ஒரு வெளியீடு (Pamphlet) கிடைக்கலாயிற்று. மனஸுக்கு கஷ்டம் ஸஹிக்கவில்லை. இப்படியும் அச்சுப் போடுவாருண்டோ வென்று ப்ரமித்தோம். அதில் மிகவும் சோசநீயமும் உண்மைக்குப் புறம்பானதுமான ஒரு பாரா அடியோங்களுக்கு மிகவும் வருத்தத்தை ஜனிப்பித்தது. "திருவள்ளூர்ச் செய்தி" என்று அடியேன் தமையனார் பெயரால் ஒரு அபத்த மித்தயா ப்ரசாரம் காண மிகவும் வருந்துகிறோம்.

அடியேன் தமையனார் ஒரு ஸமயம் திருவள்ளூரெம் பெருமான் ஸேவைக்குச் சென்றிருந்தபோது சில ஸுஹ்ருத்துக்களுடன் தேவீருடைய காலசேஷப வைகரியையும், தேவீருடைய ஸப்ததி ஸம்வத்ஸர பூர்த்தி உத்ஸவத்தில் தாம் அந்வயித்த பாக்யத்தைப் பற்றியும் ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்தாவித்ததைத் தவிர வேறென்று மறியார். அதை சில விஷமிகள் மெய் கலப்பில்லாத ஒரு செய்தியாக அச்சுப் போட்டது மிகவும் கண்டிக்கத் தக்க விஷயம். பேப்பரிலும் போடவேண்டுமென்று அடியேன் தமையனார் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். மேற்படி செய்திக்கு அடியேன் திருத்தமையனார் ஈஷத்தும் ஸம்பந்த மில்லாதவ ரென்பதை ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் விஜ்ஞாபிக்கும்படி நியமித்தார். அந்த அபத்தச் செய்தியைக் கடாக்கித்து ஸ்வாமி அடியோங்கள் பால் ஒரு விதத்திலும் ஸம்சயிக்கக் கூடாது.

என்று ஸப்ரணமம் ப்ரார்த்திக்கிறோம். எங்களை வேருக்கக் கருதவில்லை யென்பதை ஸ்ரீ முகத்வாரா அநுக்ரஹிக்க வேணும். அடுத்த உபந்யாஸ ஸமயத்தில் நேரில் தெண்டம் ஸமர்ப்பித்து விஜ்ஞாபித்துக் கொள்கிறோம்.

இப்படிக்கு தாஸன், கே. ஜி. கிருஷ்ணமாசாரி.

இந்த லெட்டரை ப்ரசுரித்து விஷமிகளின் மித்தயாப்ரசாரத்தை நிர்மூலமாக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்யமந்த கோதந்த விசேஷ ஸம்பவாம்
ம்ருஷாபிசஸ்திம் சமயந்நதாத்மந:

என்ற கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹத்தின் கர்ஜனை ஸ்மரிக்கப்படுகிறது.

தாஸன், K. G. K.

இதற்குமேல் ஜகதாசார்யருடைய உபஸம்ஹாரம்

ஆரியர்களே! அன்பர்களே! மேலே வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீ முகத்திற்கு விஷயமான அபத்தச் சுவடி இதுகாறும் நமக்கு எட்டவில்லை. எட்டினாலும் அதனை நாம் கண்டுகொண்டு காண்போமல்லோம். நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் 150-ல் ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா விஸர்ஜன மென்னும் வியாஸம் வெளிவந்த பின்பு விஷமிகளின் வீண் விஷமத் துண்டுப் பிரசுரங்கள் தென்னாட்டில் விசேஷமாய்த் தலையெடுத்து வருவதாக ஆப்தர்கள் பலரால் அறிவிக்கப் பெறுகின்றோம். நாம் சத முகமாகவும் ஸஹஸ்ர முகமாகவும் எழுதி வெளியிட்டுள்ள சாஸ்த்ரீய விஷயங்களில் ஒன்றுக்கும் வாய் திறக்க முடியாததனால் விஷமிகள் மஹாசார்ய தூஷணங்களையே எல்லை கடந்து செய்து திருப்தி யடைகிறார்களாம்; அடையட்டும். இவர்களது வெளியீடுகளில்.

நம்முடைய வாதங்களுக்கு ஸமாதாநமாக சாஸ்த்ரீய விஷயம் லவ லேச மிருந்தாலும் அதைமட்டும் நமக்குத் தெரிவிக்கும்படி நாம் சில ஆப்தர்களுக்கு திட்டம் செய்திருக்கிறோம். அன்னவர்கள் தெரிவிக்கும்படி அதில் யாதும் இராது; இருந்தால் அடுத்த க்ஷணத்திலேயே நம்முடைய விடை வெளிவந்து உலவு மென்பதை வித்வான்கள் அறிந்தே யுள்ளார்கள்.

இப்படிக்கு, "P. B. A"

ஆக இவ்வளவும் இந்த தேவஸ்தான பத்ரிகையில் வெளிவந்துள்ளது.

ஜீயர் : ஐயையோ! பட்டப்பகலில் கோட்டை விட்ட கதையாய் விட்டதே. நான் அப்போதே முட்டிக்கொண்டேன், நம்முடைய ஸம்வாதச் சுவடியை காருகுருச்சி ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரின் பேரனுக்கு அனுப்ப வேண்டாம் அனுப்ப வேண்டாமென்று கிளிப்பிள்ளைக்குச் சொல்லுமா போலே சொன்னேன். பயங்கரருக்கு அனுப்ப வேண்டாமென்றும் சொல்லியிருந்தேன். அதை மட்டும் ஐய்ரதையாகக் கவனித்தவர்கள் இதைக் கவனிக்காமற் போய்விட்டார்களாந்தோ! நமது ஸம்வாதச் சுவடி காருகுருச்சி ஸ்வாமி பேரன் வரைக்கும் எட்டாமலிருந்தால் நம்முடைய சாயம் கக்கியிருக்க மாட்டாதன்றோ? ஸத்யத்தை நிரூபிக்கத் தெய்வமொன்று இருக்கிறதே. உண்மையில் நாம் ஆத்ம வஞ்சகர்களாக மட்டுமல்லாமல் தெய்வ வஞ்சகர்களாகவு மிருப்பதனால்தான் நாம் உடனுக்குடனே பங்கப் பட்டு வருகிறோம். என்னுடைய புத்தி ஆதியிலிருந்தே ருஜுவான வழியில் புகவில்லை. அதன் பலனை யநுபவித்துத்தானேயாகவேண்டும். இப்போதாவது எனக்கு சாஸ்த்ரீய

தியும் ஆர்ஜவமும் உண்டாகப் போகிறதோ? சம்சான வைராக்கியம், புராண வைராக்கியம், ப்ரஸுதி வைராக்கியம் என்றப்போலே என் வைராக்கியமும் இன்று நானே வரையில் தானே. மறுபடியும் ஒரு கள்ள வழியில் புகுவேன், உடனே அகப்பட்டுக்கொண்டு திணறுவேன், பின்னையும் அநுசயிப்பேன். மண்டையுள்ளவளவும் சளி விடாதல்லவா?

ஜோஸ்யர் : கண்ணபிரானுடைய பொய்யுரையைப் பற்றிப் பேசுகையில் "மெய் போலும் பொய் வல்லன்" என்றார் நம்மாழ்வார். "ஏலாப் பொய்களுரைப்பான்" என்றாள் ஆண்டாள். எப்படிச் சொன்னாலும் அவனுடைய பொய்யுரையாகையாலே அவை மெய்யுரைகள் போலவே லோக க்ஷேமங்கரம். உம்முடைய பொய்யுரை காசுக்கு முதவாதவை. நீர் கேவலம் அஸுலியா பிண்டம் என்கிற தத்துவமொன்றே தேறி நிற்கிறது. இதை ரோய ரோயச் சொல்லுகிறேன் கேளும். காருகுருச்சி ஸ்வாமியின் திருப்பேரனார் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியின் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸே வடிவெடுத்தவர். "ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே" என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலருளிச் செய்தபடி உள்ளும் புறமுமொக்க வெளுத்தவர். குணமுள்ள விடத்தில் உயிரை விற்பவர். யாதவாப்யுதயத்தில் "ஆரண்ய காநாம் ப்ரபவ, பலாநாம்" என்றுதொடங்கிக் குறத்தியொருத்தியின் கதையொன்று ஸாதிக்கிறார் ஸ்வாமி. அதில் "ஸுஜாத ரேகாமய சங்கசக்ரம் தாம்ரோதரம் தஸ்ய கராரவிந்தம், விலோகயந்த்யா: பலவிக்ரயிண்யா: விக்ரேதுமாத்மாநம் அபூத் விமர்ச:" என்பது ஒரு ச்லோகரத்னம். இதில் "பல விக்ரயிண்யா: ஆத்மாநம் விக்ரேதும் விமர்ச: அபூத்" என்றது ஹாஹா! எப்படிப்பட்ட வார்த்தை! ஒரு பேதை

யான குறத்தி ஆத்மவிக்ரயம் பண்ண நினைத்தாளென்றால், மஹாரஸிகரும் பரம விவேகியுமான அந்த லக்ஷ்மீ நரசிம் ஹாசார்ய ஸ்வாமி ஜகதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஆத்ம விக்ரயம் செய்திருக்கிறாரென்பதில் வியப்புண்டோ? இதில் நீர் பொருமைப்பட்டுச் சாக வேண்டியது தவிர வேறு என்ன வுள்ளது? நீர் அஸப்ய மாகவும் அதர்க்கணமாகவும் எழுதியிருப்பது என்ன வென்றால் "இந்த கழுதை எப்படியாவது போகட்டும். இவர் ஸமீபத்தில் 70 வயதுக்கு ஒரு தசாஹம் நடத்தினாராம். அதில் ஒரு விசேஷம். இந்த பேர்வழி பட்டணம் போய் லக்ஷ்மீ நரசிம்ஹாசார்யர் அகத்திற்குப் போய் அவரைத் தன்னுடைய தசம தினத்திற்காவது வரவேணுமென்று வேண்டினாராம். அதற்கு அவர் 'வெட்கமில்லாமல் என்னை வந்து அழைக்கிறாயே, நீ தேசிகத்வேஷியல்லவா? பிரபந்தசாரம் தேசிகன் செய்ததல்ல வென்று சொல்லுகிறாயே. மஹா பெரிய D. T. முதலிய வித்வான் களை யெல்லாம் தூஷிப்பவனல்லவா? ஈகைஸ்வாமி உன் ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள ஊழல்களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டினதற்கு ஒன்றுக்காவது பதில் எழுதினாயா? இவ்வளவு ஸம்ப்ரதாயத்வேஷமுடைய நீ என்னை எதற்காகக் கூப்பிடுகிறாய்? வரமுடியாது' என்று ஸாதித்தாராம். அதற்கு இவர் இனிமேல் யாரிடத்திலும் அபசாரப்படுவதில்லை. தேவரீர் எழுந்தருளி அநுகரணித்தால்தான் என் ஜன்மா ஸபலமாகுமென்று சொல்லி திருவடி தொழுதாராம். உடனே அந்த ஸ்வாமி பெரிய ஸந்ததியான படியாலும் பெருந்தன்மை யுடையவராகையாலும் துஷ்யது துர்ஜநஃ என்று அங்கீகரித்து அந்த தசாஹ க்ருத்யத்தில் அந்வயித்தாராம். பரமசந்துஷ்டரான P. B. A. ஸ்வாமி அவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து உயர்ந்த

தொரு சால்வையைப் போற்றி தண்டம் ஸமர்ப்பித்து எல்லோருமறிய அந்த ஸ்வாமியினுடைய திருக்கைகளால் அக்ஷதையை சிரஸ்ஸில் பெற்று தன்யனானேன் என்று சொன்னாராம்;" என்று எழுதியிருக்கிறீர். இப்படி எழுதியிருப்பது உண்டா இல்லையா? சொல்லும்.

ஜீயர் : தேவஸ்தான பத்ரிகை என் மானத்தை வாங்குமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லையே. ஒரு பெரிய தேக்குமரத்தை வாளாலறுப்பதற்காக வாட்காரன் ஒரு பெரிய குழியின்மேல் போட்டுக் குழியினுள்ளே நின்று கொண்டு அறுக்கிறான், பாதி மரம் அறுத்தாயிற்று. சாப்பாட்டுக்குப் போகவேண்டி குழியிலிருந்து மேலேறி அறுத்தானவிடத்தில் ஒரு சக்கையை நாட்டிவிட்டு வீட்டுக்குப் போனான். அந்த சமயத்தில் ஒரு குரங்கு அந்த மரத்தின் மீது வந்து உட்கார்ந்தது. அறுபட்ட விடத்தில் ஸந்து இருக்குமே; அந்த ஸந்தில் தன் வருஷணக்காய் தொங்கும்படி உட்கார்ந்தது. குரங்கு சேஷ்டை பண்ணாமலிருக்க முடியாததால் வாட்காரன் நாட்டிவைத்த சக்கையைப் பிடுங்கிவிட்டது. அதனால் இருபிளவாயிருந்த தேக்குமரம் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக் கொள்ள, குரங்கின் வருஷணக்காய் இடுக்கியிலகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல் நசுக்குண்டு குரங்கைக் கூக்குரலிடப் பண்ணிற்று. பிறகு என்னுயிற்றென்பதைக் கேட்க வேண்டாம். "கீலோத் பாடிவ வாநர:" என்று சுலோகம் அவதரித்துவிட்டது. அதே கதையாயிற்று எனக்கும்

ஜோஸ்யர் : ஆரம்பத்தில் நான் அதிகப்ரஸங்கித் தனமாய்ப் பேசத் தொடங்கினதாக என்மேல் கஸறினீர். இப்போது உமது அற்புதமான பெருமையை உமது வாய்

கொண்டே சொல்லிக்கொள்ளப் புறப்பட்டார். அது நிற்க. ஜகதாசார்ய ஸ்வாமியின் திருநகூத்ர மஹோத்ஸவம் 10-வருஷகாலமாய் வருஷந்தோறும் 27-நாள், 18-நாள் இப்படியாக நடந்துவருகிறது. அதை நீர் தசாஹமென்று கூசாமல் இகழ்கிறீர். விக்குதி வருஷத்தில் அறுபதாண்டு நிறைவு நடந்தபோது இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர் விலையுயர்ந்த பொன்னாடையையும், வீரராகவன் பஹுமானப்ரஸாதங்களையும் மற்றும் ஸத்கார விசேஷங்களையும் ஸாதித்து 5 ஆஸ்தான வித்வான்களையும் என்னையும் காஞ்சிக்கனுப்பி 3-நாள் அங்கே யிருக்கச் செய்து லோகோத்தரமாக கௌரவித்தாச்சுது. நாங்கள் திரும்பிப் போன பிறகு 3, 4-நாள் வரையில் காஞ்சி விசேஷங்களைக் கேட்டுக் கேட்டுத் திருவுள்ள முகந்தருளியாச்சுது. பொருந்தாப் புளுகுகளை நீர் பேசினாலும் எழுதினாலும் எனக்குப் புளுகத் தெரியாது. இது ஜகத்ப்ரஸித்தமானதால் பொருமைக்காரர்களும் போற்றும் விஷயமேயன்றோ? ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகில் நம்முடைய புத்திக்கு எட்டின நாள் முதலாக இதுவரையில் நமது ஸம்பிரதாயத்தில் எத்தனை வித்வான்களுக்கு ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி நடந்திருக்கிற தென்பது உமக்குத் தெரியாமலில்லையே. ஒரு வருக்காவது ஒரு அழகிய சிங்கராவது இதில் நூற்றிலொரு பங்கு ஸன்மானமாவது செய்த துண்டோ? அந்த வைபவங்களெல்லாம் நம்முடைய ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியாவிலேயேயன்றோ பாரதமும் ராமாயணமுமாக வெளிவந்திருக்கின்றன. கர ஸூ சித்திரை மாதத்து ப்ரியாவை எடுத்துப் பாருமே.

ஜீயர் : எனக்குத் தெரியாம லிருந்தாலன்றோ நானெடுத்துப் பார்க்கவேணும், இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி பூர்

வாச்ரமத்தில் இவருடைய வீதியிலேயே வாழ்ந்து அப்போதே பிடித்து இவரை அதிகமாக நேசித்திருந்தபடியாலும், அவருக்குப் புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமி திருவடிகளில் வித்யாஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு அவருடைய க்ருபையினாலேயே தாம் ஸத்தை பெற்றதாகக் கொண்டிருந்த கொள்கைக்குச் சேர தென்கலைப் பக்ஷபாதம் அவருக்கிருந்தபடியாலும் அவர் இவருக்கு அக்ரமமாகவும் அதிக்ரமமாகவும் வரம்பு கடந்து மரியாதைகளைச் செய்து விட்டார். அந்த வயிற்றெரிச்சல்களை இப்போது எதற்காகக் கிளப்புகிறீர்? என் கொதிப்புத்தீர் நான் தசாஹமென்று எழுதிவிட்டேன். அதனாலென்ன?

ஜோஸ்யர் : தசாஹம், ஏகாஹம், ஜோடசம், மாஸிகம், ஆப்திகம் என்று இப்படி அசடுபிசடாக எழுதி வைக்கத் தெரியுமே யொழிய, விஷயத்தில் புகுந்து ஒரு வரியாவது எழுதக் கற்றிருக்கிறீரோ? தசாஹமென்று நீர் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்துச் சில வம்புப் பேர்வழிகள் 'பேஷ்! பலே ஜோர்! நல்ல தாக்குதல்! நல்ல அடி! இனிமேல் வாயைக் கையைத் திறக்கமாட்டான்' என்று கும்மாளமடிக்கக் கூடுமென்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். D. R. போன்ற விவேகிகள் 4 வரிக்கு மேல் உமது சுவடியை வாசிக்க விரும்புவார்களா? எல்லாருமே உம்மைப்போல் வெறும் துராக்ரஹிகள் என்று தானே எண்ணிவிட்டீர். நம்ம ஸம்பிரதாயத்தில் எத்தனை வித்வான்களில்லை. அவர்கள் அவிவேகிகளா? 14-பக்கம் அச்சிட்டிருக்கிறதே, பண்டிதர்கள் மூக்கில் விரலை வைக்கும்படியாக ஒரு விஷயமுண்டா? ஜகதாசார்யர் எத்தனை வித்வான்களின் மீது எத்தனை பூர்வபக்ஷங்கள் செய்திருக்கிறார். இந்த 14-பக்கங்களில் அத்தனைக்கும் பதில் எழுதா

விட்டாலும் முக்கியமாக 14 விஷயங்களையாவது எடுத்துக் கொண்டு உதறியிருக்கலாமே. அதற்கு வழியில்லையே என்று நம்மவர்களில் ஒவ்வொருவரும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது உமது காதில் விழாமலா இருக்கிறது?

ஜீயர் : நான் எழுதியிருப்பதை யெல்லாம் நீர் பார்க்கவில்லை போலும். " இந்த பீ அண்ணாக்கழுதை பின்னங்கால்களினாலேயே வித்வான்களை யெல்லாம் உதைத்துதைத்துத் தள்ளுகிறது " என்றெழுதி யிருக்கிறேனே, பார்க்கவில்லையோ? அவரிடத்தில் பங்கப்பட்ட வித்வான்கள் இதைப் பார்த்தால் அவர்களுக்கு உச்சி குளிர்ந்து விடாதா? 'நம்மை யெல்லாம் வாயெடுக்க வொட்டாமல் பங்கப்படுத்தினவனுக்கு நல்ல ஸ்த்காரம்! நல்ல ஸன்மானம்"! என்று குதிக்கமாட்டார்களா? குதித்துக் கொண்டு மிருக்கிறார்களே. ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களில் பாடல் பெற்ற பெருமாள் கள் மேனாணித்திருப்பது போல் என்னுடைய நூலில் பாடல் பெற்ற பண்டிதர்களெல்லாரும் தாங்கள் பட்ட பரிபவங்களை யெல்லாம் மறந்து இப்போது தங்களுக்குப் பெரிய பட்டம் கிடைத்து விட்டதுபோல் களித்துக் கொண்டிருப்பது உமக்குத் தெரியாதா? அவர்களெல்லாரும் ஒரு நாளைக்கு ஒன்பது தடவை என் சுவடியையே எடுத்தெடுத்து வாசிப்பதும், தம்மம் க்ருஹிணிகளுக்கும், உபக்ருஹிணிகளுக்கும் வாசித்துக் காட்டிக் காட்டிப் பொங்கிப் போவதுமா யிருக்கிறார்களென்பதைப் பலபேர்கள் எனக்கு நேரிலும் சொல்லுகிறார்கள், எழுதியும் வருகிறார்கள். " பீ அண்ணாக்கழுதை " என்று நானெழுதி யிருப்பதனால் எத்தனை பேர்களுக்கு ஸந்தோஷம் தெரியுமா? தென்கலையார்களுக்கும் ஸந்தோஷம். அவர்களுக்குத் தான் முன்னம் ஸந்தோஷம்.

அவர்களும் ஸந்தோஷப் படுவதற்காகத்தான் அவர்களிலும் சிலரைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டாடி யிருக்கிறேன். உண்மையில் தென்கலையாரில் ஒருவரையும் கொண்டாட எனக்கு விருப்பம் கிடையாது. " அழுதப்பிள்ளை சிரிக்குமாம், கழுதைப் பாலைக் குடிக்குமாம் " என்று சிறுபிராயத்தில் நான் ரொம்ப பாடி யிருக்கிறேன். அப்படி, " அழுதவர்களெல்லாரும் இப்போது சிரித்த முகமாயிருக்கட்டும் கொஞ்சம் " என்றெண்ணியே சிலரைப் பொறுக்கி யெடுத்துப் புகழ்ந்து பாடி யிருக்கிறேன். " அண்ணாக்கழுதை " யென்று நானெழுதிவிட்டது அவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு கொண்டாட்டம் தெரியுமா? என்னுடைய யோக்யதைக்குத் தக்கவளவுதானே நானெழுத முடியும். திருடனை ராஜவிழி விழியென்றால் அவனால் எப்படி விழிக்க முடியும். படித்தவர்களை வேண்டிக் கொண்டாலோ " அவரைக் குறித்தா நாங்களெழுதுவது ! " என்று கூசிப் பின்னடைகிறார்கள். ஏதோ என்னாலானது ' அணில் ஸேவை மணல் ஸேவை ' என்றப்போலே செய்து வருகிறேன்.

ஜோஸ்யர் : அட பைத்தியக்கார ப்ராம்மண ! இந்த 1961-லுங்கூட உம்மைப்போன்ற சமுத்துக்கள் விளங்குவது வெகு ஆச்சரியமே. ' அண்ணாக்கழுதை ' என்றெழுதி விட்டதனால் பெரிய ஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் பண்ணிவிட்டதாகவோ, தேசிகதர்சனோத்தாரம் செய்துவிட்டதாகவோ செருக்கியிருக்கிறீர். அவர் போமிடங்களிலெல்லாம் " மாயிமதங்கஜ மஸ்தக கோடபாடந பாடலபாணிதலோ யஃ, ச்ருத்ய டவீ குஹரேஷு ஸமிந்தே ஸ ப்ரதிவாதி பயங்கர ஸிம்ஹ: " என்று ஆயிரவர்கூடி உத்கோஷிக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் தென்பரை யாண்டவனோ " ப்ரதிவாதி

மத்தகஜு பயங்கர கண்டரவம்" என்று கம்பீரமான
பிருது சாத்துகிறார். இது ஒன்று? ஒவ்வொரு பெரிய
வித்வான்களும் ஒருவர்க்கு மேலொருவராகப் போற்றிப்
புகழ்ந்து மகிழ்ந்து எழுதுகிறார்கள். நீரொருவர் "அண்ணா
கமுதை யென்றெழுதிவிட்டேனே, அண்ணாக் கொசு
வென்று சொல்லிவிட்டேனே, தசாஹம் என்று பொறித்து
விட்டேனே" என்று உருப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

ஜீயர் : அந்த தசாஹத்தைப்பற்றி நினைவுக்கு வருவ
தொன்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். இவருடைய திரு
நக்ஷத்திரத்திற்கு அடுத்த நாளிலேயே கோழியாலம்
ஸ்வாமியின் திருநக்ஷத்ரம் நியமேநவரும். அதை ஒரு
மூலையில் நிச்சயமாக நடத்திக்கொண்டு 300 ப்ரம்மண்
யங்கள் ஸாப்பிட்டார்கள், 400 அம்மையார்கள் அமுது
செய்தார்கள் என்று பெருமை பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.
ஒரு வருஷம் நான் போயிருந்து தடபுடல் செய்துவிட்டு
வந்தேன். எல்லாரும் வீதியார வலம் வரவேணுமென்றும்,
ஒவ்வொருவரும் தலையில் ஒரு தட்டை வைத்துக்கொண்டு
எதையாவது கூச்சலிட்டுக் கொண்டு வரவேணுமென்றும்
கட்டளையிட்டேன். ஸ்வாமி 'இதெல்லாம் ஏதுக்கு?
வழக்கப்படி நடக்கட்டுமே' என்றார். 'உமக்கு ஒன்றும்
தெரியாது, வாயை மூடிக்கொண்டு கிடவும்' என்று
அவரை யடக்கி முடக்கிவிட்டு நானடித்ததே ஆடம்பர
மாகச் செய்துவந்தேன். நானும் தலையில் ஒரு தட்டைத்
தூக்கிக்கொண்டு இவருடைய திருமாளிகை வாசலில்
போட்டிருந்த பெரிய பந்தலில் அரைமணிநேரம் நின்று
கொண்டு எனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் என் வாயில்
வந்ததை யெல்லாம் கத்தினேன். இவரால் ஒன்றும்
செய்யமுடியவில்லை. இதுதவிர இன்னொரு காரியமும்

செய்தேன். அந்த வேடிக்கையைக் கேளும். கோழியாலம்
ஸ்வாமி திருநக்ஷத்திரத்திற்கு வருபவர்களெல்லாரும்
பெரும்பாலும் முன்னாடியே வந்து இவரிடமும் போய்
வாயைக் காட்டி வயிற்றைக்காட்டிப் பல்லைக்காட்டிப்
பணமும் வேஷ்டியும் சால்வையும் பெற்றுவருவது வழக்க
மாயிருந்தார்கள். நானும் ஒரு வருஷம் அவர்கள் திரளில்
சேர்ந்தவனாயிருந்தாலும் அடுத்த வருஷத்தில் பிரபல மனஸ்
தாபம் நேர்ந்துவிட்டபடியால் நான் போவதை நிறுத்திக்
கொண்டதோடு மற்று ஒருவரும் போகாதபடி செய்து
விட்டேன். அதாவது, வந்திருந்த எல்லாரையும் ஒரு
ஸபையாகக் கூட்டி "யாராவது அங்கே போய் ஒன்று
கை நீட்டி வாங்கினதாகத் தெரிந்தால் அவர்களுக்கு
இங்கு ஸாப்பாடு கிடையாது" என்று கண்டிப்பாகச்
சொல்லிவிட்டேன்.

ஜோஸ்யர் : பலபேஷ்! ஸுகூர்வாஜைச் செய்து
விட்டீர். இப்படி யாரால் செய்யமுடியும்? யாருடைய
மனதில் இப்படி செய்யத் தோன்றும்? நன்று செய்தீர்.
அந்த கட்டுக்கு அடங்கி எல்லாரும் அப்படியே நெறியாக
இருந்தார்களா?

ஜீயர் : அந்த வெட்கக்கேட்டை ஏன் கேட்கிறீர்?
இதுகளெல்லாம் நெல்லிக்கா மூட்டையல்லவா? யாரோ
2, 3 பேர்கள் தவிர எல்லாரும் அங்கே ஓடி ப்ரபூதபலி
கொட்டிக் கொண்டு வேஷ்டியையும் சால்வையையும்
மூடிமூடிக் கக்ஷத்திலிடுக்கிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தனர்.
அந்த வயிற்றெரிச்சல் தீரவே தசாஹம் என்று எழுதி
விட்டேன்.

ஜோஸ்யர் : நீரும் எழுதிவிட்டீர், நானும் சொல்லி விட்டேன்—“மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்து வன்றே பராங்கதி கண்டு கொண்டான்” என்றப்போலே தசஹ மென்கிற மூன்றெழுத்துடைய சொல்லால் நீரும் பராங்கதி கண்டு கொண்டீர். காருருச்சி அழகியசிங்க ரின் திருப்பேரனான லக்ஷ்மீநரசிம்ஹாசார் ஸ்வாமியை வம்புக்குப் பிடித்திழுக்காமலும் அவர் தலையில் சில அபாண்ட வார்த்தைகளை ஏறிடாமலும் எழுதியிருந்தீராகில் நன்றே. ‘நம்முடைய புருகு நாலுநானைக்காவது ஜீவித் திருக்குமா?’ என்பதை யுணராமலே கொலுஸு தொடுத்துக் கொக்கரித்துக் குழியில் வழக்கி வீழ்ந்த குள்ளநரி போல் தவிக்கிறீர். அவருடைய க்ருஹத்திற்கு இவர் போயிருந்து தம்முடைய மஹோத்ஸவத்தை யநுபவிக்க வரும்படி நிர்ப்பந்தித்து அழைத்ததாக எழுதினீர். இதில் அநௌசித்ய மேதுமில்லை. அந்த ஸ்வாமி நல்ல ப்ரம்ம வித்து. சிறந்த வர்ச்சஸ்வீ. உயர்ந்த ஸத்பாத்ரம். அப் படிப்பட்ட மஹாபுருஷர்களை அண்ணா வணங்கி வேண்டிக் கொண்டாரென்றால் இது பொய்யா யிருந்தாலுங்கூட, கட்டுக்கதையா யிருந்தாலுங்கூட இதில் யாரும் அரு வருப்புக் கொள்ளார்கள்; ஸமுத்ரத்தில் நதிகள் போய்ச் சேருகிறதென்றால் ஸமுத்ர மழைத்தா போகின்றன. “தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடு கடலே புக்கன்றிப் புறம் நிற்கமாட்டாத” என்று குலசேகராழ்வா ரருளிச் செய்த கணக்கிலே போகின்றன. அதுபோல அண்ணாவின் மஹோத்ஸவங்களில் நீரும் போயிருந்து பல்லைக் காட்டி நின்றநாட்களிலே அவரழைத்தா போனீர்? உலகத்தில் அசுரையென்பது மருந்தில்லாத வியாதிதான். ஆனாலும் உம்முடைய அசுரைய மிதமிஞ்சியிருப்பதால் அடுத்தடுத்த க்ஷணத்திலேயே பங்கப்பட்டு வருகிறீர்.

ஜீயர் : பங்கப்பட்டு வருகிறேனென்பதை என் வாயி னால் சொன்னால் சொல்லலாமே தவிர உமது வாயினால் சொல்லத்தகாது. தேசிகன் “அக்ருத்யாநாஞ்ச கரணம் க்ருத்யாநாம் வர்ஜநஞ்ச மே” என்று தம் திருவாக்கினால் ஸாதிக்கிறார். அது தகும். அதைக் கொண்டு அவரு டைய சிஷ்யர் அவரை நோக்கி ‘நீர் அக்ருத்ய கரணமும் க்ருத்யவர்ஜனமுமா யிருக்கிறீர்’ என்று ல்லிவிட லாமோ? அதுபோல, நான் பங்கப்பட்டேன், பங்கப்பட்டு வருகிறேன், பங்கப்படப் போகிறேனென்று த்ரிகால ஸம்ப வங்களையும் என் வாயால் நான் சொல்லிக்கொண்டால் தகும். நீர் சொல்லத் தகாது.

ஜோஸ்யர் : நீர் பங்கப்படவில்லை, பஹுமான மடைந்து வருகிறீரென்றே சொல்லுகிறேன். நாலுபேரெதி ரில் உம்மை நான் கௌரவிப்பதிலும் விழுந்து விழுந்து ஸேவிப்பதிலும் என்ன தடை? என்ன குறை? ஆஸ்தா னத்தில் அமர்ந்திருந்த மஹான்கள் மஹாகம்பீரப்ரக்ருதி களாய் இப்படி தில்லும் மல்லும் திரியாவரமும் அறியாத வர்களாய் யிருந்தபடியால் அவர்கள் யாரிடத்திலும் ஒரு விதமான பங்கங்தையுமடையாமலே கீர்த்திமூர்த்திகளாய் விளங்குகிறார்கள். “பாலேந ஸக்க்யம் பலவத் விரோத:” என்ற பெருமைகளுக்குத்தான் நீர் பாத்திரமாயிருந்து வருகிறீர். இந்தப் பெருமைகளை நான் உமக்கு ஏகாந்தத் திலும் சொல்லக்கூடாதென்றால் எனக்கு இங்கு என்ன காரியம். தின்பதும் தூங்குவதுமாயிருப்பதா என் கடமை?

ஜீயர் : நீர் ஏகாந்தத்தில் எதுவும் தாராளமாகச் சொல்லலாம். ஆனால் நம்முடைய ஏகாந்தப் பேச்சு ஏகாந்தமாகவே நின்றுவிடமாட்டாதன்றோ. நானைக்கே

புத்தகமாகி வந்து விடுமே. யக்ஷிணி தேவதை போய்ச் சொல்லிவிடுமே. அதற்குத் தானஞ்சுகிறேன். "அக முடையானடித்ததற்கு அழுகிறேனில்லை, அண்டைவீட்டுக் காரி சிரிக்கிறாளே அதற்குத்தானழுகிறேன்" என்றாளாம் ஒரு மாமி.

ஜோஸ்யர் : வாஸ்தவந்தான். அதற்கென்ன பண்ணுவது? ராவணனுக்கு மாரீசன், மால்யவான், மைதிலி, மாருதி, விபீஷணன் என்றிப்படி எத்தனையோ பேர்கள் இத முரைத்தார்கள். ஏகாந்தமாகத்தான் நுரைத்தார்கள். அதுதானே ராமாயணமாக உலகம் பரவிவிட்டது. அதில் அவர்களது பெருமைதானே பிரபலம். அதுபோல உமக்கும் ஒரு ராமாயணம் ஏற்பட்டால் அது உமக்குப் பெருமை தானே. இந்த பெருமை தவிர வேறு என்ன இருக்கிற துமக்கு?

ஜீயர் : "பகலில் பக்கம்பார், இரவில் எதுவும் பேசாதே" என்று வசனம். எதற்கும் நாம் கதவை மூடிக் கொண்டு பேசுவது நலம். இன்னும் அனேக விஷயங்கள் பேசவேண்டியிருக்கிறது. கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாளும் கெட்டியாகப் போட்டுவிடும். (இதோ நானே போட்டுவிடுகிறேனென்று சொல்லி ஜீயர் தாமே போட்டுவிட்டுப் பேசத் தொடங்கினார்.) ஜோஸ்யரே! ஸம்வாதச் சுவடியில் நானெழுதியுள்ள விஷயங்களில் தலையானது காருகரிச்சி அழகிய சிங்கரின் பேரன் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்மாசாரியர் விஷயம். அது பொருந்தாப் புளுகென்பது வெளிப்பட்டு விட்டது. அது தொலையட்டும். மற்ற விஷயங்கள் நானெழுதியிருப்பது எப்படி? பிரபந்தசாரம் தேசிகன் பண்ணியதில்லையென்று அண்ணா எழுதியிருப்பதை நான்

கண்டித்துவிட்டேனல்லவா? D. T. யை மானபங்கம் செய்வதும், அவருக்கு ஓரிழவும் தெரியாது என்பதும் பிசகு என்று நான் ஸ்தாபித்துவிட்டேனல்லவா? காற்றாடியில் பறக்கிற ஈகை ஐயங்காரைத் தூக்கி வைத்து விட்டேனல்லவா? இதெல்லாம் நான் தவிர வேறு யாரும் செய்ய முடியாதல்லவா? சொல்லும்; நீர் சொல்லிவிட்டால் ஸரி.

ஜோஸ்யர் : உம்முடைய பேச்சுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை. தேவனார்விளாகம் ஸ்வாமி ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்த ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன், சிரிக்காமல் கேளும். உம்மைப் போன்ற பொருவர் சிஷ்ய ஸஞ்சாரம் புறப்பட்டாராம். நல்ல பண்டிதரான பொருவரைப் பரிசாரகராக வைத்துக்கொண்டார், அவர் இந்த ஆசார்யருக்கு என்ன சொல்லி வைத்திருந்தாரென்றால், 'ஓய்! ஒன்றும் படிக்காத நீர் சிஷ்ய ஸஞ்சாரம் புறப்பட்டு விட்டீர்; எவனாவது வந்து ஏதாவது கேள்வி கேட்டால் பெப்பே என்று அசட்டு விழி விழிக்காமல் பதில் சொல்லிப் பிழைக்க ஒரு உபாயம் சொல்லித் தருகிறேன் கேளும். பெரிய கலாபச் சால்வையை யணிந்து கொண்டு ஒரு பெரிய புத்தகத்தை சிக்குப் பலகையில் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர். அதிலேயே மயங்கிப் போய் யாரும் கிட்ட வரமாட்டார்கள். யாராவது வந்து ஏதாவது கேட்டால் உடனே எழுந்து என்னிடம் வாரும். சொல்லவேண்டிய பதிலை நான் சொல்லித் தருகிறேன்.' என்று சொல்லி வைத்திருந்தார். அப்படியே இவர் கோலங்கள் செய்து கொண்டு வெள்ளிப் பாதுகையை முன்னே வைத்து க்ரந்தாவலோகனம் செய்து கொண்டிருந்தார், ஒரு பண்டிதர் வந்து "கோயம் க்ரந்தை?" என்றாராம். இவர் உடனே யெழுந்து பாதுகை சாத்திக்கொண்டு உள்ளே பரிசாரக

ரிடம் போய் 'ஓய்! ஒரு பாபி வந்து 'கோயம் க்ரந்த:' என்று பூர்வபக்ஷம் பண்ணிவிட்டான்; என்ன ஸித்தாந்தம் பண்ணுவது? என்றாராம். ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்த: என்று சொல்லும்' என்றாராமவர். உடனே இவர் வெளியே வந்து 'ஓய்! கோயம் கிரந்த:?' என்று பூர்வபக்ஷம் பண்ணினீர்; ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்த: என்று நாம் ஸித்தாந்தம் செய்து விட்டோம், போம்' என்றாராம். மறுபடியும் அவர் 'கேந நிர்மித:' என்று கேட்க. உடனே இவர் பாதுகையை சாத்திக்கொண்டு உள்ளே சென்று 'அப்பா! அந்த பாபி மறுபடியும் ஒரு பூர்வபக்ஷம் பண்ணிவிட்டானே, கேந நிர்மித:?' என்கிறான்' என்றாராம். 'பாஷ்யகாரேண நிர்மித:' என்று சொல்லுமென்று சொல்லிக் கொடுத்தாராமவர். உடனே இவர் வெளியே வந்து "ஓய்! கோயம் க்ரந்த:?" என்று முதலில் நீர் பூர்வபக்ஷம் பண்ணினீர். அதற்கு நாம் (ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்த:) என்று ஸித்தாந்தம் பண்ணினோம். மறுபடியும் (கேந நிர்மித:) என்று பூர்வபக்ஷம் பண்ணினீர், (பாஷ்யகாரேண நிர்மித:) என்று நாம் ஸித்தாந்தம் செய்து விட்டோம், போம்" என்றாராம். பிறகு (அத்ர கோவிஷய:?) என்றும் (கிந்நாமதேயோ பவாந்) என்றும் (கிமர்த்த மத்ராக தோஸி) என்றும் க்ரமேண கேள்விகள் கேட்க, ஒவ்வொன்றுக்கும் உள்ளே போய் வருவதும் (இப்படி நீர் பூர்வபக்ஷம் பண்ணினீர்: இப்படி நாம் ஸித்தாந்தம் செய்துவிட்டோம், போம்) என்பதுமாயிருந்தாராம். இதை தே. ஸ்வாமி ஸாதிக்கும்போது யார்க்கும் சிரிப்பு அடங்காது. இது உமக்காகவே ஸாதித்திருப்பரோ என்றும் தோன்றுகிறது. நீர் அர்த்தமில்லாமல் கிறுக்கியிருப்பதை நீரேதான் மெச்ச வேணும். நான் கண்டித்து விட்டேனல்லவா? என்றும், நான் ஸ்தாபித்துவிட்டேனல்லவா? என்றும் ஈகையை

நான் தூக்கிவைத்து விட்டேனல்லவா என்றும் சொல்லி நீரே திருச் சின்னம் ஊதிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஜீயர்: என்ன? இப்படி இறக்கிவிட்டீரே என்னை? அந்த ஆசார்யபுருஷரைப் போலவா நான்? அந்த கதை நானும் கேட்டதுண்டு. என்மேல் அகூயை கொண்ட அவர் எனக்காகவே அக் கதை சொன்னாரென்பதையு மறிவேன். அதற்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரதிக்ரியையை நான் செய்யாமலிருந்துவிட்டேனா? அது கிடக்கட்டும். பிரபந்த சாரம் தேசிகர் செய்ததில்லையென்று அண்ணா நூறு பக்கம் எழுதியதை நான் ஒரே வார்த்தையால் கண்டித்து விடவில்லையா?

ஜோஸ்யர்: அந்த ஒரே வார்த்தை எது? அதைச் சொல்லும்.

ஜீயர்: தேசிகர் மற்ற தமிழ்ப் பிரபந்த மொன்றிலும் தன் பெயரைப் போடாமல் பிரபந்த சாரத்தில் மட்டும் (வேதாந்த குரு மொழிந்த பிரபந்த சாரம்) என்று போட்டிருப்பதனால் ஸ்வாமியே ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். இதை யாரும் ஆகேஷிக்கக் கூடாது என்பதுதான் ஒரே வார்த்தை.

ஜோஸ்யர்: பேஷ்! பவே பேஷ்! இந்த யுக்தி மற்ற ஒரு பண்டிதர்க்கும் தெரியாமையினால்தான் அதுகளெல்லாம் அண்ணாவிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடுகிறதுகள். இந்த யுக்தி தேவலையே. இது உம்முடைய கந்தைகள் ஒன்றிலும் வெளிவரவில்லை போலிருக்கிறதே. வெளிவந்திருக்கிறதா?

ஜீயர் : இல்லை யில்லை ; நானே விசேஷத்திற்கு D. T. வருவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். அப்போது அவரிடந்தான் இந்த மூட்டையை அவிழ்க்கப் போகிறேன். அவர் மூலமாகவே வெளி வரட்டும். அப்போது ஸம்மார் ஜனியும் ஒன்றும் செய்யமுடியாதல்லவோ?

ஜோஸ்யர் : நானேக்கு என்ன விசேஷம்? அம்மா மண்டப ஸம்பஸ்த விசேஷமா? ஜநித்வாகார்டு விசேஷமா? இரண்டுமிருக்கலாம் போலும். இதற்கு அவர் வருவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார் போலும். கடுக்காய் மணங்கு ஒன்றுக்கு என்ன விலை? என்று விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாராம். ஸரி; அதைப்பற்றி இப்போதென்ன? உம் முடைய ப்ரம்மாஸ்திரத்தை அவரே பிரயோகிக்கட்டும். பிரபந்த சாரத்தைப் பற்றின பீடை தொலைந்தது. அண்ணாவைக் கண்டனம் செய்துவிட்டிரென்பதை யொப்புக் கொண்டேன். D. T. யை மானபங்கம் செய்யக் கூடா தென்றும், அவருக்கு ஓரிழவும் தெரியாதென்று சொல்லக் கூடாதென்றும் ஸ்தாபித்துவிட்டதாகச் சொன்னீரே. அது எப்படி?

ஜீயர் : அதுவா? அவரைப்பற்றி இவர் “ஊஸிம் மஸ்ய ஸிம்மத்வம் க்ராமே பச்யந்து பண்டிதா:” என்றெழுதியிருந்தார். அதற்கு நான் “அண்ணாஸிம்ஹஸ்ய ஸிம் ஹத்வம் ஸர்வே பச்யந்து ஸர்வத:” என்று பதிலெழுதும் படி சொல்லியிருக்கிறேன். இதனால் ஸ்தாபித்து விட்டதாகத்தெரிந்துகொள்ள முடியாதா?

ஜோஸ்யர் : ஏன் தெரிந்துகொள்ள முடியாது? ஜாம் ஜாம் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியும். அவர் (க்ராமே) என்று ஸ்வல்ப இடத்தைக் குறித்திருந்தார். நீர் (ஸர்வத:) என்று போட்டுவிட்டீர். அவர் (பண்டிதா:) என்று சிலரை

மட்டும் குறித்தார். நீர் (ஸர்வே) என்று ஸகலமான பேர்களையும் குறிப்பிட்டு விட்டீர். என்ன இருந்தாலும் உம்முடைய மேதையும் பிரதிபையும் ப்ரஜ்ஞையும் யார்க்கும் வராதுதான்.

ஜீயர் : அப்படிச் சொல்லும், மேள்ள மெள்ள வழிகுத் திரும்பிவிட்டீர். என்னுடைய யோக்யதையை என்னவென்று நினைத்தீர்? இனி மூன்றாவதான விஷயம் காற்றில் பறக்கிற ஈகையைத் தூக்கி வைத்துவிட்டேனென்பது. இதைப்பற்றி மட்டும் இப்போது நான் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. நான் தூக்கி வைத்தது உண்டு. ஆனால் இப்போது அவர் காற்றிலேயே பறக்கிறார். ஞான முத்திரை ஸ்ரீநிவாஸ மஹாகுரு வெளியிட்ட உண்மை வைணவமென்கிற க்ரந்தம் ஈகையை ஈயாக்கிவிட்டது. உலகத்தில் மட ஸம்பிரதாயஸ்தர்களை தொகையில் அதிகம் என்று உண்மையை வெளியிட்டிருக்கிற இவர்க்கு தோடா போட்டு தங்கப் பதக்கங்களும் தொங்கவிட்டு ஜோடு சால்வையும் போர்க்க வேணுமென்று எனக்காசை.

ஜோஸ்யர் : உமக்கென்ன குறை? வைத்தால் குடுமி; சிரைத்தால் மொட்டை. ஞான முத்திரை ஸ்ரீநிவாஸ மஹா குரு என்பவர் யார்? அவர் உண்மை வைணவமென்று ஒரு புத்தகம் வெளியிட்டிருக்கிறாரா என்ன? அது என் பார்வைக்கு வரவில்லையே. நீரே பல வடிவங்களெடுத்து வேலைத் திறங்கள் செய்வதுண்டே; அவற்றில் இதுவும் ஒரு வேலையா என்ன? சொல்லித் தொலையும்.

ஜீயர் : நான் எது செய்தாலும் அகப்பட்டுக் கொள்ளமாட்டேன். என் சாயத்தைக் கக்க வைக்க யாராலும் முடியாதய்யா.

ஜோஸ்யர் : உம்முடைய ஆசார்ய சிஷ்ய ஸம்வாதத்தில் உம்முடைய சாயங்களை நீரே கக்கவைத்திருக்கிறீர். “துர்நிரீக்ஷாசிக்ஷையை அஹோபி மடம் ஜீயர் எழுதினதாக” என்று ஆரம்பித்து “ஜீயர் நியமனத்தின் பேரில் தான் எழுதியிருப்பாரோ? என்று சிஷ்யன் கேட்பதாகவும், அதற்கு ஆசார்யன் ஏதோ பதில் சொல்லுவதாகவும் வைத்துத் தலைகாலில்லாமலும் ஸாதக பாதகங்கள் தெரியாமலும் குளறிக் கொட்டியிருக்கிறீர். ‘ஜீயர் லேசானவரன்று, இவ்வளவு எழுதக் கற்றவராக்கம்’ என்று உலகமெல்லாம் கொண்டாட வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு ஓரிழவும் தெரியாமல் தாறுமாறுமாய் எழுதித் தத்தளிக்கிறீர். ‘ஊர் பேரில்லாமல் எழுதியதும் அச்சுக்கூடத்தின் பெயரைக்கூட மறைத்ததும் என்னுடைய வேலைத் திறந்தான்’ என்று காட்டிக்கொள்ள அஹஹா! ஆச்சரியமாக ஆசைப்பட்டீர். “ஆசையோ தாசீல் பண்ணை; அதிஷ்டமோ ஏகோத்திஷ்டம் சாப்பட” என்கிற கதையாகத் தானே யிருக்கிறது.

ஜீயர் : ஏகோத்திஷ்டமும் ஸபிண்டியும் ஜோடசமும் நக்னமும் முன்பெல்லாம் மாஸி மாஸி கிடைத்ததுண்டு. கல்யாண பஞ்சாதி சொல்லுகிறவர்கள் “மாஸி மாஸீதி மாஸி—மாஸி” என்று கோஷிப்பார்கள்; நம்மைப் பற்றித்தான் சொல்லுகிறார்களோ என்னமோ வென்று என் தலை தொங்கியே யிருக்குமங்கெல்லாம். இப்போது அதற்கு ப்ரஸக்தி கிடையாதல்லவா?

ஜோஸ்யர் : நம்முடைய ஸம்பாஷணையில் பேச்சுமேல் பேச்சாக ஏதேதோ வந்து கொண்டிருக்கிறது. இவை ஒரு நாளும் முடியாத பேச்சேயாம். தேவஸ்தான பத்திரிகையைப்பற்றி ஆரம்பம் செய்தீர். அதிலிருந்து நீர் செல்

லாத காசு என்று ஏற்பட்டுவிட்டது. தலை தூக்க வழியில்லாமலிருக்கவும் அசிட்டுச் சிரிப்பு முகத்தில் வழிய நின்று அவரவர்களை வலியப் பிடித்தழைத்து குசல ப்ரசனங்கள் வெட்கக்கேடென்றும்படி வளருகின்றன. ஒரு மாமியார் தன் மாப்பிள்ளையைப்பற்றி அடிக்கடி பெருமை சொல்லிக் கொள்ளுவளாம். எங்க மாப்பிளைக்கு 32 குணங்களில் 30 குணம் பூர்ணம். 2-தான் குறைவு. தனக்கும் தெரியாது, சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்; இதுதான் குறை. வேறு ஒரு குறையும் கிடையாது என்பளாம். அந்த மாப்பிளை நீர்தானென்று நினைக்கிறேன். கதவு தாப்பினை கெட்டியாகப் போட்டிருக்கிறீரன்றோ. உம்முடைய ஸம்வாதக் குப்பையில் உமக்குக் கையாட்களாக இருப்பவர்களை யெல்லாம் புகழ்ந்து எழுதினீர். அது அவசியமேர் அவசியமற்றதோ, எப்படியாவது தொலையட்டும். உமது அஸட்டாளச் சுவடியில் 2-வது பக்கத்தில் “ஸ்ரீ உ. வே. தொட்டையாசார்யர் என்று ஒரு வித்வான் இருக்கிறார்” என்றும் “அண்ணா அவரோடு சிரபரிசயம் பண்ணி விஷயங்களை கிரஹித்துக்கொண்டு ராமாநுஜ பத்ரிகை நடத்திவருகிறார்” என்றும் எழுதியிருக்கிறீர். இந்த அதிகப்ரஸங்கித்தனம் உமக்கு எதற்காக? அவர் உம்ம ஜோலிக்கு வந்தாரா? உம்மை ஒரு பதார்த்தமாகவாவது அவர் நினைக்கிறாரா? அவரை எதற்காகப் பிடித்திழுத்தீர்?

ஜீயர் : அதுவா? அவஸரப்படவேண்டாம், சொல்லுகிறேன், கேளும். அழிகுர் கறுப்பு சீமாச்சார் ஒருபடி அப்பம் ஸமர்ப்பித்ததாக ஒரு இதிஹாஸம் வெளிவந்திருக்கிறதே, அது மடத்திற்கும் அனுமார் கோவிலுக்குமிடையிலுள்ள சிறு ஸந்தில் நடந்தது. அது வெளிவருவதற்கு நியாயமே கிடையாது. இந்த வித்வான் தொட்டையா

சார்யர் ஒருவரே அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சிரித்துக் கொண்டே போனவர். இவரால்தான் அந்த பரிபவம் வெளிவந்திருக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய அனுமானம். அதற்கு நான் ப்ரதிக்ரியை செய்துதானே யாக வேண்டும். இது ஒன்றேயன்று. இன்னமும் என்னைப் பற்றி இவர் என்னென்னவோ எழுதவேணுமென்று எண்ணியிருக்கிறார். ஜோஸ்யத்தில் உமக்குமேல் நான் புலியல்லவா? என் குடிக்கு இவர் கோடாலி என்பதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் நான் இவரைப் பிடித்திழுக்க நேர்ந்தது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

[இதே சமயத்தில் ஒருவர் வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்; யார் யார்? என்கிறார்கள் ஜீயரும் ஜோஸ்யரும். இதோ மூன்று புக்போஸ்டுகள் என்று சொல்லிக் கதவைத் திறக்கச் சொல்லுகிறான் மடச் சேவகன். திறந்து அவற்றை வாங்கிக் கொள்ளுகிறார் ஜோஸ்யர். ஜீயர் அதைப் பிடுங்கிப் பார்க்கிறார். ஸஞ்சிகைகளின் பெயர்களை உரக்க வாசிக்கிறார்—அம்ருதலஹரி, வைதிகமநோஹரா, ஜீ ஜோ ஸம்பாஷணை. இவை மூன்று வந்திருக்கிறதே யென்கிறார்.]

ஜீயர் : ஜோஸ்யரே ! அம்ருதலஹரியில் ஸம்வாத ஸம்மார்ஜனியாம். வைதிகமநோஹராவில் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸுதாநிதியாம். இத்தென்னமோ ஸம்பாஷணையாம். இதில் முகப்பே விலக்ஷணஸ்வாமி யொருவர் ரமணீயமாக ஸேவை ஸாதிக்கிறார். இவர் என்ன எழுதுகிறார் பார்ப்போம்.....என்று சொல்லிக்கொண்டே நாலுவரி பார்த்து விட்டு, அடடடடடா ! என்கிறார்.

ஜீயர் ஜோஸ்யர் ஸம்பாஷணை முதல் ஆன்னிகம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஆன்னிகம் விரைவில் வெளிவரும்.